

VLAAMSE RAAD

ZITTING 1993-1994

Nr. 7

BULLETIN VAN VRAGEN EN ANTWOORDEN 7 FEBRUARI 1994

INHOUDSOPGAVE

	Blz.
1. VRAGEN VAN DE LEDEN EN ANTWOORDEN VAN DE MINISTERS	
A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de reglementaire termijn (Regl. art. 76,3 en 4)	
L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen	313
N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting	316
T. Kelchtermans, Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden	330
H. Weckx, Vlaamse minister van Cultuur en Brusselse Aangelegenheden	333
L. Van den Bossche, Vlaamse minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken	335
J. Sauwens, Vlaamse minister van Verkeer, Buitenlandse Handel en Staatshervorming	340
L. Detiège, Vlaamse minister van Tewerkstelling en Sociale Aangelegenheden	341
W. Demeester-De Meyer, Vlaamse minister van Financiën en Begroting, Gezondheidsinstellingen, Welzijn en Gezin	344
B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn (Regl. art. 76,5)	
T. Kelchtermans, Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden	346
H. Weckx, Vlaamse minister van Cultuur en Brusselse Aangelegenheden	353
L. Van den Bossche, Vlaamse minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken	357
J. Sauwens, Vlaamse minister van Verkeer, Buitenlandse Handel en Staatshervorming	358
W. Demeester-De Meyer, Vlaamse minister van Financiën en Begroting, Gezondheidsinstellingen, Welzijn en Gezin	361
II. VRAGEN WAAROP NIET WERD GEANTWOORD BINNEN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN (Regl. art. 76,5)	
L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen	363
T. Kelchtermans, Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden	364
H. Weckx, Vlaamse minister van Cultuur en Brusselse Aangelegenheden	366
J. Sauwens, Vlaamse minister van Verkeer, Buitenlandse Handel en Staatshervorming	367
W. Demeester-De Meyer, Vlaamse minister van Financiën en Begroting, Gezondheidsinstellingen, Welzijn en Gezin	368
REGISTER	370

1. VRAGEN VAN DE LEDEN EN ANTWOORDEN VAN DE MINISTERS

A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de reglementaire termijn (Regl. art. 76, 3 en 4)

L. VAN DEN BRANDE

MINISTER-PRESIDENT VAN DE VLAAMSE REGERING
VLAAMSE MINISTER VAN ECONOMIE, KMO, WETENSCHAPSBELEID, ENERGIE EN EXTERNE BETREKKINGEN

Vraag nr. 24
van 30 december 1993
van de heer F. WYMEERSCH

Landbouwconferentie — Organisatie

In zijn antwoord op mijn tussenkomst over de beleidsbrief tijdens de begrotingsbesprekingen in de plenaire vergadering van de Vlaamse Raad deelde de minister mee dat hij in februari een landbouwconferentie gaat bijeenroepen met de representatieve organisaties.

1. Wanneer zal deze conferentie plaatshebben ?
2. Welke organisaties zullen er aan tafel zitten ?
3. Volgens welke criteria worden deze organisaties uitgenodigd ?
4. Hoe zal de totale samenstelling van deze conferentie eruit zien ?

Antwoord

1. De conferentie zal plaatshebben op het einde van de maand februari. Het is de bedoeling om, vertrekkende van de beleidsbrief Landbouw 1994, het Vlaams landbouwbeleid voor de komende jaren uit te stippelen in samenspraak met de sector.
2. Naast de representatieve landbouworganisaties worden alle geïnteresseerden die hiervoor een inbreng kunnen doen uitgenodigd, zo ook de toeleverende en verwerkende sector.
- 3 en 4. Vermits in principe elke inbreng van elke organisatie mogelijk is, is het niet nodig criteria vast te stellen volgens welke deze organisaties worden uitgenodigd en is het ook niet mogelijk nu reeds aan te geven hoe de totale samenstelling van deze conferentie er uit zal zien.

Vraag nr. 26
van 6 januari 1994
van de heer L. BARBE

Landbouwprodukten en levensmiddelen — Geografische aanduiding en oorsprongsbenaming

De verordening nr. 2081/92 van de Raad van 14 juli 1992 regelt de bescherming van geografische aandui-

dingen en oorsprongsbenamingen van landbouwprodukten en levensmiddelen. Deze verordening biedt de mogelijkheid de specifieke naam van bepaalde typische streekprodukten te beschermen en kan dus traditionele en hoogwaardige landbouwprodukten en levensmiddelen beschermen tegen de druk van de grootindustrie. De verordening trad in werking op 24 juli 1993 en reeds 3 maand later moeten de lidstaten aan de Commissie meedelen welke beschermde benamingen zij krachtens deze verordening willen laten registreren. Ingevolge de recente staatshervorming zijn de gewesten bevoegd voor deze materie.

In een antwoord op mijn parlementaire vraag van 3 maart 1993 stelde de minister dat er gewerkt wordt aan de uitvoering van deze verordening. Als er niet tijdig wordt opgetreden in deze materie, bestaat de kans dat het Vlaams Gewest helemaal geen geografische benamingen en oorsprongsbenamingen kan beschermen, wat een cultureel en economisch verlies zou betekenen.

1. Op welke manier werd aan de betrokken sectoren bekend gemaakt dat men via het indienen van een produkt dossier een geografische aanduiding of oorsprongsbenaming kan verkrijgen ?
2. Hoeveel dossiers tot het verkrijgen van een geografische aanduiding werden al ingediend ? En voor een oorsprongsbenaming ?
3. Zijn de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in werking getreden om aan de bepalingen van de verordening te voldoen zoals vereist volgens artikel 5.6 van de verordening ?
4. Wie oordeelt over het al of niet voldoen van de registratieaanvraag ?

Antwoord

Zoals ik het lid reeds meldde in antwoord op zijn parlementaire vraag van 3 maart 1993 wordt er werk gemaakt van de ontwerpen van decretale regelgeving ter uitvoering van de verordening 2081/92 die de bescherming regelt van geografische aanduidingen en oorsprongsbenamingen van landbouwprodukten en levensmiddelen.

Tot op heden werden de betrokken sectoren nog niet gecontacteerd in verband met de indiening van produkt dossiers. Ook vanuit de betrokken sector is er nog geen vraag geweest tot het verkrijgen van een geografische aanduiding of een oorsprongsbenaming.

In uitvoering van artikel 10 paragraaf 2 van de verordening werd het Vlaams Centrum voor Kwaliteitszorg (VCK) Researchpark De Haak in 1731 Zellik aangeduid als controlestructuur voorzien in bovenvermeld artikel.

Ik wil er het lid trouwens op wijzen dat de verordening toelaat te allen tijde aanvragen in te dienen tot het bekomen van een geografische aanduiding of een oorsprongsbenaming.

Vraag nr. 27
van 6 januari 1994
van de heer M. OLIVIER

Gebruik van onbegrijpelijke afkortingen en letterwoorden in documenten — Maatregelen

In diverse documenten van de Vlaamse Raad wordt veelvuldig gebruik gemaakt van letterwoorden en afkortingen.

Niet alleen de gewone man in de straat vraagt zich af wat er precies schuilgaat achter dergelijke woorden. Ook de leden van de Vlaamse Raad hebben waarschijnlijk af en toe het gissen naar de juiste betekenis van de talloze afkortingen. Achter al die afkortingen en letterwoorden staan echter miljoenenbedragen ingeschreven op de Vlaamse begroting.

Het is dus van het allergrootste belang dat de regeringsdocumenten begrijpelijk blijven en met al die afkortingen is dat geenszins het geval.

Moet het gebruik van afkortingen en letterwoorden niet worden beperkt in de documenten van de Vlaamse Raad ?

Zou het ook niet zinvol zijn een vademecum op te stellen waarin de bestaande letterwoorden en afkortingen worden toegelicht ? Zulke initiatieven kunnen de transparantie en de duidelijkheid van de documenten in aanzienlijke mate verbeteren.

Graag had ik dan ook van de minister-president vernemen of hij van plan is dergelijke maatregelen te nemen om de leesbaarheid en de begrijpelijkheid van de documenten te verzekeren.

Antwoord

1. Het is inderdaad raadzaam het gebruik van afkortingen en letterwoorden drastisch in te perken aangezien veel van die afkortingen onvoldoende bekend zijn. Het is evenwel geen verschijnsel dat eigen is aan de Vlaamse overheid ; hetzelfde fenomeen doet zich voor in alle andere sectoren van het openbare leven en de bedrijfswereeld en heeft o.m. te maken met de groeiende complexiteit van onze samenleving en regelgeving. Als men toch gebruik moet maken van afkortingen is het absoluut noodzakelijk de afkorting de eerste keer dat ze gebruikt wordt, te verklaren, bijvoorbeeld KMO (kleine en middelgrote onderneming).
2. Aan het kabinet en de administratie die verantwoordelijk zijn voor de opmaak van de Vlaamse begroting wordt gevraagd om het aantal afkortingen en letterwoorden te beperken.
3. Via de interdepartementale Werkgroep voor Communicatie en Ontvangst (IWCO) van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, zullen de departementale communicatievertegenwoordigers verzocht worden zelf erop toe te zien dat in de publikaties van hun departement het gebruik van afkortingen en letterwoorden beperkt wordt en dat deze de eerste keer dat ze gebruikt worden, worden verklaard.

4. De dienst Taaladvies van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, die heel wat documenten van de Vlaamse administratie taalkundig begeleidt, zal eveneens op dit aspect van de teksten letten en de nodige aanpassingen doorvoeren. De dienst Pers, Voorlichting en Ontvangst van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap en de informatie-ambtenaar zullen zowel bij de aanmaak van persmededelingen als bij de realisatie van publikaties oog hebben voor de aangebrachte problematiek.
5. het idee om een vademecum met de bestaande letterwoorden en afkortingen op te stellen is niet nieuw. Het zal worden voorgelegd aan de vernoemde interdepartementale werkgroep voor Communicatie en Ontvangst, die er zich over zal beraden of een dergelijke lijst als afzonderlijke publikatie zal worden uitgegeven dan wel in een bestaande publikatie als bijvoorbeeld de Gids van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, die een ruime verspreiding kent, worden opgenomen.
6. Ten slotte dient erop te worden gewezen dat heel wat publikaties onafhankelijk van de diensten van de Vlaamse regering uitgegeven worden door Vlaamse Openbare Instellingen.

Vraag nr. 28
van 7 januari 1994
van de heer L. BARBE

Afdeling Wetgeving Raad van State — Raadpleging

De afdeling wetgeving van de Raad van State wordt overspeld met werk. Meer en meer worden ook spoedadviezen gevraagd (binnen de 3 dagen). Daardoor wordt de normale afwikkeling van de gewone zaken verstoord en worden de kwaliteit en de volledigheid van de adviezen bedreigd.

1. Kan de minister mij meedelen voor hoeveel ontwerpen van decreet respectievelijk uitvoeringsbesluiten hij aan de Raad van State advies heeft gevraagd :
 - binnen de 3 dagen ;
 - zonder een termijn te bepalen ;
 - binnen een termijn overeengekomen tussen de Raad en de minister ?
 Graag gegevens voor 1992 en 1993
2. In welke mate werd bij de adviezen gevraagd binnen de 3 dagen de hoogdringendheid gemotiveerd ?

N.B. Deze vraag werd gesteld aan alle Vlaamse ministers.

Antwoord

1. Hierna volgt een gecoördineerd overzicht van de adviesvragen bij de Raad van State, uitgaande van alle Vlaamse ministers.
2. Voor de vermelde periode waren er vier dringende verzoeken om advisering binnen een termijn van drie dagen, die niet met redenen omkleed waren.

De omzendbrief in de schoot van de Vlaamse regering betreffende vragen om advies aan de afdeling

Wetgeving van de Raad van State, werd op 17 november 1993 gewijzigd, ten einde de Vlaamse ministers te wijzen op deze wettelijke verplichting.

Ingediende adviesaanvragen.
Jaargang 1991-1992 (15/09/91 tot 14/09/92).

Ontwerpen van decreet.

	Gewone zaken	Dringende zaken	3 dagen Art. 84	Totaal
Minister-president van de Vlaamse regering		1		1
Vlaamse ministers	3	1	7	11
Totaal	3	2	7	12

Ontwerpen van besluit

	Gewone zaken	Dringende zaken	3 dagen Art. 84	Totaal
Minister-president van de Vlaamse regering				
Vlaamse ministers	2	18	11	31
Totaal	2	18	11	31

Ingediende adviesaanvragen.
Jaargang 1992-1993 (15/09/92 tot 15/09/93).

Ontwerpen van decreet.

	Gewone zaken	Dringende zaken	3 dagen Art. 84	Totaal
Minister-president van de Vlaamse regering	1	5	2	8
Vlaamse ministers	8	9	14	31
Totaal	9	14	16	39

Ontwerpen van besluit

	Gewone zaken	Dringende zaken	3 dagen Art. 84	Totaal
Minister-president van de Vlaamse regering		2	1	3
Vlaamse ministers	7	34	6	47
Totaal	7	36	7	50

Vraag nr. 30
van 17 januari 1994
van de heer J. GEYSELS

NV Daf-Oevel — Gewestwaarborg en investeringssteun

Op 20 mei 1992 besloot de Vlaamse regering in het kader van de economische expansiewetgeving om de n.v. DAF-Oevel (Westerlo) een gewestwaarborg toe te kennen voor een krediet van 1,99 miljard frank en de steun, toegekend op 5 december 1990, te vervangen door een investeringssteun via een kapitaalpremie en een rentetoelage.

1. Was de Vlaamse regering op de hoogte van de financiële moeilijkheden van de betrokken moederfirma (DAF-Nederland) in de periode 1991-1992 ?
2. Werden de voorwaarden die de Vlaamse regering stelde bij haar bovengenoemde beslissingen, vervuld ? Zo nee, welk gevolg wordt hieraan gegeven ?
3. Geniet DAF-Oevel nog van de op 20 mei 1992 verkregen vrijstelling van onroerende voorheffing ?

Antwoord

- 1-2. Bij de beslissing van 20 mei 1992 tot de toekenning van een gewestwaarborg op een krediet van 1,99 miljard was de Vlaamse regering uiteraard op de hoogte van de financiële moeilijkheden bij het DAF-concern. Het krediet vormde een onderdeel van een globaal herstructureringsplan, waarbij ook de Nederlandse overheid en een bankenconsortium o.l.v. ABN Amro betrokken waren, ten einde het DAF-concern in de gelegenheid te stellen om een aantal jaren als zelfstandige onderneming haar activiteiten voort te zetten. De beslissing van de Vlaamse regering omvatte dan ook een aantal bijzondere voorwaarden die belangrijke engagementen van de andere betrokken partijen inhielden. De gestelde voorwaarden werden echter nooit vervuld en bijgevolg werd het krediet nooit opgenomen.
3. De vrijstelling onroerende voorheffing werd niet, zoals u vermeldt, verkregen op 20 mei 1992, doch was reeds bij de beslissing van 5 december 1990 aan de n.v. DAF België toegekend. Deze onderneming ging echter naderhand in falings. Het nieuw opgerichte n.v. DAF Trucks Vlaanderen kan niet genieten van dit fiscaal voordeel.

Vraag nr. 32
van 20 januari 1994
van de heer C. LISABETH

Vlaamse Dienst voor de Buitenlandse Handel — Artikel 2.5 van het decreet van 23 januari 1991

Het decreet van 23 januari 1991 tot oprichting van de Vlaamse Dienst voor de Buitenlandse Handel, bepaalt in artikel 16 dat “de dagelijkse leiding van de VDBH berust bij het dagelijks bestuur dat samengesteld is uit de directeur-generaal, de adjunct-directeur-generaal en de inspecteur-generaal bedoeld in artikel 19”.

Het artikel 19 bepaalt dat betrokken inspecteur-generaal "de coördinatie verricht van de provinciale kantoren van de VDBH".

In dit decreet zijn overgangsbepalingen voorzien, met name artikel 25 : "Tot de Vlaamse Executieve het administratief en geldelijk statuut heeft vastgelegd, blijft het administratief en geldelijke statuut van het personeel zoals vastgelegd door de Raad van Beheer van de Belgische Dienst voor de Buitenlandse Handel van toepassing op de VDBH".

Deze overgangsbepaling leidt tot bepaalde misverstanden, in die zin dat het BDBH-statuut geen rekening houdt met het bestaan van een dagelijks bestuur. In bepaalde gevallen kan dit betwistingen doen ontstaan, bijvoorbeeld doordat een bepaling van het BDBH-statuut aldaar de directeur-generaal voor een bepaalde aangelegenheid bevoegd verklaart, o.m. in het vaststellen van de veranderlijke vergoedingen en het beroep hiertegen.

Bepaalde rechtsleer stelt evenwel dat onverminderd de inhoud van het administratief en geldelijk statuut van de BDBH in de overgangsfase, het dagelijks bestuur van de VDBH in de plaats treedt van de directeur-generaal van de BDBH in dergelijke aangelegenheid.

Graag vernam ik van de minister-president of hij de zienswijze deelt welke stelt dat het dagelijks bestuur van de VDBH optreedt loco de directeur-generaal van de BDBH inzake dagelijkse leiding en personeelsaangelegenheden.

Antwoord

Het antwoord op bovenvermelde vraag behoort tot de bevoegdheid van de heer J. Sauwens, Vlaamse minister van Verkeer, Buitenlandse Handel en Staatshervorming.

N. DE BATSELIER

MINISTER VICE-PRESIDENT VAN DE VLAAMSE REGERING
VLAAMSE MINISTER VAN LEEFMILIEU EN HUISVESTING

Vraag nr. 69 van 30 december 1993 van de heer J. DE ROO

Waterwingebied van Kluizen — Rechtsgeldigheid

In het kader van de problematiek rond het Mestactieplan in het Meetjesland, heb ik de eer aan de minister volgende vragen te stellen in verband met de rechtsgeldigheid van het waterwingebied van Kluizen :

1. Ligt de afbakening van het waterwingebied van Kluizen vast in een decreet of een ministerieel besluit ?
2. Zo ja, sinds wanneer en is dit verschenen in het Belgisch Staatsblad ?

3. Zo neen, hoe kan het waterwingebied van Kluizen dan rechtsgeldig zijn om als basis te dienen voor het al dan niet toekennen van bepaalde vergunningen inzake milieu ?

Antwoord

1. De aanduiding van het waterwingebied van Kluizen is gebeurd door het besluit van de Vlaamse Executieve van 21 oktober 1987 tot vaststelling van de kwaliteitsdoelstellingen voor alle oppervlaktewateren van het openbaar hydrografisch net en tot aanduiding van de oppervlaktewateren bestemd voor drinkwater, zwemwater, viswater en schelpdierwater (Belgisch Staatsblad van 6 januari 1988) gewijzigd bij besluit van de Vlaamse Executieve van 28 oktober 1992 (Belgisch Staatsblad van 16 december 1992).

- 2 In artikel 30 van het besluit van de Vlaamse Executieve van 7 januari 1992 houdende vaststelling van het Vlaams reglement inzake milieuvoorwaarden voor hinderlijke inrichtingen, gewijzigd bij het besluit van de Vlaamse Executieve van 31 juli 1992 (Vlarem II) worden de aldus aangeduide oppervlaktewateren hernomen. De (immissie)waterkwaliteitsdoelstellingen voor deze waters worden opgenomen in artikel 34.

Overeenkomstig artikel 6, § 1 kan de vergunningverlenende overheid bijzondere vergunningsvoorwaarden opleggen met het oog op de bescherming van de mens en het leefmilieu. Emissiegrenswaarden kunnen enkel strenger zijn indien in het beschouwde geval de immissiekwaliteitsdoelstellingen niet bereikt kunnen worden door toepassing van de in het Vlarem II vastgestelde emissiegrenswaarden (Belgisch Staatsblad van 14 december 1992 en van 5 februari 1993).

Vraag nr. 70 van 30 december 1993 van de heer F. WYMEERSCH

Mestactieplan — Bepaling van de term gezinsbedrijf

Rond de problematiek van het mestactieplan en de invoering van de Groene Hoofdstructuur heeft de minister formeel overleg gepleegd met de betrokken sectoren.

Kan de minister mij meedelen met welke organisaties hij aan de tafel heeft gezeten ?

Kan de minister mij meedelen of hij met dezelfde organisaties zal spreken voor het indienen van de betreffende ontwerpen van decreet, annex de bepaling van de term "gezinsbedrijf" ?

Antwoord

Rond de problematiek van het mestactieplan heb ik inderdaad overleg gepleegd met de betrokken sectoren.

Meer in het bijzonder heb ik ter zake een mondeling overleg georganiseerd met, respectievelijk het schrifte-

lijk advies ingewonnen van volgende diensten en organisaties, alvorens het plan voor te leggen aan de Vlaamse regering : de Belgische Boerenbond, het Algemeen Boerensyndicaat, de Vereniging der Varkenshouders (VEVA), de Beroepsvereniging voor de Kalfsvleessector (BVK) , de Beroepsvereniging der Mengvoederfabrikanten, het Instituut voor Natuurbehoud, de Administratie voor Milieu, Natuur en Landinrichting (AMINAL), de Mestbank, de Openbare Vlaamse Afvalstoffenmaatschappij (OVAM), de Vlaamse Milieumaatschappij (VMM) , het Vlaamse Wateroverleg, de Minaraad en de Stuurgroep Vlaamse Mestproblematiek. In de Stuurgroep Vlaamse Mestproblematiek zijn vertegenwoordigd : vier leden van de milieubeweging, drie leden van de Belgische Boerenbond, een lid van het Algemeen Boerensyndicaat, vier wetenschappelijke deskundigen, en één lid van respectievelijk het Vlaams Economisch Verbond (VEV), het nationaal Christelijk Middenstandsverbond (NCMV), het ACV en het ABVV.

Ter uitvoering van de beslissingen van de Vlaamse regering van 29 september wordt gepoogd een definitie voorop te stellen voor de notie "gezinsbedrijf", met de bedoeling dit type van bedrijf zoveel mogelijk te beschermen. Hiertoe heb ik in een eerste stadium de commissie Bocken verzocht mij een definitie voor te stellen. In een volgend stadium heb ik hierover het advies ingewonnen van de Stuurgroep Vlaamse Mestproblematiek. Vervolgens heb ik de milieubeweging enerzijds, en de Belgische Boerenbond en het Algemeen Boerensyndicaat anderzijds, uitgenodigd hierover overleg te plegen, teneinde tot voorstellen te komen die voor beide partijen aanvaardbaar zijn. Zodra dit beëindigd is, zal ik ook andere partijen bij het overleg betrekken.

Vraag nr. 71
van 30 december 1993
van de heer F. WYMEERSCH

Mestactieplan – Bedrijf in een kerngebied

Op dit ogenblik woedt nog altijd de discussie rond de invoering van het mestactieplan en de modaliteiten ervan.

Stel : een nieuw landbouwbedrijf, eigendom van een jonge landbouwer, heeft geen jaar geleden de nodige vergunningen verkregen en heeft zwaar geïnvesteerd met alle financiële consequenties vandien. Nu blijkt dat zijn zeer jong bedrijf midden in een kerngebied komt te liggen.

1. Wordt er met de specificiteit van gedane investeringen rekening gehouden ?
2. Zo ja, op welke manier ?
3. Zo niet, op welke manier moet hij de gedane investeringen terug verdienen ?
4. Worden er financiële begeleidingsmaatregelen bepaald in zulke gevallen ?

Antwoord

Met de goedkeuring van het mestactieplan op 29 sep-

tember 1993, heeft de Vlaamse regering haar intentie kenbaar gemaakt om een bemestingsverbod op te leggen in de nog wettelijk af te bakenen natuurkerngebieden.

Het is daarbij de bedoeling dat binnen deze natuurkerngebieden en in toepassing van de EEG-verordening 2078/92, beheersovereenkomsten worden afgesloten met de landbouwsector, waarin vanuit milieuoogpunt aanvaardbare uitbatingsvoorwaarden worden overeengekomen. Landbouwers met gronden gelegen binnen een natuurkerngebied, die een dergelijke overeenkomst afsluiten zullen daarbij over een vergoeding kunnen beschikken, die zo nauw mogelijk het verlies compenseert dat zij lijden ingevolge de hen opgelegde beperkingen.

Beheerspakketten, met concrete modaliteiten inzake rechten, plichten en vergoedingen zullen uitgevaardigd worden op het ogenblik dat de beperkingen op het vlak van de bemesting van kracht zullen worden.

Vraag nr. 72
van 30 december 1993
van de heer F. WYMEERSCH

Arendonk, Rijkevorsel, Weelde – Verbod van autocross

In de streek van Arendonk, Rijkevorsel, Weelde is de laatste jaren een kleine traditie ontstaan in verband met het organiseren van autocross. Deze manifestaties vonden tot hiertoe altijd plaats op private terreinen met toelating van de eigenaar.

Onlangs werden deze manifestaties verboden, waar schijnlijk omwille van lawaaihinder.

1. Wat is de juiste reden van het verbod ?
2. Aan welke voorwaarden moet worden voldaan om zulke manifestaties te mogen inrichten ?
3. Is het redelijk dat hieromtrent wordt opgetreden hoewel een en ander doorgaat op private terreinen ?

Antwoord

1. Vermits de vraag geen aanduiding geeft van namen van exploitanten, noch van exacte gegevens met betrekking tot lokaties waar de crossen zouden plaatsvinden, is het voor mij niet mogelijk te achterhalen welke manifestaties door het lid bedoeld worden. Bijgevolg kan niet worden geantwoord op de eerste vraag.
2. De voorwaarden waaraan voldaan moet worden bij de exploitatie van een omloop voor motorvoertuigen, zijn opgenomen in titel II van het Vlarem, meer bepaald in de artikelen 7 t/m 29 (algemene milieuvorwaarden, met inbegrip van geluidsvoorwaarden) en de artikelen 755 t/m 759 (milieuvorwaarden met betrekking tot omlopen voor motorvoertuigen). Uiteraard dient, voorafgaandelijk aan de exploitatie, een milieuvergunning bekomen te worden volgens de procedure, zoals beschreven in titel I van het Vlarem.

3. Voor zover niet zou voldaan zijn aan de vergunningsplicht of andere reglementaire voorschriften, is het ten zeerste redelijk te noemen dat er opgetreden wordt in het kader van de bepalingen van de hoofdstukken inzake toezicht en dwangmaatregelen in titel 1 van het Vlarem. Een efficiënt milieubeleid heeft pas een kans op slagen als de milieureglementering in al haar aspecten nauwlettend toegepast wordt. Het feit dat bepaalde activiteiten plaats hebben op privaat terrein, vormt geenszins een voldoende reden om niet aan voormelde reglementering te moeten voldoen.

Vraag nr. 73
van 5 januari 1994
van de heer D. VAN MECHELEN

Uitvoering van een ruilverkavelingsactiviteit – Miskennning van onderlinge afspraken door de Vlaamse Landmaatschappij i. c. de ruilverkavelingscomités

Naar verluidt kan, in het kader van de uitvoering van een ruilverkavelingsactiviteit, de Vlaamse Landmaatschappij gebruik maken van haar recht van voorkoop. Veelal betreft het landbouwgronden en slechts in bepaalde gevallen andere onroerende goederen zoals gebouwen, inzonderheid boerderijen.

Ik meen te weten dat de Vlaamse Landmaatschappij (en in voorkomend geval de ruilverkavelingscomités) alles in het werk stellen om deze aangelegenheid, juist omwille van de gevoeligheid, in overleg met de respectievelijke eigenaars af te handelen.

Desbetreffend wenste ik van de minister te vernemen :

1. of het gebruikelijk is dat, na een duidelijke afspraak tussen eigenaar en administratie over de uitvoerbaarheid van de **ruilverkaveling** wat gronden betreft, het ruilverkavelingscomité – na uitvoering van het eerste gedeelte – terugkomt op haar standpunt wat de andere onroerende goederen betreft, in voorkomend geval een boerderij met bijgebouwen ;
2. of de Vlaamse Landmaatschappij zich te allen tijde kan beroepen op een vermeende miskennning van haar wettelijk recht van voorkoop dat in tegenspraak is met eerdere afspraken tussen partijen, inzonderheid wanneer het een nieuwe eigenaar betreft van een boerderij met bijgebouwen met bijhorende gronden en bezwaard met een precair woonrecht ;
3. of dergelijke aankoop via het recht van voorkoop, die posterieur aan de beslissing met betrekking tot de eigenlijke ruilverkaveling wordt genomen en die, blijkens inlichtingen, eigenlijk bedoeld zou zijn om een onwillige eigenaar de mond te snoeren, binnen de rol van de Vlaamse Landmaatschappij valt enerzijds, en budgettair te verantwoorden is anderzijds.

Antwoord

1. De uitvoerbaarheid van een ruilverkaveling wordt bepaald nadat voorafgaand een openbaar onder-

zoek naar het nut van een ruilverkaveling heeft plaats gehad ; eens dit onderzoek afgesloten, wordt de ruilverkaveling nuttig verklaard en een ruilverkavelingscomité en een commissie van advies ingesteld. De Vlaamse Landmaatschappij pleegt dan overleg met de betrokken eigenaars en gebruikers m.b.t. de geplande structuren en de toedeling van de gronden binnen deze structuren.

2. Het recht van voorkoop ten voordele van de VLM om de meervoudige doelstellingen van het ruilverkavelingsinstrument te realiseren of beter te realiseren, nl. duurzame structuren uitbouwen ten behoeve van land- en tuinbouw en ruimte geven aan de landschaps- en natuurwaarden, geldt in de zones aangewezen door de minister. In geval van miskenning van het recht van voorkoop kan de VLM de indeplaatsstelling of 20 percent van de koopsom eisen.
3. Een aankoop van de VLM via haar recht van voorkoop stelt het comité in staat belangrijke rendementsverhoging te halen op vlak van structuren en op het landschappelijke vlak.

Vraag nr. 74
van 5 januari 1994
van de heer M. MAERTENS

Planning van een verbrandingsoven in Halluin (Frankrijk) – Niet-toepassen van de Europese verordeningen

Uit de antwoorden op mijn vragen nr. 252 van 2 augustus 1993 en nr. 5 van 22 oktober 1993 (Vragen en Antwoorden, Vlaamse Raad, 1992 – 1993, nr. 20 van 20 september 1993, blz. 1050) ter zake blijkt dat de minister niet in het bezit is van enig document nopens deze aangelegenheid, maar dat contact en overleg werd georganiseerd.

Naar verluidt blijkt de Franse planning niet te zijn verlopen in overeenstemming met de EG-richtlijnen 75/442, 84/360 en 85/337. Ook is onduidelijk, of de oven inzake emissies zal voldoen aan de EG-richtlijn 89/369.

Daarbij bevindt zich op 1 kilometer van Halluin nog de verouderde en sterk vervuilende IVMO-oven van Menen, waarvoor tientallen miljoenen aanpassingswerken zijn gepland, en waar de dioxine-emissie de normering ver overschrijdt.

De bevolking is nopens dezegangvanzaken bijzonder verontrust.

1. Kan de minister bevestigen dat de plannen in tegenspraak zijn met EG-richtlijn 75/442 ? Welke maatregelen heeft hij genomen om via de Europese Commissie deze richtlijn te doen respecteren ?
2. Kan de minister bevestigen dat er géén MER werd opgemaakt, zoals nochtans in dergelijke gevallen is verplicht volgens EG-richtlijn 85/337. Welke maatregelen heeft de minister genomen om het opmaken van dergelijk MER te eisen ?
3. Kan de minister bevestigen dat de informatie die volgens EG-richtlijn 84/360 aan België moet worden verstrekt, niet (tijdig) werd gegeven ? Welke maatregelen heeft de minister genomen om de bouw van

de oven via de Europese Commissie te verhinderen, zolang aan de wettelijke minimumvereisten niet is voldaan ?

4. Welke concrete vooruitgang is in deze zaak geboekt in het overleg dat OVAM en de provincie West-Vlaanderen hebben georganiseerd ?

Antwoord

1. De richtlijn 75/442/EEG, zoals gewijzigd door de richtlijn 91/156/EEG, bevat een aantal maatregelen die door de lidstaten dienen te worden nageleefd. Een aantal maatregelen zijn heel concreet en in invoering en naleving ervan zijn heel eenvoudig meetbaar. Daarentegen zijn er een aantal maatregelen die kunnen worden ingevuld door de lidstaten doch waarvan de invulling tot interpretatie aanleiding kan geven. Afgezien van het voorgaande werd tevens nagegaan in welke mate het project Halluin frikties vertoont met richtlijn 75/442/EEG en volgende mogelijke problemen kwamen aan bod :

Artikel 4 : de lidstaten nemen de nodige maatregelen zodat bij verwijdering of nuttige toepassing geen nadelige effecten ontstaan t.o.v. mens en milieu. Een aantal aspecten worden hierbij opgesomd. Wanneer een lidstaat, in casu Frankrijk, een wettelijk kader vastlegt inzake emissies naar de verschillende milieucompartimenten en de uitbater van een installatie deze naleeft dan voldoet deze lidstaat aan de bepalingen van dit artikel. In functie van dit artikel kan er op één aspect een discussie gevoerd worden met name op het feit dat natuur- en landschapsschoon niet mogen worden geschaad. Vermits dit een moeilijk te kwantificeren element is zou Vlaanderen kunnen stellen dat dit een punt is waaraan Frankrijk als Lidstaat niet voldoet voor de installatie van Halluin.

Artikel 5 : Dit artikel stelt dat enerzijds de mogelijkheid geboden wordt aan de lidstaten om onderling samen te werken doch anderzijds dat elke lidstaat afzonderlijk moet streven naar gehele zelfverzorging. In deze context kan dus worden gesteld dat indien Frankrijk de installatie in Halluin voorziet en deze voldoet aan de opbouw van het zelfverzorgend vermogen, Frankrijk voldoet aan de richtlijn. Uit hoofde van België, Vlaanderen, zou men kunnen stellen dat Vlaanderen eventueel vragende partij zou kunnen zijn, gelet op de problematiek van de sluiting van huishoudelijke verbrandingsinstallaties. Doch ook Vlaanderen dient het zelfverzorgend vermogen na te streven.

Artikel 7, 2 : Lidstaten kunnen evenwel bij het opstellen van plannen andere lidstaten erbij betrekken. Dat is echter geen formele verplichting.

Voorts beschikt Frankrijk over een systeem van vergunningen waaraan de installatie van Halluin uiteraard ook moet voldoen.

Als besluit kan derhalve worden gesteld dat m.b.t. de richtlijn 75/442/33G, gewijzigd door de richtlijn 91/156/EEG, er geen sprake kan zijn van een overtreding in hoofde van Frankrijk. Hoogstens zou er kunnen worden gesteld dat de principes van goed

nabuurship beter kunnen worden gediend door België en ook Vlaanderen bij de besluitvorming i.v.m. de vestiging van de verbrandingsinstallatie in Halluin te betrekken.

- 2 + 3 : Afhankelijk van de afvalstoffen die verbrand worden in de geplande verbrandingsoven in Halluin kan de installatie worden ingedeeld onder de projecten van bijlage 1.9 of van bijlage II. 11 c zoals gesteld in artikel 4 van de richtlijn van de Raad van 27 juni 1985 betreffende de milieu-effectenbeoordeling van openbare en particuliere projecten (85/337/EEG).

Artikel 7 van dezelfde richtlijn bedingt dat de krachtens artikel 5 verzamelde informatie aan de lidstaat – die aanzienlijke milieu-effecten zou kunnen ondervinden door projecten die op het grondgebied van een andere lidstaat worden gepland – dient te worden verstrekt op hetzelfde tijdstip als hij deze informatie ter beschikking stelt van zijn eigen onderdanen.

Volgens de door het lid geciteerde EG-richtlijn 84/360/EEG van 28 juni 1984 dienen de lidstaten de bedoelde gegevens inderdaad ter beschikking te stellen als grondslag voor overleg van hun bilaterale betrekkingen.

Hieromtrent gelast ik mijn administratie in overleg te treden met hun Franse ambtgenoten en me hierover verslag uit te brengen waarna ik de gepaste initiatieven zal nemen.

- 4 De OVAM heeft met de bestendige deputatie van West-Vlaanderen contact opgenomen. Er werd voorts eveneens contact opgenomen met de Communauté urbaine de Lille. Deze laatste zou voorstellen formuleren voor de bespreking van dit dossier. Ik gelast OVAM het overleg te activeren.

Vraag nr. 75 van 5 januari 1994 van de heer M. DIDDEN

Milieuheffing – Berekening van de aanslag in speciale gevallen

Iedere particulier, gezin of leefgemeenschap en ieder bedrijf of vereniging die op het grondgebied van het Vlaamse Gewest water heeft afgenomen van een openbaar distributienet, op dit grondgebied over een eigen waterwinning beschikt of er water heeft geloosd is heffingsplichtig.

Met betrekking tot de berekening van de aanslag had ik graag het volgende vernomen.

1. Wat gebeurt er indien er een lek op de waterleiding bestaat, waardoor een overdreven hoge rekening voor de waterleiding en derhalve ook voor de milieuheffing wordt opgemaakt op naam van de betrokkene ? Wordt er in dit geval een regeling getroffen ?
2. Moet er een strikte binding bestaan tussen de verbruikte en de vervuilde kubieke meter water ?

Antwoord

1. Indien er een lek geweest is en dit duidelijk gemotiveerd wordt aan de hand van stavingsstukken zoals verklaring van de waterdistributiemaatschappij of facturen van de herstellingswerken, wordt de heffing herberekend. De herberekening gebeurt aan de hand van het gemiddelde verbruik van de 3 voorgaande jaren om op deze wijze een realistisch waterverbruik te bekomen en een realistisch heffing op te leggen.
2. Het belastbaar feit is de hoeveelheid gebruikt water. Voor de kleinverbruikers (lager dan 500 m³) resulteert dit in de berekening van de milieuheffing op basis van m³ gefactureerd waterverbruik in het jaar voorafgaand aan het heffingsjaar.

Vraag nr. 76
van 6 januari 1994
van de heer F. VERMEIREN

Sociale huisvestingsmaatschappij – Samenstelling raad van bestuur

Het koninklijk besluit van 11 oktober 1991 dat de datum van inwerkingtreding van de titels VII en VIII van de wet van 20 juli 1991 houdende sociale en diverse bepalingen met betrekking tot de coöperatieve vennootschappen preciseert, bepaalt dat de coöperatieve vennootschappen hun statuten en meer in het bijzonder de bepalingen inzake het vast gedeelte van het maatschappelijk kapitaal en de eraan verbonden volstoringsdrempel, in overeenstemming moeten brengen met de vernieuwde vennootschappenwet.

Deze verplichting is voor vele sociale huisvestingsmaatschappijen die de vorm van een coöperatieve vennootschap hebben, slechts haalbaar bij fusie met aansluitende vennootschappen.

Naar aanleiding van de onderhandelingen en het opstellen van nieuwe statuten dient ook een nieuwe raad van bestuur te worden samengesteld. Vaak wordt hierbij de gemeentelijke overheid buitenspel gezet en dit met de steun van de provincie en het Vlaams Gewest.

Meent de minister dat een dergelijke samenstelling van de raad van bestuur van een sociale huisvestingsmaatschappij – die mede door de gemeentebesturen opgericht werd met het voeren op plaatselijk vlak van een rationeel huisvestingsbeleid – verantwoord is ?

Dient de gemeentelijke vertegenwoordiging in de beslissingsorganen van een sociale huisvestingsmaatschappij niet vóór alles te worden gewaarborgd ?

Antwoord

Bij fusie van maatschappijen is het gebruikelijk dat de fusiepartners afspraken maken m.b. t. de wederzijdse integratie in het toekomstig beleid van de fusiemaatschappij. Concreet betekent dit dat er akkoorden worden bedongen i.v.m. de samenstelling van de raad van bestuur (bestuursmandaten voorbehouden aan de over te nemen vennootschap), zaakvoerderschap, personeelsbestand, dagelijks bestuur, bestuurcomités. De

voorstellen die hieromtrent door de maatschappijen worden gedaan moeten ter goedkeuring voorgelegd worden aan de VHM.

Het zijn de fusiepartners zelf die, rekening houdend met de samenstelling van het kapitaal van de nieuwe maatschappij, de mandaten bij de raad van bestuur verdelen.

Zij dienen hierbij rekening te houden met de bepalingen van artikel 25 van de huisvestingscode waarin gestipuleerd wordt dat, indien de meerderheid van het maatschappelijk kapitaal in handen is van de openbare besturen, de verdeling van de mandaten zo dient te zijn dat de vertegenwoordigers van die openbare besturen ook in de raad de meerderheid bezitten.

De algemene vergadering heeft echter het appreciatie-recht om de nieuwe samenstelling van de beslissingsorganen goed te keuren.

In principe kunnen het Vlaams Gewest en de provincie, zetelend als onafhankelijke vennoten op de algemene vergadering, de voorgestelde statutenwijziging waarbij de gemeente eventueel in de beslissingsorganen geweerd wordt, goed- of afkeuren.

In het kader van een fusiedossier is het echter, zoals hogervermeld, gebruikelijk dat er een fusieprotocol opgesteld wordt waarin de samenstelling van de beslissingsorganen reeds op voorhand bediscussieerd kan worden.

Vraag nr. 77
van 6 januari 1994
van de heer L. BARBE

Zwartelijststoffen – Uitvoering dochterrichtlijnen

In uitvoering van richtlijn 76/464 van 4 mei 1976 werden voor verschillende zwartelijststoffen “dochterrichtlijnen” vastgesteld. Het Vlaams Gewest heeft deze richtlijnen reeds omgezet in interne wetgeving, maar loopt achter met de uitvoering ervan. Meer bepaald zijn naar ik meen de reductieprogramma's noodzakelijk volgens de bepalingen in vier richtlijnen, nog niet opgesteld :

- richtlijn 84/156 (kwik)
- richtlijn 86/280 (tetrachloorkoolstof, DDT en pentachloorfenol)
- richtlijn 88/347 (aldrin, dieldrin, endrin, isodrin, hexachloorbenzeen, hexachloorbutadien en chloroform)
- richtlijn 90/415 (1,2 dichloorethaan, trichloorethyleen, perchloorethyleen, trichloorbenzeen).

Voor de 15 genoemde zwartelijststoffen moeten de lidstaten dus een reductieprogramma opstellen.

Kan de minister mij meedelen hoe ver het staat met de uitvoering van deze 4 dochterrichtlijnen en dan vooral de erin opgenomen reductieprogramma's voor de 15 zwartelijststoffen ?

Antwoord

In tegenstelling tot hetgeen het lid meent zijn reductieprogramma's niet toepasselijk op stoffen van de zwarte lijst (lijst 1) uit de richtlijn 76/464/EEG. Voor de zwartelijststoffen moeten de emissienormen worden toegepast die opgenomen zijn in de „dochterraichtlijnen” waar het lid naar verwijst. Het Vlaamse Gewest heeft deze emissienormen overgenomen in het Vlare II.

De toepassing van artikel 7 van de richtlijn, 76/464/EEG in verband met de reductieprogramma's voor de stoffen van de zgn. grijze lijst (lijst 2) van richtlijn 76/464/EEG heeft in het verleden aanleiding gegeven tot een uitvoerige gedachtenwisseling tussen België en de commissie van de Europese Unie.

Daarbij werd vooropgesteld dat het gehele systeem van de sectoriële losingsnormen voor industriële lozingen, zoals het sinds 1976 op nationaal niveau bestaat en voor het Vlaamse Gewest overgenomen werd in Vlare II de facto neerkomt op de uitvoering van reductieprogramma's voor de schadelijke stoffen die door de industrie geloosd worden. Met name werd verwezen naar het 50-tal koninklijke besluiten met sectoriële losingsnormen, de overname van deze normen in Vlare II en de toepassing ervan in de individuele losings- of milieuvergunningen. De commissie heeft vooralsnog op deze argumentatie niet geantwoord.

Ten slotte kan ik vermelden dat de nieuwe AWP-II beleidsplannen die door de Vlaamse Milieumaatschappij worden uitgewerkt voor alle rivierbekkens in het Vlaams Gewest expliciet een lijst bevatten met de reducties die met deze plannen verwezenlijkt moeten worden voor alle schadelijke stoffen (lijst 1 en lijst 2) afkomstig van de verschillende belangrijke vervuilingbronnen in deze bekkens.

Vraag nr. 78
van 6 januari 1994
van de heer L. BARBE

Ruim- en ontstoppingsdiensten – Wettelijke verplichtingen

Ruim- en ontstoppingsdiensten lozen in principe het materiaal van aal- en septische putten in een rioolwaterzuiveringsinstallatie. Hievoor betalen ze een financiële bijdrage. Naar ik meen hebben ruim- en ontstoppingsdiensten geen milieuvergunning nodig. Uiteraard moeten ze de milieuwetgeving naleven (verbod op lozen materiaal van septische putten in oppervlaktewateren enzovoort).

Er zijn een aantal ruim- en ontstoppingsdiensten die echter materiaal van aal- en septische putten in oppervlaktewateren of op akkers lozen. Op die manier ontwijken ze de financiële bijdrage voor het lozen in een rioolwaterzuiveringsinstallatie, wat neerkomt op oneerlijke concurrentie. Bovendien veroorzaken ze uiteraard heel wat milieuvervuiling.

Als men de lijst van ruim- en ontstoppingsdiensten zoals men die bijvoorbeeld in de Gouden Gids aantreft, zou vergelijken met diegene die werkelijk regelmatig in de rioolwaterzuiveringsinstallaties hun vracht komen

lozen, zou men een goed beeld hebben van de sluiklozers en die kunnen wijzen op de wettelijke bepalingen ter zake.

1. Is het correct dat ruim- en ontstoppingsdiensten niet vergunnings- of meldingsplichtig zijn ?
2. Aan welke wettelijke bepalingen moeten ruim- en ontstoppingsdiensten zich houden ?
3. Zijn deze diensten wettelijk verplicht om septisch materiaal en dergelijke in een rioolwaterzuiveringsinstallatie te lozen ?
4. Heeft de minister de ruim- en ontstoppingsdiensten die niet op zelden hun vracht op rioolwaterzuiveringsinstallaties lozen gewezen op de bestaande wettelijke bepalingen ?

Antwoord

1. Het ruimen en ontstoppen van aal- en septische putten is tot op heden niet vergunningsplichtig wat de activiteit van het ruimen of ontstoppen op zich betreft. De verwijdering van de geruimde materialen is een activiteit die valt onder het vergunningsdecreet van 28 juni 1985.

Overeenkomstig het decreet van 2 juli 1981 betreffende het beheer van afvalstoffen zijn de voortbrengers van afvalstoffen, huishoudelijke afvalstoffen uitgezonderd, meldingsplichtig. De modaliteiten ter zake werden vastgelegd in het besluit van de Vlaamse Executieve van 21 april 1982 houdende nadere regelen omtrent de melding en de afgifte van afvalstoffen en het ministerieel besluit van 19 november 1990 houdende nadere regelen omtrent het meldingsformulier voor afvalstoffen. Op basis van voormelde wetteksten zijn dus alleen de producenten van niet huishoudelijke afvalstoffen meldingsplichtig.

Overeenkomstig het decreet van 18 december 1992 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1993 werd de juridische basis voorzien om niet alleen de producent maar ook de ophaler en de uitbater van een inrichting voor de verwijdering van afvalstoffen aan de meldingsplicht te onderwerpen. Deze veralgemeende meldingsplicht voor niet alleen producenten maar ook ophalers en verwerkers wordt een onderdeel van de ophaalreglementering die door de OVAM wordt voorbereid in het kader van een ontwerp tot wijziging van het decreet van 2 juli 1981 die kortelings aan de Vlaamse Raad zal voorgelegd worden.

2. Ruim- en ontstoppingsdiensten dienen zich te houden aan volgende wettelijke bepalingen :
 - het decreet van 2 juli 1981 betreffende het beheer van afvalstoffen ;
 - de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging ;
 - het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning. Dit laatste geldt meer bepaald indien deze bedrijven eigen installaties uitbaten en/of wensen te lozen.

3. Deze diensten zijn verplicht het septisch materiaal te verwijderen in een daartoe vergunde inrichting. Op dit ogenblik bestaat er nog geen wettelijke verplichting om het septisch materiaal in een rioolwaterzuiveringsinstallatie te lozen.
4. De opvolging van de naleving van de wettelijke bepalingen gebeurt door de hiertoe bevoegde ambtenaren. Het feit dat op dit ogenblik door bepaalde ruimdiensten geen aanvoer gebeurt naar een RWZI maar wel afvoer naar een andere bestemming betekent niet per definitie dat het een illegale afvoer betreft. Dit moet geval per geval worden beschouwd.

Vraag nr. 79
van 6 januari 1994
van de heer L. BARBE

Zuivering stedelijk afvalwater — Uitvoering richtlijn

De richtlijn 91/271 heeft betrekking op de zuivering van stedelijk afvalwater.

Kan de minister mij meedelen hoe ver het staat met de volgende bepalingen van de richtlijn.

1. De lidstaten doen de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in werking treden om uiterlijk op 30 juni 1993 aan de richtlijn te voldoen.
2. Er moet uiterlijk op 31 december 1993 een programma zijn opgesteld voor de tenuitvoerlegging van de richtlijn.
3. De lidstaten wijzen uiterlijk op 31 december 1993 volgens de in bijlage II genoemde criteria, kwetsbare gebieden aan.

Antwoord

1. Met betrekking tot de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen om op uiterlijk 30 juni 1993 aan de richtlijn te voldoen, kan ik meedelen dat de richtlijn zuivering stedelijk afvalwater geïmplementeerd is in Vlarem II.
2. De rollende Aquafin-investeringsprogramma's ten bedrage van 6 miljard frank per jaar (het IP 95-99 werd in juli 1993 door de minister goedgekeurd), evenals het renovatieprogramma voor de bestaande RWZI's, ten bedrag van 1 miljard frank per jaar voor een periode van 10 jaar (dit programma zal eerstdaags worden goedgekeurd) rekening houdende met de bepalingen van de richtlijn onder meer wat de aanduiding van de kwetsbare gebieden betreft zoals bepaald in Vlarem II. De lidstaten moeten de Commissie uiterlijk op 30 juni 1994 informatie verstrekken over het programma. De VMM zal vóór 30 juni 1994 de informatie over de bestaande toestand (31 december 1993) evenals het programma (IP 95-99 en renovatieprogramma) m.b.v. de daartoe goedgekeurde tabellen aan de permanente vertegenwoordiging van België bij de Europese Gemeenschap overmaken.
3. In Vlarem II werd de richtlijn zuivering stedelijk afvalwater van toepassing gesteld en werd eveneens

bepaald wat als kwetsbaar gebied wordt beschouwd. Aldus werden de waterlopen met een specifieke bestemming (viswater, schelpdierwater, oppervlaktewater bestemd voor de productie van drinkwater en zwemwater) en alle kanalen, ongeacht hun bestemming, aangeduid als kwetsbaar gebied.

Vraag nr. 80
van 6 januari 1994
van de heer L. BARBE

Milieu-informatie — Openbaarheid

Inzake de vrije toegang tot milieu-informatie lijken me de volgende wettelijke bepalingen van belang :

- richtlijn van de Raad van 7 juni 1990 inzake de vrije toegang tot milieu-informatie ;
- het decreet van de Vlaamse Gemeenschap van 23 oktober 1991 betreffende de openbaarheid van bestuursdocumenten in de diensten en instellingen van de Vlaamse Executieve en het uitvoeringsbesluit van 9 december 1992 ;
- artikel 33 van het besluit van de Vlaamse Executieve van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (Vlarem 1).

De lidstaten moesten tegen 31 december 1992 aan de richtlijn voldoen, maar het Vlaams Gewest blijft hier in gebreke. Het decreet van 23 oktober 1991 heeft immers enkel betrekking op bestuursdocumenten en het artikel 33 van Vlarem 1 mist elke decretale basis wat door sommige instellingen gebruikt wordt om aanvragen tot milieu-informatie af te wijzen. Dat laatste is uiteraard onwettelijk, gezien de datum tegen wanneer de lidstaten aan de richtlijn moesten voldoen al voorbij is (directe werking).

In de praktijk is het voorts niet altijd duidelijk bij wie bepaalde gegevens moeten worden opgevraagd (bijvoorbeeld emissiegegevens). Het gebeurde ook al dat een afschrift van adviezen uitgebracht in het kader van een milieuvergunningaanvraag werd geweigerd, wat me onwettelijk lijkt.

1. Wat is de stand van zaken van de omzetting in intern recht en de uitvoering van de richtlijn van 7 juni 1990 inzake de vrije toegang tot milieu-informatie ?
2. Aan welk bestuur of dienst kunnen gegevens inzake emissies van verontreinigende stoffen in water en lucht worden opgevraagd ? (VMM, bestuur Milieuvergunningen van Aminal)
3. Is de minister het met me eens dat het bestuur Milieuvergunningen verplicht is afschrift te bezorgen van adviezen uitgebracht in het kader van een milieuvergunningaanvraag ?

Antwoord

1. De omzetting van richtlijn 90/0313/EEG m.b.t. de vrije toegang tot milieu-informatie in intern recht geschiedde in het Vlaams Gewest door artikel 33 van Vlarem I en door het decreet van 23 oktober

1991 betreffende de openbaarheid van bestuursdocumenten in de diensten en instellingen van de Vlaamse Executieve, dat ook een basis vormt om toegang te verkrijgen tot bepaalde milieu-informatie, die binnen de omschrijving van het begrip „bestuursdocument” valt.

Reeds in mijn beleidsbrief van 24 april 1992 heb ik mijn voornemen aangekondigd om op basis van de voorstellen van de commissie **Bocken** de regeling van artikel 33 van Vlarem 1 inzake recht van toegang tot milieu-informatie te vervangen door een decretale regeling. In samenwerking met mijn collega, de Vlaamse minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken bereid ik een ontwerp van decreet voor tot wijziging van het voormelde decreet van 23 oktober 1991, waardoor de openbaarheid van milieu-informatie zal worden ingekaderd in de algemene regeling inzake openbaarheid van bestuur en een maximale eenvormigheid van procedures zal worden nagestreefd.

2. Artikel 33, § 1 van Vlarem 1 bepaalt dat de bestendige deputatie van de provincieraad de instantie is die er toe gehouden is alle informatie ter beschikking te stellen o.m. betreffende de toestand van water en lucht. In § 2 van hetzelfde artikel is vermeld dat alle overheidsorganen hun milieu-informatie ter beschikking stellen van de bestendige deputatie. In uitvoering hiervan maakt de VMM o.m. haar jaarlijkse emissie- en immissierapporten m.b. t. water en lucht aan de bestendige deputatie over, die in toepassing van § 5 van voormeld artikel deze informatie op aanvraag ter beschikking kunnen stellen.

Formeel gezien moeten alle aanvragen op grond van artikel 33 van Vlarem 1 gericht worden aan de bestendige deputatie.

Ik heb er geen bezwaar tegen dat deze diensten de gevraagde informatie rechtstreeks verstrekken aan de aanvrager, wanneer het gaat om informatie die op grond van artikel 33 van Vlarem of op grond van het decreet van 23 oktober 1991 openbaar moet worden gemaakt.

3. De beschikbare gegevens inzake emissies van verontreinigde stoffen in water en lucht kunnen dus ook rechtstreeks worden opgevraagd bij de VMM. eveneens, in zoverre beschikbaar, kunnen bij het bestuur Milieuvergunningen van de Aminal gegevens worden opgevraagd inzake vergunde emissies aan stoffen.

Adviezen die worden uitgebracht in het kader van een milieuvergunningsprocedure zijn te beschouwen als milieu-informatie in de zin van artikel 33, § 1 van Vlarem en moeten dus op aanvraag ter beschikking worden gesteld volgens de procedure bepaald in dit artikel.

Vraag nr. 81
van 6 januari 1994
van de heer L. BARBE

Verontreiniging aquatisch milieu Gemeenschap – Stand van zaken uitvoering richtlijn

Artikel 7 van richtlijn 76/464 van 4 mei 1976 betreffende

de de verontreiniging veroorzaakt door bepaalde gevaarlijke stoffen die in het aquatisch milieu van de Gemeenschap worden geloosd bepaalt dat de lidstaten programma's opstellen ter vermindering van de verontreiniging door grijzelijstoffen. Wat ons land betreft, zouden naar mijn mening deze programma's een luik moeten bevatten met bepalingen die vallen onder de bevoegdheid van de gewesten en een luik met bepalingen die onder de federale overheid vallen.

Omdat de gewesten nog steeds geen uitvoering gegeven hebben aan artikel 7 werd ons land reeds 2 keer door de Europese Commissie in gebreke gesteld (11 juli 1988 en 26 februari 1991). De Commissie wees ook op het niet verstrekken van informatie aan de Commissie omtrent de uitgevoerde controles zoals bepaald in artikel 13 van de richtlijn.

Blijkbaar hebben alle lidstaten problemen met de uitvoering van deze richtlijn. Er zou ook worden gedacht aan het herzien van deze richtlijn. Hoe dan ook, dit zijn uiteraard geen redenen om geen werk te maken van de uitvoering van deze toch zeer belangrijke richtlijn.

1. Hoe ver staat het met het opstellen van de reductieprogramma's zoals bepaald in artikel 7 van richtlijn **76/464** ?
2. Worden deze los van eventuele initiatieven van de federale overheid opgesteld of werkt men aan een gemeenschappelijk document ?
3. Heeft het Vlaams Gewest intussen de inlichtingen zoals bepaald in artikel 13 van richtlijn 76/464 aan de Europese Commissie bezorgd ?

Antwoord

1. De reductieprogramma's zoals bedoeld in artikel 7 van de richtlijn 76/464 zijn in het Vlaamse Gewest vertaald naar de diverse industriële sectoren toe door de sectoriële normen opgenomen in het Vlarem.

Daarnaast werd door de VMM in 1991 een verkennend onderzoek uitgevoerd naar het voorkomen van de microverontreinigingen in oppervlaktewater in het Vlaamse Gewest.

Tevens worden door de VMM specifieke bemonsteringscampagnes uitgevoerd teneinde de belangrijkste industriële bronnen te identificeren.

Op basis van de resultaten van beide onderzoeken en de vergelijking met de momenteel vergunde vrachten worden door de VMM per hydrografisch bekken de te realiseren vuilvrachtreducties vastgelegd.

Deze saneringsprogramma's worden vertaald in de door de VMM gegeven adviezen over de milieuvergunningsaanvragen.

2. Door de federale overheid worden eveneens programma's opgesteld voor de reductie van de lozing van toxische, persistente en bioaccumuleerbare stoffen, o.m. in opvolging van de internationale afspraken gemaakt in het kader van de Derde Noordzee-

conferentie en het Verdrag van Parijs. De in dit forum afgesproken maatregelen zijn gelijklopend met de reductieprogramma's bedoeld in artikel 7 van de richtlijn.

Door het Vlaams Gewest wordt via de technische commissie Noordzee meegewerkt aan de opmaak van deze reductieprogramma's. Voor de uitvoering van deze programma's worden in overleg de nodige initiatieven genomen door de bevoegde administraties, federaal of gewestelijk.

3. Door het Vlaams Gewest worden momenteel de inlichtingen zoals bepaald in artikel 13 van de richtlijn 76/464 ingezameld.

Vraag nr. 82
van 6 januari 1994
van de heer L. BARBE

Vervuiling Denderbekken — Realisatie kwaliteitsdoelstelling

Met het besluit van de Vlaamse Executieve tot aanvulling van bijlage 4 van het besluit van de Vlaamse Executieve van 21 oktober 1987 tot vaststelling van de kwaliteitsdoelstellingen voor alle oppervlaktewater van het openbaar hydrografisch net en tot aanduiding van de oppervlaktewateren bestemd voor drinkwater, zwembadwater, viswater en schelpdierwater werd de bestemming van de waterkwaliteit van de Dender en haar zijbeken van "basiskwaliteit" gewijzigd in "viswater" (uiteraard wat het Vlaams Gewest betreft). Dit betekent dat er voor de volgende parameters strengere normen van kracht zijn : opgeloste zuurstof, ammonium en ammoniak. De organische vervuiling van het Denderbekken dient dus sterk te worden beperkt. Deze vervuiling is afkomstig van de landbouw, de industrie, de huishoudens maar ook van diffuse vervuiling.

Het besluit trad in werking op 16 december 1992 en ongeveer één jaar later lijkt het me interessant een balans op te maken van de werkzaamheden om deze kwaliteitsdoelstelling te realiseren.

1. Wat is momenteel het aandeel van landbouw, industrie en huishoudens in de organische vervuiling van de Dender ?
2. Is er een reductieprogramma om de kwaliteitsdoelstelling "viswater" te realiseren ?
3. Welke specifieke maatregelen zijn er al genomen of gepland inzake :
 - landbouw (strenger vergunningsbeleid bijvoorbeeld) ;
 - industrie : welke lozings- en/of milieuvergunningen werden al verstrengd
 - huishoudens ?

Antwoord

1. De globale emissie van verontreinigende stoffen, die de oorzaak is van de huidige waterkwaliteit van het Denderbekken op Vlaams grondgebied kan opgesplitst worden in 3 componenten :

- van huishoudelijke oorsprong (zowel rechtstreeks als via riolering en/of RWZI) ;
- van industriële oorsprong (zowel de grote industriële lozers als KMO's) ;
- van agrarische oorsprong.

De huishoudelijke verontreiniging in het Denderbekken (AWP II-gebieden van de Dender en de Mark) is afkomstig van de 332.000 inwoners die hun huishoudelijk afvalwater in dit bekken lozen. Hier van zijn 278.000 (of 84 procent) aangesloten op riolering maar slechts van \pm 39.000 inwoners wordt het afvalwater gezuiverd op één van de vier operationele rioolwaterzuiveringsinstallaties in het bekken, d.w.z. Ninove, Aalst, Geraardsbergen en Le-de.

Wat de zuurstofbindende parameters BZV (Biochemisch zuurstofverbruik) en CZV (Chemisch zuurstofverbruik) betreft komt deze situatie neer op een dagelijkse vracht van 14.522 kg BZV die per dag wordt geloosd en 36.772 kg CZV per dag. Deze cijfers hebben betrekking op zowel de rechtstreekse huishoudelijke vervuiling als op de diffuse.

Wat de nutriënten N (totaal-stikstof) en P (totaal-fosfor) betreft volgt uit bovenstaande situatie dat dagelijks 2.863 kg totaal N van huishoudelijke herkomst in het Denderbekken wordt geloosd en 560 kg totaal P per dag.

De industriële verontreiniging in het Denderbekken kan worden ingeschat aan de hand van de cijfergegevens beschikbaar binnen de VMM afkomstig van het emissiemeetnet en van de berekening van de heffingen. Voor de raming van de verontreiniging van industriële herkomst worden de emissiegegevens van 29 bedrijven in rekening gebracht die aanzien worden als de belangrijkste industriële lozers.

Deze 29 bedrijven vertegenwoordigen \pm 80 procent van de totale industriële vuilvracht in het Denderbekken. Voor 21 van deze 29 bedrijven zijn emissiegegevens voor 1992 beschikbaar.

Wat de zuurstofbindende parameters betreft zijn deze bedrijven verantwoordelijk voor een dagelijkse vuilvracht van 1.660 kg BZV per dag en 5.130 kg CZV per dag. Op het vlak van de nutriënten zorgen deze bedrijven voor een dagelijkse belasting van het oppervlaktewater met 420 kg tot -N en 140 kg tot -P.

Hierbij is het belangrijk op te merken dat de industriële belasting van het oppervlaktewater aanzienlijk is gedaald sinds de ingebruikname van de zuiveringsinstallatie van Animalia in Denderleeuw.

De verontreiniging van het oppervlaktewater door agrarische activiteiten in het Denderbekken is enkel kwantificeerbaar voor de nutriënten N en P. De basisgegevens hiertoe zijn de bemestingsgegevens afkomstig van de Mestbank van de Vlaamse Landmaatschappij. Op basis hiervan kan worden geraamd dat dagelijks 1.041 kg N en 34 kg P in het oppervlaktewater terecht komt.

Naast deze drie componenten moet tevens worden opgemerkt dat de grensoverschrijdende verontreiniging afkomstig van het Waalse landsgedeelte mede verantwoordelijk is voor de huidige (slechte) waterkwaliteit.

Samenvattend kan dus worden gesteld dat voor de totale emissie van de zuurstofbindende stoffen voor BZV het aandeel van de huishoudens in de globale emissie ± 90 percent is, het aandeel van de industrie ± 10 percent. Voor CZV is het aandeel van de huishoudens in de globale emissie ± 88 percent, van de industrie ± 12 percent.

Voor de nutriënten geldt dat voor tot -N het aandeel in de globale emissie afkomstig van de huishoudens ± 66 percent is van de industrie ± 10 percent en van de landbouw ± 34 percent. Voor fosfor is dit respectievelijk 76 percent, 19 percent en 5 percent.

2. Eind 1993 is door de VMM het ontwerp AWP II — Dender en Mark opgesteld waarin naast een uitgebreide schets van de huidige toestand en de vooropgestelde kwaliteitsdoelstellingen in het Denderbekken voor de 3 belangrijke actoren in dit geheel, de huishoudens, de industrie en de landbouw saneringsscenario's worden uitgewerkt die resulteren in een aantal te nemen acties en maatregelen om de genoemde kwaliteitsdoelstellingen te bereiken. De voornaamste instrumenten die kunnen worden gehanteerd ter reductie van de huidige geloosde vuilvracht zijn investeringen, vergunningen, heffingen en (in mindere mate) sensibilisering, milieuconvenanten en subsidies. Gezien de enorme afstand die momenteel bestaat tussen de huidige waterkwaliteit en de viswaterkwaliteitsdoelstelling is het duidelijk dat de in dit Algemeen Waterzuiveringsprogramma voorgestelde acties en maatregelen soms vergaand zijn en verstrekende gevolgen (sociaal-economisch-financieel, . . .) kunnen hebben. Of deze inspanningen haalbaar en/of aanvaardbaar zijn moet blijken uit het maatschappelijk debat dat hieromtrent zal worden gevoerd in het Bekkencomité van de Dender.
3. M.b.t. de vuilvracht afkomstig van de landbouw zal een verstrenging van de bemestingsnormen, te realiseren via de concretisatie van het mestactieplan, ongetwijfeld leiden tot een reductie van deze vuilvracht. Daarnaast dient de federale regering ter implementatie van de Nitraatlijn van de EU eveneens een aantal strengere maatregelen op te leggen en een Code voor de Goede Landbouwpraktijken op te stellen, die door de landbouwers verplicht moet worden gevolgd in de kwetsbare zones.

De maatregelen gepland ter reductie van de lozingen van industriële herkomst spitsen zich toe op de prioritaire bedrijven. Voor deze bedrijven worden reductieprogramma's vooropgesteld. De zuurstofbindende parameters en de zwevende stoffen moeten worden teruggebracht tot op het niveau van de kwaliteitsobjectieven, voor totaal N en totaal P moet worden voldaan aan de richtlijn Zuivering Stedelijk Afvalwater (met N = 10 mg/l en P = 1 mg/l), voor de zware metalen gelden de sectoriële normen. Deze reducties gelden tenzij de huidige vergunde of geloosde vrachten kleiner zijn (dan geldt het

stand-still-principe), of tenzij voor de betreffende sector de BAT (Best Beschikbare Techniek) gekend is, dan gelden de hiermee overeenstemmende normen. De vergunningen van deze bedrijven dienen uiterlijk 31 december 1995 te worden herzien, de maximumtermijn om te voldoen aan de normen opgenomen in deze vergunningen dient te worden bepaald op 31 december 2002. De herziening dient te gebeuren in 2 fasen : tegen 31 december 1998 dienen de bedrijven af te koppelen van het rioleringsstelsel en te lozen overeenkomstig de sectoriële normen. Tegen 31 december 2002 dienen de lozingsvoorwaarden overeenkomstig de vergunning te worden nageleefd.

De maatregelen ter reductie van de huishoudelijke verontreiniging zijn hoofdzakelijk van infrastructuure aard : d.m.v. de investeringsprogramma's voor de uitbouw van de bovengemeentelijke zuiveringsinfrastructuur, opgesteld door de VMM en ter uitvoering opgedragen aan de NV Aquafin zal de hoofdzuiveringsinfrastructuur in het Denderbekken quasi volledig worden uitgebouwd. Momenteel zijn de investeringsprogramma's 1991 t.e.m. 1994 en het rollend 5-jarenprogramma 1995-1999 goedgekeurd en ter uitvoering opgedragen. Concreet betekent dit dat met de uitvoer van deze programma's naast de vier reeds bestaande RWZI's nog 11 RWZI's met bijhorend collectorennetwerk zullen gebouwd worden in het Denderbekken. Daarnaast zal in de bestaande zuiveringsgebieden de collectoreninfrastructuur verder uitgebouwd worden. De hiermee gepaard gaande kostprijs voor de overheid is bij de opmaak van het investeringsprogramma begroot op 8,25 miljard. Daarnaast worden van de gemeentebesturen verder inspanningen verwacht m.b.t. de verdere uitbouw van het gemeentelijk rioleringsnetwerk ter rendabilisatie van de geplande hoofdzuiveringsinfrastructuur. Een stimulans naar de gemeentebesturen toe is ongetwijfeld het Executieve Besluit van 31 maart 1993, waardoor deze een aanvullende gewestbijdrage (50 percent van de totale kostprijs van de rioleringswerken) kunnen ontvangen voor de aanleg en/of verbetering van gemeentelijke rioleringen. In 1993 was hiervoor een bedrag van 500 miljoen frank voorzien, deze kredieten zijn in 1994 opgetrokken tot 620 miljoen frank

Vraag nr. 83
van 6 januari 1994
van de heer L. BARBE

Voorstel voor richtlijn inzake geïntegreerde preventie en bestrijding van verontreiniging · Stand van zaken

De Europese Commissie diende op 30 september 1993 een voorstel in voor een richtlijn inzake geïntegreerde preventie en bestrijding van verontreiniging (Com (93), 423 def. ; Integrated Pollution Prevention and Control of IPC-voorstel).

Het IPC-voorstel is van toepassing op inrichtingen, opgesomd in bijlage 1. Deze lijst stemt grotendeels overeen met de bedrijven waarop kaderrichtlijn 84/360/EEG inzake luchtverontreiniging van toepassing is. Het lijkt me beter in deze bijlage alle inrichtingen op

te nemen die onder de bestaande sectorale EEG-wetgeving onder de één of andere vergunningsplicht vallen, anders zouden er interpretatieproblemen kunnen zijn over het al of niet vallen van een inrichting onder de IPC-richtlijn (afvalverbrandingsinrichtingen voor gevaarlijke afvalstoffen vallen bijvoorbeeld niet onder het IPC-voorstel).

1. In welke mate is de minister het eens met dit voorstel van de Europese Commissie ?
2. In welke mate werd dit voorstel besproken met de federale minister van leefmilieu en de andere gewesten ? Bestaat er tussen de gewesten en de federale overheid een akkoord over de houding van ons land ?
3. Deelt de minister mijn mening dat in de lijst van inrichtingen beter alle inrichtingen beter alle inrichtingen worden opgenomen die onder de bestaande sectorale EG-wetgeving onder één of andere vergunningsplicht vallen ?

Antwoord

1. Ik onderschrijf de algemene strekking van het voorstel van richtlijn inzake geïntegreerde preventie en bestrijding van verontreiniging, die goed overeenkomt met de filosofie van het Vlaamse milieuvergunningende decreet. Wel ben ik van mening dat het voorstel op een aantal punten moet worden bijgestuurd.

Zo bijvoorbeeld acht ik de termijn van 6 maanden voor het nemen van een definitieve beslissing over vergunningsaanvragen te kort. Deze termijn moet worden aangepast, rekening houdend met de noodzaak om een beroepsprocedure te voorzien zoals in het Vlareem.

Ook ben ik geen voorstander van een bepaling van artikel 9, § 3 van het voorstel, die toelaat om minder strenge emissienormen te bepalen wanneer de geldende milieukwaliteitsnormen niet worden overschreden.

Dit zou leiden tot concurrentievervalsing en een vervlaking van de milieukwaliteit.

2. Het voorstel van richtlijn werd en wordt besproken in de werkgroep Coördinatie EU-Leefmilieu, die nagenoeg wekelijks vergadert op het kabinet van de federale minister van maatschappelijke integratie, volksgezondheid en leefmilieu, onder voorzitterschap van dit kabinet en waarbij naast de federale overheid ook de drie gewestelijke overheden aanwezig zijn. In deze werkgroep wordt over alle besproken onderwerpen gestreefd naar een consensus.

Het Vlaamse Gewest heeft een voorstel van gemeenschappelijk Belgisch standpunt aan de werkgroep voorgelegd, dat momenteel door de andere betrokken overheden wordt onderzocht. Ik hoop dat in de loop van februari een consensus over het Belgisch standpunt zal worden bereikt.

3. Ik ben het met het lid eens dat een maximale integratie moet worden nagestreefd tussen de bestaande sectorale EG-wetgeving en de IPC-richtlijn. Zelf

heb ik er geen moeite mee dat de lijst van inrichtingen zou worden uitgebreid.

Bij het bepalen van de lijst van inrichtingen zal echter een compromis moeten worden bereikt tussen de lidstaten die reeds over een IPC-stelsel beschikken en de andere lidstaten. Een maximalistische houding i.v.m. de lijst zou het moeilijk maken om een gekwalificeerde meerderheid te vinden voor het voorstel van richtlijn.

Vraag nr. 84 van 6 januari 1994 van de heer R. WIERINCKX

Industrieterrein Waver-noord – Maatregelen

De Vlaamse Maatschappij voor Watervoorzieningen werkt aan de realisatie van het LaanYse-Nethenproject, een oppervlaktewaterwinning in het Dijlebekken. Dit project beoogt een bijkomende productiecapaciteit die nodig is om in 1999 te kunnen beantwoorden aan de vraag naar drinkwater in Vlaams-Brabant.

Uit studies over de oppervlaktewaters is gebleken dat de genoemde drie rivieren, Nethen, Yse en Laan, best geschikt zijn wat de hoeveelheid en kwaliteit van ruwwater betreft, om een oppervlaktewinning gelokaliseerd in de Dijlevallei, te bevoorraden.

De bestuursleden van de Vlaamse Maatschappij voor Watervoorzieningen zijn op de hoogte van plannen van de Waalse gemeente Waver om het industriegebied Waver-noord uit te breiden tot aan de grens van het Vlaams Gewest. Een openbaar onderzoek heeft hiervoor reeds plaatsgehad.

Naar verluidt zal de afwatering van deze uitbreiding van het industriegebied van Waver gebeuren via de Bilandebeek, een bijrivier van de Laan met monding tussen Tombeek en Terlanen.

Op deze Bilande staat een waterzuiveringsinstallatie van de Waalse regio, ten behoeve van de eerste fase van het industrieterrein Waver-noord. Het is echter onwaarschijnlijk dat dit station de bijkomende afwatering zal aankunnen, vereist door de grote expansie van het industrieterrein zal uitdeinen tot de grens van Overijse en Huldenberg.

1. Is de minister op de hoogte van dit prangend probleem ?
2. Zijn er gesprekken geweest of gepland met de collega van het Waalse Gewest over de afvalwaters, die een bedreiging kunnen worden voor de oppervlaktewaterwinning in de Dijlevallei ?
3. Welke maatregelen neemt de minister zodat de drinkwatervoorziening voor Vlaams-Brabant niet in het gedrang komt ?
4. Is het niet wenselijk het probleem te behandelen in het overlegcomité met het Waals Gewest ?

Antwoord

1. De aanduiding van de Laan als oppervlaktewater met functietoekenning "drinkwater" stelt in die zin

een probleem dat slechts een zeer beperkt gedeelte van deze waterloop en dus ook van het stroomgebied in het Vlaams Gewest gelegen is. De beschermingsmaatregelen die inherent zijn aan een functie-toekenning drinkwater zouden dus in hoofdzaak in het Waals Gewest moeten gerealiseerd worden.

Daarentegen staat dat er in de Waalse regio inderdaad concrete plannen bestaan om het industrieterrein van Waver-Noord uit te breiden tot aan de grens van het Vlaams Gewest. Deze uitbreiding zal ondanks de beste voorzorgsmaatregelen een bijkomende belasting van deze waterloop betekenen.

2. Uit contacten met de Intercommunale van Waals Brabant (IBW) blijkt dat het Waals Gewest bij de uitbouw van het industriepark verschillende schikkingen treft om de impact op de waterkwaliteit zo gering mogelijk te houden.
3. Met betrekking tot de drinkwatervoorziening voor Vlaams Brabant, kan ik het lid het volgende overzicht geven van watervolumes voor 1991 en 1992.

Watervolumes Vlaams Brabant x 1.000 m ³	1991	1992
opgepompt	42.984	43.090
aangekocht bij derden	5.295	5.047
aangekocht bij andere directies VMW	8	7
verkocht aan derden niet VMW	13.540	13.636
verkocht aan andere directies VMW	1.604	1.444
beschikbaar voor verbruik	33.143	33.064

Op te merken valt dat de VMW Vlaams-Brabant jaarlijks ongeveer 13,5 miljoen kubiek meter water verkoopt aan derden.

Gezien het groot aantal grondwaterwinningen (de voorbije jaren zijn er verschillende bijgekomen) waarvoor de VMW in Vlaams-Brabant beschikt enerzijds, en de aanzienlijke hoeveelheid drinkwater die de VMW aan derden verkoopt anderzijds blijkt uit de feiten geen onmiddellijke relevantie naar voor te komen tot realisatie van het Lijn-project.

4. Indien er zich niettemin problemen van kwalitatieve aard manifesteren, kan ik het lid geruststellen dat de nodige initiatieven zullen worden genomen.

Vraag nr. 89
van 14 januari 1994
van de heer A. SCHELLENS

Arrondissement Leuven — Leegstaande woningen

De leegstand in ons woningpatrimonium blijkt steeds toe te nemen. De woningschouwingen uitgevoerd op basis van de volkstellingen van het NIS tonen aan dat de leegstand en de verkrotting in Vlaanderen meer en meer toenemen.

Kan de minister een overzicht geven van het aantal leegstaande woningen, opgesplitst per gemeente voor het arrondissement Leuven ?

Antwoord

Door het NIS werden in de meest recente woningtelling van 1991 geen cijfers over de leegstaande woningen opgenomen. De gegevens over de leegstaande woningen per gemeente dateren van de woningtelling van maart 1981 en werden gepubliceerd in het boekdeel Algemene resultaten, woningen (1983, nr. 2), tabel **00.40**.

Vraag nr. 90
van 14 januari 1994
van de heer A. SCHELLENS

Arrondissement Leuven — Natuurreservaten

1. Welke gebieden in het arrondissement Leuven zijn als natuurreservaat te kwalificeren, eventueel erkend of beschermd geworden (naam, ligging, oppervlakte, eigenaar en gebruik) ?
2. Welke natuurreservaten worden beheerd door privé-verenigingen, door de Staat of een ander openbaar bestuur of instelling ?
3. Welke zijn reëel of geraamd de kosten voor het onderhoud en het beheer van deze gebieden ?
4. Welke gebieden zijn eventueel in procedure van erkenning of bescherming als natuurreservaat ?
5. Welke criteria gelden effectief als erkenning ?

Antwoord

In antwoord op de vragen kan ik het volgende meedelen.

1. + 2. a) Staatsnatuurreservaten :

Rodebos	Huldenberg	90 ha
Walenbos	Tielt-Winge	170 ha
Beninksberg	Rotselaar	40 ha

- b) Erkende private natuurreservaten :

De Doode Bemde	Oud-Heverlee	26,0719 ha	NR
Paepenbroek	Diest	3,5814	N R
Vorsdonkbos-Turfputten	Aarschot	5,5809	N R
Snoekengracht	Verrijck	10,2840	N R
De Demerbroeken	Scherpenheuvel	9,5774	N R
De Wijngaardberg	Rotselaar	11,3416	N R

(NR = Natuurreservaten VZW)

3. De arbeids- en investeringsuitgaven kunnen, naargelang van de beheersvorm, worden gecijferd op 4 à 6.000 frank/ha/jaar.
4. geen.
5. De erkenning van een privé-natuurreservaat gebeurt overeenkomstig de wet van 12 juli 1973 op het natuurbehoud (artikelen 6, 8, 18, 19, 33, 42 en 43) en het koninklijk besluit van 3 februari 1981 tot regeling, voor het Vlaams Gewest, van de erkenning en de subsidiëring van natuurreservaten. De aanwijzing als staatsnatuurreservaat gebeurt over-

eenkomstig de wet op het natuurbehoud van 12 juli 1973 (artikelen 6, 9, 33, 42 en 43).

In beide gevallen zijn de adviezen vereist van de Vlaamse Hoge Raad voor het Natuurbehoud, de Sociaal-Economische Raad voor Vlaanderen en de bestendige deputatie van de provincieraad, na de gemeente van ligging te hebben gehoord.

**Vraag nr. 92
van 14 januari 1994
van de heer J. DE ROO**

Groene Hoofdstructuur – Gegevens omtrent de richtnota

Op 14 februari 1991 werd de Richtnota over de Groene Hoofdstructuur voor Vlaanderen uitgebracht. Op 1 september 1993 werd het ontwerp van Groene Hoofdstructuur van Vlaanderen gepubliceerd.

1. Op hoeveel exemplaren werd deze richtnota en dit ontwerp verspreid ?
2. Wat was de kostprijs ?
3. Door wie werd deze studie gemaakt ?
4. Wat was de kostprijs van deze studie ?

Antwoord

De richtnota van mijn collega de heer Kelchtermans getiteld De Groene Hoofdstructuur van Vlaanderen, werd in 1991 door bemiddeling van zijn kabinet gedrukt en voor een groot gedeelte verspreid.

Ik beschik over geen gegevens inzake de kostprijs van deze brochure, die, voor zover kon worden nagegaan, op 5.000 exemplaren zou zijn gedrukt.

De richtnota werd opgesteld door het kabinet van de heer Kelchtermans met medewerking van het Instituut voor Natuurbehoud en van ambtenaren.

De infomap getiteld De Groene Hoofdstructuur, die vanaf oktober 1993 op mijn verzoek werd verspreid naar de doelgroepen, die vermeld werden voor de tweede consultatiefase in voormelde richtnota, werd op 13.000 exemplaren gedrukt. Vormgeving en tekst werden in eigen beheer uitgevoerd. Drukkosten : 1.365.900 frank.

De kaarten werden op 20.000 exemplaren verspreid en gedrukt door de diensten van het departement Leefmilieu en Infrastructuur in eigen beheer (kostprijs van het papier 144.600 frank).

De toelating tot reproductie van de basisgegevens van de topografische kaart kostte 122.000 frank.

Deze infomap werd opgesteld door ambtenaren van Aminoal, in overleg met mijn kabinetsmedewerkers, zonder bijkomende kosten.

**Vraag nr. 94
van 14 januari 1994
van de heer G. ANNEMANS**

Mestbank – Gebrekkige werking

Uit verschillende ervaringen blijkt dat de zogenaamde Mestbank nog steeds niet werkelijk een mestbank is.

In de praktijk functioneert deze instelling geenszins, ze beschikt niet over silo's of opslag tanks en inlichtingen stuiten op een vorm van verwondering bij deze instelling, zelfs over het feit dat boeren bij de Mestbank aankloppen voor hun mestoverschot.

Welke zijn de maatregelen die de minister heeft aanbevolen of genomen om de werking van deze Mestbank in de praktijk te bevorderen ?

Antwoord

Ik moet vaststellen dat er nog steeds misverstanden heersen over de rol en de werking van de Mestbank. Nog steeds verklaren sommigen dat de Mestbank niet werkt, omdat zij in de gedachte verkeren dat de belangrijkste rol van de Mestbank erin moet bestaan om mest op een actieve manier te centraliseren, zo nodig op te slaan, en daarna te herverdelen.

Op het specifieke vlak van mestverhandelingen is de taak van de Mestbank veelvoudig. Vooreerst moet zij nagaan of geplande verhandelingen wel ecologisch verantwoord zijn, moet zij registreren, en op het einde van ieder jaar voor ieder bedrijf nagaan of de mestbalans in evenwicht is. Waar nodig moet zij de geplande meststromen bijsturen.

Voorts moet zij controleren of gemelde transporten wel degelijk worden uitgevoerd. Een derde taak bestaat uit het bemiddelen in mestverhandelingen. De Mestbank brengt in dit verband overschotproducenten, die geen oplossing hebben voor hun overschotprobleem, in contact met loonwerkers, vervoerders of kandidaat-afnemers, waarna de partijen zelf en volgens de regels van de vrije markt, de verhandelingsvoorwaarden vaststellen. Tenslotte moet de Mestbank ook fungeren als vangnet voor mestoverschotten, die niet via de vrije markt kunnen worden verhandeld. Hierbij brengt zij niet alleen de betrokkenen met elkaar in contact, maar organiseert zij daarnaast ook het transport, de opslag of de verwerking, en de geldelijke transacties verbonden aan de verhandeling. Verhandelingen via de vangnetfunctie zijn uiteraard duurder dan andere mestverhandelingen, omdat hier een bijkomende schakel in het verhandelingsproces wordt ingelast. Mestverhandelingen kunnen op een heel wat efficiëntere (vermijden van onnodige tussenschakels) en dus goedkopere wijze gebeuren, indien producent en afnemer elkaar rechtstreeks contacteren ; al dan niet via tussenkomst van een loonwerker of gespecialiseerd vervoerder, en al dan niet via "bemiddeling" van de Mestbank.

Het is dan ook niet de bedoeling dat zoveel mogelijk mest via de vangnetfunctie van de Mestbank wordt verhandeld en zeker foutief te stellen dat "de Mestbank geenszins functioneert".

Vraag nr. 95
van 14 januari 1994
van de heer J. VAN HECKE

Milieuvergunning — Verstrijken van de termijn van ingebruikname

Artikel 30, 1, 6 b, Vlarem 1, schrijft voor dat de beslissingen over vergunningsaanvragen, als bedoeld in artikel 6 Vlarem 1, de termijn moeten vermelden binnen dewelke de vergunde inrichting in gebruik dient te worden genomen.

Deze termijn is in het kader van de milieuvergunning-procedure van groot belang vermits de milieuvergunning van rechtswege komt te vervallen voor de inrichting die, of voor het gedeelte van de inrichting dat niet in gebruik is genomen binnen de overeenkomstig artikel 30 vastgestelde termijn van ingebruikname (artikel 46 Vlarem 1).

Wanneer nu de exploitant van een vergunde inrichting geconfronteerd wordt met het feit dat de termijn van ingebruikname verstreken is, en de sanctie van artikel 46 zich opdringt, stelt zich de vraag of de exploitant zich nog kan beroepen op artikel 45, 1, 3 van Vlarem 1, dat luidt als volgt : “De overheid die de laatste lopende vergunning heeft verleend of de milieuvergunningsvoorwaarden heeft gewijzigd, kan bij gemotiveerde beslissing de in de lopende definitieve vergunning(en) opgelegde voorwaarden wijzigingen of aanvullen : . . . 3. op verzoek van de exploitant . . .”

Aangezien krachtens artikel 45, 1 enkel bij gemotiveerde beslissing de in de lopende definitieve vergunningen opgelegde voorwaarden kunnen worden gewijzigd of aangevuld, zou dit voor gevolg hebben dat de in de lopende definitieve vergunning opgelegde voorwaarden slechts kunnen worden gewijzigd voor zover de milieuvergunning van rechtswege nog niet is vervallen.

1. Is deze interpretatie juist ?

2. Moet er een onderscheid worden gemaakt tussen enerzijds de situatie waarin de exploitant van de vergunde inrichting zijn verzoek overeenkomstig artikel 45, 1, 3 aangetekend heeft verstuurd binnen de in zijn milieuvergunning vastgestelde termijn van ingebruikname, dan wel nadat deze termijn is verstreken ?

Antwoord

De door het lid gegeven interpretatie is juist.

Wat de ontvankelijkheid van het verzoek tot wijziging van de vergunningsvoorwaarden in toepassing van artikel 45, 1, 3 van titel 1 van het Vlarem betreft, is er inderdaad een onderscheid te maken naargelang dit verzoek binnen of buiten de opgelegde termijn van ingebruikname is ingediend. Enkel in het geval dat het verzoek binnen deze opgelegde termijn is ingediend kan dit immers voor ontvankelijkheid in aanmerking komen.

Volledigheidshalve wens ik hier aan toe te voegen dat volgens het decreet onder “exploitatie” eveneens “het installeren van een inrichting” wordt verstaan. Dit im-

pliceert dat de ingebruikname van een inrichting samenvalt met de aanvang van de bouw- en installatiewerken.

Vraag nr. 98
van 18 januari 1994
van de heer J. VALKENIERS

Stakingen en betogingen — Schade aan het leefmilieu

Tijdens de voorbije stakingen en betogingen tegen het Globaal Plan van de federale regering, werden autobanden verbrand op de openbare weg en op bedrijfsterreinen.

1. Is het bekend welke schade een dergelijke vuurhaard veroorzaakt aan het leefmilieu ? Hoelang blijven de gevolgen daarvan in het plaatselijk milieu aanwezig ?
2. Kan het departement van de minister schatten hoeveel dergelijke vuurhaarden er werden veroorzaakt op het grondgebied van het Vlaams Gewest tijdens de stakingen om het Globaal Plan van de federale regering ?
3. Werd het leefmilieu in Vlaanderen op nog andere wijzen bezoedeld door deze stakingen en betogingen ?
4. Welke invloed hebben bovenvermelde vuurhaarden op de gezondheid van de omringende mensen (in casu stakingspiketten en verhinderde werkwilligen) ?
5. Welke invloed hebben zij op het grazend vee in de nabijheid en op de melk die erdoor wordt geproduceerd ?

Antwoord

1. Aangezien de vuurhaarden werden aangestoken in een periode van verminderde industriële activiteiten t.g.v. de vakbondsacties mag aangenomen worden dat de luchtkwaliteit in die periode niet wezenlijk werd beïnvloed door deze vuurhaarden.
2. Eventueel kan de federale minister bevoegd voor de ordehandhaving deze vraag beantwoorden.
3. Zoals reeds gesteld in antwoord op de eerste vraag gaat een staking gepaard met verminderde industriële activiteit.
4. De invloed op werkwilligen kan geminimaliseerd worden aangezien volgens de syndicale organisaties de staking vrijwel algemeen was. Wat de invloed op stakingspiketten betreft wil ik stellen dat deze zelf mede-verantwoordelijk waren voor de vuurhaarden.
5. Aangezien grazend vee zich in principe niet ophoudt in de buurt van stakingspiketten is de invloed verwaarloosbaar.

T. KELCHTERMANS

VLAAMSE MINISTER VAN OPENBARE WERKEN, RUIMTELIJKE ORDENING EN BINNENLANDSE AANGELEGENHEDEN

Vraag nr. 83
van 30 december 1993
van de heer H. VAN HOOLAND

Wegennet in Vlaanderen – Gegevens

Ik zou het zeer op prijs stellen het volgende te mogen vernemen.

1. het aantal km E-, respectievelijk express-, gewest-, provincie- en gemeentewegen per provincie in Vlaanderen in 1983 en 1993 ;
2. aantal km E-, respectievelijk express-, gewest-, provincie- en gemeentewegen op het grondgebied van de 2 grote steden en de 10 centrumsteden in Vlaanderen ;
3. het aantal km gemeentewegen, respectievelijk provinciewegen, dat de jongste 10 jaar overgedragen werd naar het Vlaamse Gewest.

Antwoord

Gezien de complexiteit van de vraag is het niet mogelijk om alle gevraagde gegevens te verzamelen tegen de gestelde termijn.

De opzoekingen werden aangevat en de resultaten ervan zullen zo vlug mogelijk worden meegedeeld.

Vraag nr. 85
van 5 januari 1994
van de heer M. VAN PEEL

Vlaamse tussenkomst in de schuldenlast van de stad Antwerpen – Besparing op de begroting voor het stedelijk onderwijs en controversie rond de gestelde voorwaarden van de Vlaamse regering

Om in aanmerking te komen voor een tussenkomst van de Vlaamse regering in de schuldenlast van de stad Antwerpen, zou jaarlijks 65 miljoen frank bespaard moeten worden op de begroting voor het stedelijk onderwijs, besparing die als gevolg van de toepassing van het zogenaamde HOBU-decreet gerealiseerd zou worden. Rond deze besparing is nu een controverse ontstaan.

Eenzijds stelt men dat de Vlaamse regering niet beslist heeft dat er besparingen in het stedelijk onderwijs moeten komen ; dit zou trouwens bevestigd zijn geworden in regeringskringen.

Anderzijds verspreidde op 15 december 1993 de Vlaamse regering een mededeling waarin wordt gesteld dat “de laatste schijf echter slechts wordt uitgekeerd wanneer de stad een saneringsinspanning op de onderwijsbegroting van de stad levert ten belope van 65 miljoen frank per jaar. De geplande besparingen als gevolg van de toepassing van het HOBU-decreet zijn immers onzeker, omdat over het decreet zelf heel wat juridische onzekerheid heerst .”

Ter zake had ik dan ook graag duidelijkheid gekregen. Moet de stad Antwerpen om de laatste schijf van de tussenkomst van de Vlaamse regering in de schuldenlast van de stad uitgekeerd te krijgen 65 miljoen frank besparen op de begroting van het stedelijk onderwijs ? Indien ja, geldt deze verplichting dan ook wanneer de toepassing van het HOBU-decreet op zich zou laten wachten ? Indien neen, moet deze besparing van 65 miljoen frank dan elders in de begroting van de stad Antwerpen worden gerealiseerd ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer L. Van den Bossche, Vlaamse minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken en mevrouw W. Demeester-De Meyer, Vlaamse minister van Financiën en Begroting, Gezondheidsinstellingen, Welzijn en Gezin.

Antwoord

De door het lid gestelde problematiek kadert in de uitvoering van het besluit van 28 september 1992 waarbij de Vlaamse regering besliste een bijdrage van 1,5 miljard frank te leveren in de schuldenlast van de stad Antwerpen, onder voorbehoud dat deze bijdrage gepaard moet gaan met een evenwaardige saneringsinspanning van Antwerpen op de stadbegroting. Deze beslissing werd opgenomen in artikel 36 van het decreet van 18 december 1992 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1993.

Ter uitvoering van die beslissing heeft het stadsbestuur van Antwerpen op 8 oktober 1993 concrete saneringsmaatregelen voorgesteld en de Vlaamse regering voorgesteld daarmee haar instemming te betuigen. Een van de door de stad voorgestelde maatregelen heeft betrekking op een participatie aan de realisatie van het HOBU-decreet. De weerslag op de begroting van de stad werd geraamd op 65 miljoen frank per jaar.

Op 15 december 1993 heeft de Vlaamse regering ingestemd met de door het stadsbestuur voorgestelde evenwaardige besparingsmaatregelen. Zij kon evenwel nog geen definitief standpunt innemen inzake de door de stad voorgestelde besparingen in de onderwijsbegroting ten bedrage van 65 miljoen frank, wegens de juridische onzekerheid inzake het HOBU-decreet.

Ik deel het lid mee dat de Vlaamse regering op 22 december 1993 ter zake de volgende beslissing heeft genomen :

1. de Vlaamse regering betuigt haar instemming met de door de stad Antwerpen genomen saneringsmaatregelen als tegenprestatie voor de bijdrage van het Vlaamse Gewest ten bedrage van 1,5 miljard frank in de schuldenlast van de stad,;
2. de bijdrage van 1,5 miljard frank wordt van 1993 tot 1997 in vijf schijven toegekend :

in 1993 :	500 miljoen frank (225 miljoen frank te vereffenen in 1993 en 275 miljoen frank in 1994)
in 1994 :	225 miljoen frank
in 1995 :	275 miljoen frank
in 1996 :	250 miljoen frank
in 1997 :	250 miljoen frank

3. De schijf van de bijdrage van 225 miljoen frank in 1994, wordt slechts volledig uitgekeerd na instemming door de Vlaamse regering met een door de stad te leveren saneringsinspanning, ten belope van 65 miljoen frank op jaarbasis, zodanig dat een bedrag van 65 miljoen frank op de schijf 1994 zal worden ingehouden indien bij de begrotingsopmaak 1995 van de stad Antwerpen niet wordt aangetoond dat een effectieve extra-besparing van 65 miljoen frank wordt gerealiseerd.

Aangezien het voorstel om te besparen op de onderwijsbegroting door het stadsbestuur zelf gedaan werd aan de Vlaamse regering, gaat de Vlaamse regering er op dit ogenblik van uit dat deze besparingsmaatregelen voort wordt geconcretiseerd door het stadsbestuur.

Het komt aan het stadsbestuur toe de besparingsmaatregel te realiseren op de onderwijsbegroting of geheel of gedeeltelijk op andere begrotingsposten. De stad moet ter zake concrete voorstellen formuleren. Het moet uiteraard gaan om een concrete structurele besparingsmaatregel met blijvend effect.

Indien die extra-besparing niet wordt doorgevoerd, dan wordt de bijdrage van 1994 met 65 miljoen frank vermindert.

Vanzelfsprekend moeten de begrotingen 1995 tot 1998 ieder jaar aantonen dat de extra-besparing van 65 miljoen frank voort wordt gerealiseerd. Als dat niet het geval is, wordt telkens 65 miljoen frank afgehouden van de uit te keren schijf.

Vraag nr. 92
van 7 januari 1994
van de heer P. VAN GREMBERGEN

Gemeenten en OCMW's — Personeelsbeleid

Bij omzendbrief van 14 juli 1993 werd door de gemeenschapsministers van Financiën en van Binnenlandse Aangelegenheden aan de gemeenten en OCMW's een algemene weddeschaalherziening en de krachtlijnen van een nieuw personeelsbeleid opgelegd. Dit behelst onder meer de verplichting de ambtenaren voor hun bevordering afhankelijk te maken van een evaluatie en het volgen van ten minste 75 uren vorming per ambtenaar in zijn functie.

1. Welke wettelijke basis heeft deze omzendbrief ten aanzien van decretale bepalingen omtrent bibliotheken en culturele centra ?
2. Welke financiële weerslag heeft deze regeling voor de betrokken besturen ?
3. Tot welke vormingsinstellingen zullen de gemeenten zich richten om deze massa vormingsuren te organiseren ?

Daarentegen worden de hiërarchische structuren binnen grotere formaties, waarbinnen belangrijke verantwoordelijkheden worden gedelegeerd, over het hoofd gezien.

4. Welke overgangsregeling wordt gepland ?

5. Welke juridische waarde heeft deze omzendbrief wanneer op basis ervan iemand wordt ontslagen en tegen dit ontslag beroep aantekent ?

6. Is het de bedoeling bij het opleggen van diplomaveristen ook wervingsdiploma's bij bevordering te voorzien ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan mevrouw W. Demeester-De Meyer, Vlaamse minister van Financiën en Begroting, Gezondheidsinstellingen, Welzijn en Gezin.

Antwoord

1. Het antwoord op dit gedeelte van de vraag valt onder de bevoegdheid van de Vlaamse minister van Cultuur en Brusselse Aangelegenheden en zal derhalve door hem worden verstrekt.

2. Wat het budgettaire aspect voor de gemeenten betreft kan ik meedelen dat betrouwbare schattingen toelaten te veronderstellen dat voor een gemeentebestuur de meerkost van de eerste inschakeling 2,5 tot 3 percent kan bedragen. Indien alle personeelsleden een gunstige evaluatie krijgen en voort evolueren in de functionele loopbaan, kan de meerkost op ongeveer zes percent worden geschat voor dat jaar. De relatieve meerkost is hoger naargelang er meer personeelsleden van de niveaus D en E zijn en naargelang de evaluatieperioden korter worden genomen dan wat aanbevolen wordt. De aangegeven ramingen houden rekening met een invoering van het nieuwe stelsel met ingang van 1 januari 1994. Volledigheidshalve merk ik op dat deze ingangsdatum geen verplichting voor de gemeenten is. Het sectoraal akkoord van 18 juni 1993 vermeldt deze datum als de vroegste ingangsdatum en maakt een spreiding per niveau mogelijk. In de bijkomende toelichting van het akkoord die dateert van 20 december 1993 werd aan de gemeentebesturen meegedeeld dat eventueel een gefaseerde invoering mogelijk is. De gemeenten kunnen hier dus rekening houden met een vaste voorgenomen stijging van de loonmassa.

Er is voor de gemeenten geen enkele verplichting zich tot bepaalde vormingsinstellingen te richten. Zonder enige twijfel zullen verschillende gemeenten in eigen schoot vorming kunnen organiseren. Voorts wens ik er nog de aandacht op te vestigen dat reeds vroeger onder mijn ambtsvoorganger een werkgroep vorming voor lokale ambtenaren werd opgericht. In het raam van deze werkgroep werd ernaar gestreefd in elke gemeente een vormingsverantwoordelijke aan te stellen. In elke provincie werd een provinciaal coördinator voor deze vorming aangesteld. Per provincie werd een provinciale stuurgroep voor de vorming opgericht. De resultaten en de acties van het provinciale niveau worden besproken en geëvalueerd in een centrale stuurgroep van het gehele Vlaamse Gewest. Deze stuurgroepen hebben in de bijsturing van het aanbod van de bestuursscholen en van de provinciale vormingsinstituten, rekening houdend met het sectoraal akkoord een concrete aanbeveling uitgewerkt.

Het provinciale bestuursniveau heeft in elke provincie zijn volle medewerking toegezegd. Alle provinciale bestuursscholen en vormingsinstituten tonen zich bereid hun aanbod af te stemmen op de vraag die bij de gemeentebesturen bestaat of naar aanleiding van de krachtlijnennota zal ontstaan. Ook andere diensten hebben voor de opleiding en de vorming van het werklieden- en technisch personeel spontaan hun medewerking aangeboden. Ik ben ervan overtuigd dat de gemeenten derhalve over een ruim voldoende vormingsaanbod zullen kunnen beschikken.

- 4 De verschillende overgangsregelingen werden uitdrukkelijk opgesomd in de krachtlijnen en slaan onder meer op de vormingsvereisten en op de bezoldigingsregeling.
- 5 De krachtlijnen doen geen afbreuk aan het principe dat statutaire personeelsleden enkel op basis van wettelijk (nieuwe gemeentewet) en decretaal (beroep) geregelde procedures kunnen worden ontslagen. Contractuele personeelsleden kunnen ontslagen worden op basis van de arbeidsovereenkomstenwet.
- 6 Voor bevordering naar niveau B, dat voorbehouden is voor houders van een diploma van het hoger onderwijs van het korte type, moeten de kandidaten ook houder zijn van een dergelijk diploma, omdat het in dit niveau meestal zal gaan om zeer specifieke en gespecialiseerde betrekkingen. Het situeren van een functie in het niveau B zal tevens functioneel moeten worden verantwoord.

Vraag nr. 96
van 12 januari 1994
van de heer E. BEYSEN

Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen – Inspraak en definitieve versie

In het project Vlaanderen-Europa 2002 van de Vlaamse regering, werd het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen aangekondigd. Ik verwijs hierbij naar pagina 44 : “Het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen moet tot stand komen via een zo breed mogelijk overleg met het oog op een maatschappelijke aanvaarding.”

De minister beloofde provinciale studiedagen te organiseren om de inspraak van de niet-georganiseerde bevolking te waarborgen.

1. Is de planning van deze studiedagen reeds rond, en zo ja, kan de minister de locaties en data meedelen ?
2. Wanneer denkt de minister zijn definitieve versie van het Ruimtelijk Structuurplan te kunnen voorleggen ?

Antwoord

1. De inspraak die tot op heden in het kader van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen tot stand kwam is een officieuze inspraak die valt buiten de wettelijk vast te leggen inspraak. De wettelijk vast

te leggen procedure kan slechts opstarten nadat het decreet op de ruimtelijke ordening een rechtsgrond geschapen heeft voor deze inspraak.

De belangrijkste elementen van de officieuze inspraak zijn tot op heden :

— de brochure Structuurplan Vlaanderen, een nieuwe kijk op ruimtelijke ordening, die op ruime schaal verspreid werd in juni 1993 en waaraan een antwoordformulier gekoppeld was.

— de provinciale informatie- en discussiedagen die plaatsvonden in november 1993 :

Gent	(9 november 1993)
Brussel	(19 november 1993)
Hasselt	(23 november 1993)
Antwerpen	(24 november 1993)
Brugge	(26 november 1993)

2. De definitieve versie van het Structuurplan Vlaanderen zal aan de Vlaamse regering voorgelegd worden nadat het decreet op de ruimtelijke ordening een wettelijke basis geschapen heeft voor dit Structuurplan Vlaanderen.

De goedkeuring van het decreet verwacht ik voor het zomerreces van de Vlaamse Raad.

Vraag nr. 108
van 14 januari 1994
van de heer J. DE MOL

Bestuur Ruimtelijke Ordening – Personeelstekort

Het bestuur Ruimtelijke Ordening binnen het departement Leefmilieu en Infrastructuur heeft op het huidige ogenblik te kampen met een aanzienlijk personeelstekort.

1. Hoeveel ambtenaren van niveau 1 en 2 zijn vandaag tewerkgesteld binnen een dienst van het Bestuur Ruimtelijke Ordening met inbegrip van het secretariaat van de directeur-generaal ?
2. Is het aantal tewerkgestelde ambtenaren in overeenstemming met het bestaande werkvolume (dossierbehandeling, beleidsvoorbereidend werk, vergaderingen) ?
3. Is er binnen het bestuur Ruimtelijke Ordening een harmonische verdeling van het uitvoerend personeel volgens de behoeften van elke dienst ?
4. Welke functies per dienst zijn in het kader nog niet ingevuld ?
5. Kunnen de doelstellingen omtrent ruimtelijke planning (structuurplan Vlaanderen), grondbeleid, stadsvernieuwing en sanering van de verlaten bedrijfsruimten worden verwezenlijkt met het huidige aantal tewerkgestelde ambtenaren per dienst ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer L. van den Bossche, Vlaamse minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord op bovenvermelde vraag zal worden verstrekt door de Vlaamse minister bevoegd voor ambtenarenzaken.

**Vraag nr. 118
van 18 januari 1994
van de heer J. ANSOMS**

Verkeersveiligheidsconvenanten met de gemeenten — Toepassing

Op 23 december 1993 werd aan de gemeenten een voorstel gestuurd van vier verkeersveiligheidsconvenanten met de gemeenten.

1. Moeten de gemeenten, die reeds een verkeersveiligheidsplan (of een structuurplan of een algemener verkeersplan) hadden, nu een nieuw plan aan de gemeenteraad voorleggen om aan de voorwaarden tot afsluiting van deze convenanten te voldoen ?
2. Aan welke normen moet het gemeentelijk verkeersveiligheidsplan voldoen ?
3. Wie zal de naleving van deze normen door de gemeenten controleren ?
4. Waarom werd, inzake de doortochtenconvenant, geen verdere integratie nagestreefd, o.m. door als voorwaarde te stellen dat de gemeenten bereid moeten zijn om in het kader van een regionaal of (boven)gemeentelijk mobiliteitsbeleid, soepel mee te werken met de aanleg van gereserveerde bus- of trambanen ?
5. Is het mogelijk om, binnen het kader van de doortochtenconvenant, bepaalde doortochten ook om te vormen tot openbare vervoer corridors, indien zulks zou passen in een regionaal of (boven)stedelijk mobiliteitsbeleid ?
6. Waarom werd, binnen het kader van de doortochtenconvenant, aan de gemeenten niet de verplichting opgelegd om een type van verlichtingsuitrusting te kiezen die een bijkomende stimulans is voor automobilisten om hun snelheid in de doortocht aan te passen ?

Antwoord

1. De convenants met de gemeenten inzake de aanleg van fietspaden, de wegverlichting en de doortochten vereisen een gemeenteraadsbesluit inzake de opmaak en gefaseerde realisatie van een gemeentelijk verkeersveiligheidsplan. Wanneer gemeenten reeds tot opmaak en realisatie van een verkeersveiligheidsplan in de zin zoals bedoeld bij voornoemde convenants, bij gemeenteraadsbeslissing hebben genomen, hoeft geen nieuw plan voorgelegd aan de gemeenteraad en hoeft er geen nieuwe gemeenteraadsbeslissing, tenzij men bij gemeenteraadsbeslissing het vroegere wenst te herbevestigen voor de ondertekening van de convenants.
2. Er zijn geen welomschreven, vaste normen bepaald

doch het plan dient wel deze maatregelen in te houden die de veiligheidsdoelstelling realiseren.

3. De administratie Wegeninfrastructuur en Verkeer zal via haar provinciale buitendiensten toezien in hoeverre de gemeente de aangegeven engagementen nakomt.
4. De integratie moet vervat zitten in het verkeersveiligheidsplan.
5. Het omvormen van bepaalde doortochten tot openbare vervoer corridors dient te worden uitgewerkt door de betrokken gemeente in overleg met de erbij betrokken geëigende administratieve diensten en organen.
6. De gemeente neemt de verantwoordelijkheid inzake de keuze van het type van verlichtingsuitrusting ; aldus wordt creativiteit overgelaten aan de gemeenten. Bepaalde types van verlichting opleggen heeft in het verleden reeds meerdere malen geleid tot bepaalde vragen inzake mededinging.

H. WECKX

VLAAMSE MINISTER VAN CULTUUR EN BRUSSELSE AANGELEGENHEDEN

**Vraag nr. 47
van 5 januari 1994
van de heer R. VAN HOOLAND**

Minderjarige amateur-voetballers — Rechten

Vele minderjarige voetballers tekenen een contract of aansluiting bij een voetbalclub. Hiermee wordt, vaak onvermoed, hun vrijheid beperkt en kunnen zij in vele gevallen niet veranderen van club, tenzij zij of hun ouders grote uitkoopsommen betalen of de geïnteresseerde club er zelf een aanzienlijke transfersom voor over heeft.

Onlangs was er ook sprake van vrijheid van club na het betalen van een vormingsvergoeding.

1. Welke zijn de vastgestelde en gekende normen voor transfers, voor erkende en gebeurlijk andere clubs ?
2. Is de minister bereid initiatieven te nemen ten einde de minderjarige voetballers vrij te laten kiezen voor of te veranderen van club zonder buitensporige bedragen te moeten betalen ?
3. Als er sprake is van een vormingsvergoeding, wat zouden de normen (kunnen) zijn en kan hiervoor een maximum worden opgelegd ?

Antwoord

Het decreet van 25 februari 1975 tot vaststelling van het statuut van de niet-betaalde sportbeoefenaar regelt ook de rechten van de minderjarige amateur.

Jaarlijks, hetzij tussen 1 juni en 31 juli, hetzij in een andere periode volgens de behoeften van bepaalde sportfederaties, kan een niet-betaalde sportbeoefenaar zijn vrijheid bekomen. Dit gebeurt bij consensus tussen

de betrokken partijen, zoniet via een daartoe opgerichte verzoeningscommissie.

De voorgeschreven procedure wordt door alle erkende landelijk georganiseerde sportverenigingen gerespecteerd. De niet-gesplitste bonden, waaronder de Koninklijke Belgische Voetbalbond, leggen deze maatregelen naast zich neer.

Het Vlaams regeerakkoord van 28 januari 1992 stelt een herziening van dit decreet in het vooruitzicht. Om trent deze problematiek werd door de Vlaamse Raad een motie van aanbeveling aangenomen. (Stuk 302 (1992-1993) – Nr. 1)

In uitvoering hiervan heb ik een voorontwerp van decreet betreffende het statuut van de niet-professionele sportbeoefenaar voorbereid en voor advies voorgelegd aan de Vlaamse Hoge Raad voor de Sport.

De Hoge Raad heeft mij op 17 januari 1994 zijn advies toegestuurd.

Momenteel wordt dit advies verwerkt, zodat ik eerlang dit voorontwerp van decreet aan de Vlaamse regering zal kunnen voorleggen.

**Vraag nr. 50
van 7 januari 1994
van de heer H. SUYKERBUYK**

Wielervedstrijden — Maatregelen voor 15- tot 21-jarigen

Bij de beslissing van de Vlaamse regering van 13 maart 1985 zijn een aantal maatregelen genomen voor personen van 15 tot 21 jaar in verband met het deelnemen aan wielervedstrijden.

Het lijkt aangewezen de toestand ingevolge dit decreet te evalueren.

Op een aantal vragen, destijds gesteld in verband met het gezondheidsaspect, kan nu zeker een antwoord worden gegeven. Ook op de vraag of het billijk is dit gezondheidsaspect zo sterk te laten spreken voor de wielrennerij en blijkbaar veel minder voor andere sporten.

Op dit ogenblik moet het mogelijk zijn met redelijke zekerheid te stellen dat, omwille van de gezondheid, de regeling mag worden versoepeld voor deze sporttak, dan wel of de regeling tot andere disciplines moet worden uitgebreid.

Zijn er in de aangegeven richting initiatieven genomen ; zo neen, wil de minister zijn standpunt meedelen ?

Antwoord

Binnen de Vlaamse regering behoren de sportmedische aangelegenheden tot de bevoegdheid van mijn collega, mevrouw Leona Detiège, Vlaams minister van Tewerkstelling en Sociale Aangelegenheden, aan wie deze vraag moet gesteld worden.

Ik kan het lid evenwel meedelen dat deze materie tijdens de vorige legislatuur tot mijn bevoegdheid behoorde.

In de beoogde materie kwamen toen het decreet van 27 maart 1991 inzake medisch verantwoorde sportbeoefening (Belgisch Staatsblad van 11.6.1991) en het besluit van de Vlaamse regering van 23 oktober 1991, tot uitvoering van dit decreet, tot stand.

**Vraag nr. 61
van 20 januari 1994
van de heer H. VAN DIENDEREN**

Vlaamse Adviesraad voor Toerisme — Samenstelling

In 1990 is de Vlaamse Adviesraad voor Toerisme opnieuw samengesteld.

Kan de minister een overzicht geven van de samenstelling ?

Is de milieubeweging op één of andere manier vertegenwoordigd, vanuit het feit dat het toerisme een stevige weerslag heeft op het milieu en anderzijds groot belang heeft bij een aantrekkelijk milieu ?

Antwoord

De samenstelling van de Vlaamse Adviesraad voor Toerisme is gebaseerd op artikel 4 van het decreet van 5 maart 1985 houdende oprichting van een Vlaamse Adviesraad voor Toerisme.

Art. 4 luidt als volgt :

§ 1. De Adviesraad is samengesteld uit een voorzitter, drie vertegenwoordigers van ieder technisch comité en een door de raad van beheer van het VCGT aangeduide secretaris.

Met het oog op de aanduiding van zijn vertegenwoordigers in de Adviesraad bezorgt ieder technisch comité een lijst van zes kandidaten.

§ 2. De Adviesraad kan in zijn schoot of in samenwerking met één of meer technische comités werkgroepen oprichten die tijdelijk met de studie van concrete algemene of specifieke beleidsvragen belast zijn.

Bij besluit van 15 december 1990 werd de Adviesraad door mijn voorganger P. Dewael, als volgt samengesteld :

voorzitter :

De heer F. Daman, directeur Koninklijke Maatschappij voor Dierkunde

leden :

1. vertegenwoordigers van het technisch comité van de openluchtrecreatieve verblijven :

de heer Venneman Peter
de heer Van den Abbeele Jozef
de heer Vanelverdinghe Willy

2. vertegenwoordigers van het technisch comité van de steden, gemeenten en van de verenigingen voor vreemdelingenverkeer :

de heer Bullinck Lucien
de heer Gijsbrechts Frans
de heer Sweron Guido

3. vertegenwoordigers van het technisch comité van de reisbureaus :

de heer Ramoudt Didier
de heer Willaert Robrecht
de heer Brackx Gerard

4. vertegenwoordigers van het technisch comité van de logiesverstrekkende bedrijven

de heer De Bauw Luc
de heer Serwir Luc |
de heer Lefever Paul

5. vertegenwoordigers van het technisch comité van de toeristische federaties

de heer Vallaey Jan
mevrouw Heyvaert-Van Lindt Sonja
de heer Geuens Jos

6. vertegenwoordigers van het technisch comité van het sociaal, volwassenen- en jeugdtoerisme

de heer Poppe Ward
de heer Govaerts Roland
de heer Claes Raymond

Het mandaat van deze leden belooft 4 jaar. Structureel is er geen band met de milieubeweging. Uit de adviezen, ondermeer inzake de kampeerwetgeving, meen ik evenwel te kunnen afleiden dat de voorzitter en de leden gevoelig zijn voor het evenwicht milieu en toerisme.

L. VAN DEN BOSSCHE

VLAAMSE MINISTER VAN ONDERWIJS EN
AMBTENARENZAKEN

Vraag nr. 45
van 30 december 1993
van de heer L. STANDAERT

Examenperiode – Aanwezigheid van leerkrachten

Nu meer bevoegdheden naar het lokaal vlak verschoven werden, blijken ook de verschillen in de behandeling van leerkrachten groter te worden. Zoals bij elke inlevering is er ook hier het gevoel : dat niet iedereen op dezelfde manier moet inleveren is belangrijker dan het inleveren zelf. Dit is een bron van demotivatie en ergernis.

Een betekenisvol probleem in dit verband is de aanwezigheid op school tijdens examenperiodes van leerkrachten die geen examens hebben of ze afnemen voor de eigenlijke examenperiode (leerkrachten LO, plastische opvoeding, dactylo, godsdienst en zedenleer bij voorbeeld).

In sommige scholen genieten deze leerkrachten van twee weken extra vakantie aangezien hun aanwezigheid niet vereist is, in andere scholen moeten ze hun

normale uren kloppen, ook al is er geen mens op school, nog andere scholen zoeken een tussenoplossing.

1. Kan het volgens de minister dat in de ene school deze leerkrachten hun normale opdracht moeten vervullen en dat in de andere school een gelijkaardige leerkracht twee weken vakantie krijgt ?
2. Zo ja, mag een leraar die twee extra weken gebruiken om op skivakantie te gaan ?
3. Is hier ook geen sprake van ernstige financiële discriminatie, daar de groep werkenden hun verplaatsingen moeten betalen, zorgen voor kinderopvang, enzovoort en de niet-werkenden bovenop hun vakantie deze kosten niet hebben ?
4. Vindt de minister het niet nodig voorgoed een einde te maken aan deze ergerlijke en tot ergernis leidende toestanden ?

Antwoord

Aan leraars worden elk schooljaar lesopdrachten toegewezen die in een lessenrooster worden vastgelegd. Voor het voltijds secundair onderwijs bij voorbeeld verwijs ik naar het document S03, als onderdeel van het dossier "jaarlijkse inlichtingen" van elke school, waarin de prestaties van het onderwijzend personeel vermeld worden, gespreid over de schooldagen van een week.

De leraars worden geacht effectief aanwezig te zijn op school (uitgezonderd tijdens de vakantie- en verlofperiode en behoudens overmacht) voor het geven van lessen en voor deelname aan pedagogische activiteiten die kaderen in de goedgekeurde leerprogramma's, zoals evaluatiebeurten.

De inrichtende machten van de onderwijsinstellingen zijn werkgevers van het personeel van hun instelling. Zij dienen hun verantwoordelijkheid op te nemen ten aanzien van de regelgeving van de overheid, o.m. indien tegenover bezoldigingen geen daadwerkelijke prestaties staan. In deze context wordt ook de nadruk gelegd op de rol die aan de leden van het verificatiekorps en het inspectiekorps wordt toevertrouwd.

Indien het lid concrete klachten heeft, zal mijn administratie bij signalering ervan een onderzoek instellen en waar nodig de gepaste maatregelen nemen. In het verleden is dit trouwens reeds meermaals gebeurd.

Vraag nr. 47
van 5 januari 1994
van de heer J. EEMAN

Vlaamse Gemeenschap – Gericht werven

Onlangs is de Vlaamse Gemeenschap begonnen met de uitvoering van het principe van het gericht werven, waarbij een keuze wordt gedaan op basis van het diploma.

De functiebeschrijving vermeldt echter in het eerste geval (één bestuurssecretaris voor het departement Coördinatie) een aantal kennisvereisten die weinig of geen rechtstreeks verband hebben met de geselecteer-

de diploma's. In het tweede geval (vijf bestuurssecretarissen voor het departement Leefmilieu en Infrastructuur) worden geen diploma's geselecteerd.

In dit verband vernam ik graag :

1. waarom in het ene geval slechts twee soorten diploma's weerhouden werden en in het andere geval alle diploma's van licentiaten ;
2. waarom geen rekening gehouden wordt met bijvoorbeeld ervaring en gepresteerde diensten ;
3. of bovenvermelde oproep herzien of aangevuld wordt ;
4. of deze wervingswijze niet discriminerend kan zijn ?

Antwoord

Het voeren van een kwalitatief personeelsbeleid is één van de uitdagingen van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap. Het charter van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap formuleert deze visie als volgt : medewerkers aantrekken met de juiste vaardigheden afgestemd op de noden van de organisatie.

1. In deze optiek werden de zes departementen van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap uitgenodigd functiebeschrijvingen en competentieprofielen op te stellen voor de te begeven betrekkingen. Het al of niet stellen van bepaalde diplomavereisten gebeurt door de verantwoordelijken van de betrokken departementen die uiteraard het best op de hoogte zijn van de functie, de functie-inhoud en de gewenste vaardigheden van de functiehouder.

Wel is het zo dat in deze voorstellen onvoldoende gelijkvormigheid zat, hetgeen reeds tot bepaalde bijsturingen aanleiding heeft gegeven.

2. In de oorspronkelijke functiebeschrijvingen en competentieprofielen, opgesteld door de betrokken diensten, werd in de meeste gevallen kennis en ervaring gevraagd. Gelet op de hoogdringendheid van de gevraagde wervingen werd geopteerd dit terug te schroeven of slechts ten indicatieve titel mee te delen aan de kandidaten om zo te kunnen putten uit de bestaande reserves van het Vast Wervingssecretariaat.
3. Het is niet de bedoeling de oproep die het lid bedoelt te herzien of aan te vullen. Wel zal vanuit de ervaringen van deze werkwijze een bijsturing naar de werving in de toekomst gebeuren.
4. Het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap tracht sedert geruime tijd inspanningen te leveren om de werving van haar ambtenaren zo objectief en professioneel mogelijk te laten verlopen binnen het gegeven reglementaire kader.

Zo wordt momenteel in samenwerking met het Vast Wervingssecretariaat en de administratie Vorming, Personeels- en organisatieontwikkeling een methodiek voor het opstellen van functiebeschrijvingen voor wervingen uitgewerkt. In de toekomst zal eenzelfde oefening gebeuren voor de methodiek voor het opstellen van competentieprofielen.

5. In het verlengde van de hoorzitting over de veranderingsprocessen in het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap heb ik tevens aan de wervingsdienst een evaluatie gevraagd van de wervingen van het voorbije jaar.

Vraag nr. 49 van 7 januari 1994 van de heer L. STANDAERT

Gemeenschapsonderwijs - Opsplitsing Lorgo nr. 295

Om voor buitenstaanders mysterieuze redenen wordt Lorgo nr. 295 opgesplitst. Bij de mensen die betrokken zijn bij deze afscheiding, of er het slachtoffer van zijn, stapelen de vragen zich op. De Argo heeft bij deze ook een precedent geschapen dat verstrekkende gevolgen kan hebben.

1. In welke entiteiten wordt Lorgo nr. 295 opgesplitst ?
2. Waarom wordt de splitsing op deze manier, langs deze nieuwe grenzen, doorgevoerd ?
3. Op wiens aanvraag of voorstel werd de splitsing overwogen ?
4. In hoeverre kan deze beslissing in overeenstemming worden gebracht met het belang van en de gehechtheid aan het gemeenschapsonderwijs ?
5. Heeft de Argo enig benul van de reactie van de mensen die in deze streek begaan zijn met het gemeenschapsonderwijs ?
6. Welk nummer krijgt de nieuwe Lorgo en wie wordt afgevaardigde-bestuurder ?
7. Met ingang van welke datum wordt deze nieuwe Lorgo autonoom ?
8. Op welke manier en door wie, wordt de nalatenschap van wijlen Lorgo nr. 295 opgedeeld ?
9. Kan deze nieuwe Lorgo operationeel worden vooraan er verkiezingen gehouden zijn ? Betekent dit dat de afgevaardigde-bestuurder van deze nieuwe Lorgo tot op het ogenblik van deze nieuwe verkiezingen, carte blanche krijgt ?
10. Wanneer worden deze verkiezingen gehouden ? Wanneer en op welke manier zullen kandidaten worden ingelicht in verband met deze verkiezingen ? Wie wordt verantwoordelijk voor het organiseren van deze verkiezingen ? Welke garanties zijn er dat de verkiezingen op een eerlijke manier zullen verlopen ? Zal de Argo (politiek) neutrale (als die al bestaan) waarnemers sturen ?
11. Kunnen leden van de oude Lorgo nr. 295 ontslag nemen uit wijlen Lorgo nr. 295 en zich opnieuw kandidaat stellen voor de nieuwgeborene ? Zo ja, voor wanneer is dan Lorgo nr. 295 versie III gepland ?
12. Welke beslissingen van de oude Lorgo nr. 295 blijven geldig voor de nieuwe Lorgo en welke niet ?
13. Kan de oude Lorgo nr. 295 tegen deze beslissing van de Argo in beroep gaan bij de Raad van State ?

14. Waarom gaf de Centrale Raad geen gevolg aan de vraag van Lorgo nr. 295 om een rechtsprocedure aan te gaan tegen het beleid van de vroegere afgevaardigde-bestuurder ?
15. Kan de Centrale Raad een verkozen mandaat in een Lorgo negeren op arbitraire gronden ?
16. Aangezien de inrichtende macht voor de personeelsleden van de afgesplitste Lorgo verandert, welke invloed heeft deze wijziging op alle mogelijke niveaus voor dit personeel ?

Antwoord

1. De lokale raad nr. 295 is met ingang van 1 januari 1994 bevoegd voor volgende scholen :

- Basisschool van het Gemeenschapsonderwijs Brugge (Centrum) ;
- Basisschool van het Gemeenschapsonderwijs Brugge (Oefenschool) ;
- Middenschool II van het Gemeenschapsonderwijs Brugge.

Het Koninklijk Atheneum 1-Brugge werd met ingang van 1 januari 1994 onttrokken aan het werkingsgebied van de lokale raad nr. 295 en valt met ingang van 1 januari 1994 onder de bevoegdheid van de lokale raad nr. 383.

2. De splitsing werd doorgevoerd om diverse redenen waaronder ook een aantal zoals bepaald in artikel 5, 2° van het bijzonder decreet betreffende de autonome raad voor het gemeenschapsonderwijs d.d. 19.12.1988.
3. Het voorstel werd zoals gebruikelijk door de bevoegde administratieve dienst van de Argo, die zich, zoals eveneens gebruikelijk, steunt op elementen uit dossiers en verslagen van de pedagogische begeleidingsdienst van de Argo.
4. Gelet op vraag 2 is deze beslissing in het belang van het gemeenschapsonderwijs en bijgevolg niet in tegenstrijd met de gehechtheid eraan.
5. Gelet op vraag 3 werd met het maximale aantal factoren rekening gehouden door de Centrale Raad.
6. t.e.m. 10. De nieuwe lokale raad krijgt het nummer 383. Dit besluit zal eerlang in het Belgisch Staatsblad verschijnen. Met ingang van 1 januari 1994 werd het Koninklijk Atheneum 1-Brugge losgemaakt van de Lokale Raad nr. 295 en ondergebracht bij de Lokale Raad nr. 383. Het Koninklijk Atheneum 1-Brugge, neemt vanaf 1 januari 1994 de structuur aan van een dienst met autonoom beheer, tot op het ogenblik dat de lokale schoolraad als operationeel kan worden beschouwd. Op dat moment vervalt de DAB-structuur en treedt het instellingshoofd van het Koninklijk Atheneum 1-Brugge in functie als afgevaardigd bestuurder. De bevoegde diensten van de Argo-administratie hebben opdracht alle materiële, financiële en mogelijks andere implicaties die uit de opsplitsing kunnen voorkomen te begeleiden. De directeur van het Koninklijk Atheneum 1-Brugge heeft opdracht de kies- en co-

operatieverrichtingen voor te bereiden. De garanties voor een eerlijk verloop van de verkiezingen zijn dezelfde als bij iedere verkiezing die door de Argo wordt georganiseerd, volgens het besluit van de Vlaamse Executieve van 19 september 1990.

11. Lorgo nr. 295 is niet wijlen, doch is bevoegd voor de scholen zoals vermeld onder punt 1. Behalve de gecoöpteerde leden van het Pedagogisch College uit het Koninklijk Atheneum en het instellingshoofd van deze school blijft elkeen zijn mandaat behouden. Uiteraard kunnen de leden ontslag nemen uit Lorgo nr. 295 en zich kandidaat stellen voor de Lorgo nr. 383. Het Koninklijk Atheneum 1 neemt met ingang van 1 januari 1994 de structuur aan van een dienst met autonoom beheer, tot op het moment dat de lokale schoolraad als operationeel kan worden beschouwd.
12. Het bijzonder decreet van 19 december 1988 is niet specifiek wat deze materie betreft. In ieder geval kan elke beslissing die door de lokale raad nr. 295 werd genomen en die van toepassing zou zijn op een instelling die behoort tot de nieuwe lokale raad nr. 383 door deze laatste met een nieuwe beslissing worden gewijzigd.
13. Het bijzonder decreet van 19 december 1988, inzonderheid artikel 49 stelt dat in bepaalde gevallen voor het instellen van rechtsvorderingen, die in het kortgeding uitgezonderd, en het sluiten van minnelijke schikkingen, in ieder geval de voorafgaande instemming van de centrale raad vereist is. Ook artikel 59 van desbetreffend decreet regelt impliciet deze aangelegenheid, in de mate dat de beslissing tot beroep een bevoegdheidsverschrijding kan inhouden of strijdig kan zijn met de goede naam of met de belangen van de Argo.
14. De Centrale Raad baseerde zich op een aantal elementen uit het onderzoek dat door de Pedagogische Begeleidingsdienst en dienst Rechtspositie-Bijzondere Maatregelen werd uitgevoerd.
15. De Centrale Raad kan geenszins een verkozen mandaat negeren. Het mandaat wordt trouwens op generlei wijze op arbitraire wijze genegeerd of beëindigd. Wel wordt de bevoegdheid waarover het mandaat zich uitstrekt gewijzigd, en dit op basis van de rechtsgronden vermeld inzonderheid in artikel 5 § 1, 2°, artikel 10 § 3 en artikel 32, 8° van het bijzonder decreet.
16. Met uitzondering van het vastbenoemd meesters-, vak- en dienstpersoneel blijven alle personeelsleden geaffecteerd aan de instelling waaraan zij voor de splitsing geaffecteerd waren. Voor het meester-, vak- en dienstpersoneel heeft de bevoegde administratie van Argo opdracht een affectatieregeling uit te werken. Vermits niet de inrichtende macht als zodanig verandert (de inrichtende macht is en blijft de Argo, lokale raden en Centrale Raad zijn bestuursorganen) zal dit voor de betrokken personeelsleden hoogstens meebrengen dat zij aan een andere lokale raad worden gehecht.

Vraag nr. 50
van 7 januari 1994
van de heer F. VERMEIREN

Beëindiging lessen op 24 december om 12 uur — Gevolgen

Bij ministerieel rondschriften van 25 november 1993 werd aan de onderwijsinstellingen van alle netten in het basis- en secundair onderwijs meegedeeld dat de lessen op 24 december 1993 dienden te eindigen om 12 uur.

Aangevoerd wordt dat deze maatregel tot doel heeft iedereen in de gelegenheid te stellen de Kerstavond op een rustige en ontspannen wijze voor te bereiden.

De schooldirecties hebben dat inmiddels reeds aan de ouders ter kennis gebracht. In vele gevallen werd eraan toegevoegd dat op die dag geen middagmaal wordt opgediend en er ook geen schooltoezicht wordt georganiseerd.

Voor de ouders is dit echter vaak een tegenvaller, omdat zij plots geconfronteerd worden met de noodzaak zelf in te staan voor de opvang van hun kinderen. Voor die ouders bleef slechts de mogelijkheid een extra verlofdag aan te vragen, doch op zeer korte termijn.

Voor de naschoolse opvang wordt door vele gemeenten gezorgd, doch gelet op de ministeriële beslissing zullen deze meer kinderen dienen op te vangen en begeleiden dan normaal, waardoor de inzet van bijkomend personeel nodig was.

Is de minister bereid deze meerkost aan de gemeenten terug te betalen ?

Antwoord

In toepassing van de bepalingen van het besluit van de Vlaamse Executieve van 17 april 1991 betreffende de organisatie van het schooljaar, ving de kerstvakantie gedurende het lopend schooljaar 1993-1994 uitzonderlijk aan op Kerstdag zelf.

Daarom werden de directies van de instellingen voor basis- en secundair onderwijs er tijdig van op de hoogte gebracht dat eenmalig een extra halve verlofdag wordt toegekend op vrijdagnamiddag 24 december 1993, naar analogie met wat in een aantal bedrijfssectoren het geval is. Dit bijkomend verlof geldt zowel voor de leerlingen als voor het personeel.

Indien bepaalde lokale overheden voor leerlingopvang op 24 december speciale initiatieven hebben genomen, dan kunnen eventuele eenmalige kosten die hieruit voortvloeien niet worden verhaald op het onderwijsdepartement. In de onderwijsbegroting wordt niet voorzien in een dergelijke uitgavenpost.

Vraag nr. 52
van 12 januari 1994
van de heer E. BEYSEN

Hernieuwing van het samenwerkingsproject met het Praags technisch en beroepsonderwijs — Vlaamse deelname en resultaten

Op 10 september jongstleden bracht de minister een

bezoek aan Praag, om het samenwerkingsproject met de plaatselijke instellingen uit het technisch- en beroepsonderwijs te hernieuwen.

1. Kan de minister de identiteit vrijgeven, dat wil zeggen naam en plaats van de Vlaamse scholen die vandaag deelnemen aan het project ?
2. Kan de minister zijn bevindingen op basis van zijn aangekondigde beoordeling van de resultaten aldaar, mededelen ?

Antwoord

1. In 1991 werd het samenwerkingsproject Vlaanderen-Tsjechië-Slovakije opgestart met acht Vlaamse scholen, verspreid over de verschillende onderwijsnetten :

Technisch Instituut Glorieux, Oostakker

Hoger Instituut voor Land-en Tuinbouw, Melle

Koninklijk Technisch Atheneum, Halle

Vrij Technisch Instituut, Roeselare

Koninklijk Technisch Atheneum, Gent

Provinciaal Instituut voor Technisch onderwijs, Stabroek

Technische Scholen Mechelen, Mechelen

ACTA, Kalmthout

Deze scholen werken samen in pedagogische twinings met vier Tsjechische scholen en drie Slovaakse scholen.

In het schooljaar 1992-1993 werden rond de oorspronkelijke twinings netwerken opgebouwd van telkens één of meerdere scholen :

Hoger Instituut van het Gemeenschapsonderwijs, Wemmel

Vrij Technisch Instituut, Kortrijk

Maria-Duininstituut, Zeebrugge

Provinciaal Hoger Instituut PIVA, Antwerpen

Technicum, Antwerpen

Gemeentelijk Instituut Technisch onderwijs, Kalmthout

Katholieke Industriële Hogeschool De Nayer, St.Katelijne-Waver

Gemeentelijk Instituut Technisch onderwijs, Merelbeke

Technisch Instituut St.Laurens, Zelzate

Vrij Technisch Instituut, Poperinge

2. Er werd de voorbije jaren zeer verdienstelijk werk geleverd ten aanzien van het twiningsproject Vlaanderen-Tsjechië-Slovakije. Op korte termijn wist men te komen tot tastbare resultaten, wat in

de eerste plaats te danken is aan het feit dat dit project werd aangepakt vanuit de basis, dus de onderwijsinstellingen zelf.

Bij de projecten tussen de twinningsscholen onderling, waarbij de realisaties sterk afhankelijk zijn van de "specialisatie" van de school (chemie, haarkappen, elektriciteit, landbouw, mechanica, voeding, . . .), kreeg de samenwerking hoofdzakelijk vorm via het uitwisselen van kennis (zowel op pedagogisch als op technisch gebied), het leveren van materiële bijstand, het organiseren van werkseminaries.

Anderzijds zijn er de overkoepelende projecten, waarbij alle twinningsscholen worden betrokken. Een belangrijk project, dat het voorbije schooljaar met tastbare resultaten werd uitgevoerd, was een managementsopleiding voor Tsjechische en Slovaakse directies en stafleden.

Het educatief systeem van Vlaanderen wordt als voorbeeld gesteld bij het opmaken van concrete plannen voor vernieuwing: introductie van specialisatiejaar, onderscheid praktijkgerichte en theoriegerichte opleidingen.

De Tsjechische en Slovaakse scholen, die deel uitmaken van de netwerken, geven blijk van zin voor initiatief en inzet, ten einde een multiplicatoreffect tot stand te brengen. Het is duidelijk dat de twinnings, die Vlaanderen op bescheiden wijze heeft opgezet, model staan voor kwaliteitsverbetering van het onderwijs in Oost-Europa.

**Vraag nr. 53
van 12 januari 1994
van de heer B. VANDENDRIESSCHE**

Vlaamse academische graden - Gediplomeerde in het Europees recht

Aan de Rijksuniversiteit Gent werd de benaming "Licentie in het Europees recht" vervangen door "Specialisatieopleiding Europees recht".

Het volgen van de licentie leidde tot een diploma van licentiaat in het Europees recht, nu wordt dit "gediplomeerde in het Europees recht".

Deze titulatuurwijziging heeft in de praktijk heel wat negatieve neveneffecten. Verwijzing naar een postuniversitaire licentie is niet evident, alhoewel de opleiding inhoudelijk niet veranderd is.

De Franstalige instellingen gebruiken nog steeds de alom gekende titel "licence/maître en droit européen". Eén en ander heeft tot gevolg dat Vlaamse studenten zich in sollicitaties gediscrimineerd voelen. Het aantal inschrijvingen voor deze richting is mede door de naamwijziging op een jaar gehalveerd. Blijkbaar heeft de wijziging van titulatuur zonder inhoudelijke invloed, misschien ten onrechte onvoorziene gevolgen. Waarom werd deze nieuwe benaming ingevoerd?

Overweegt de minister opnieuw een licentie in het Europees recht in te voeren?

Antwoord

1. Het decreet van 12 juni 1991 betreffende de universiteiten in de Vlaamse Gemeenschap heeft inderdaad de benaming van het diploma „Bijzondere Licentie in het Europees recht” vervangen door de academische graad van „Gediplomeerde in de gespecialiseerde studies van het Europees recht”.
2. Er is echter geen sprake van een ander diploma. De opleiding behelst hetzelfde studieprogramma en de houders ervan genieten dus dezelfde rechten en dezelfde erkenning.

NARIC-Vlaanderen (NARIC = netwerk van informatiecentra voor academische erkenning in de lidstaten van de Europese Gemeenschap en de Europese Vrijhandelsassociatie) heeft trouwens al geruime tijd internationale organisaties en vooral Europees-communautaire instanties op de hoogte gebracht van de nieuwe terminologie. Ook iedere buitenlandse ambassadeafdeling in Brussel, bevoegd voor onderwijs, is op de hoogte.

3. Uit de formele wijziging vloeit geen enkele discriminatie voort met de reeds afgestudeerden of Waalse collega's. Het is immers niet de titel, maar de inhoud van een studieprogramma dat belangrijk is. Een Vlaamse „Gediplomeerde in de gespecialiseerde studies van . . .” heeft dus dezelfde rechten en kansen als zijn Waalse collega's. Dat de term „Gediplomeerde” wat anders in de oren klinkt dan „Licentie”/„Maîtrise” zal de rechtmatige kansen niet verkleinen.

Het Arbitragehof treedt deze stelling bij in haar arrest nr. 78/92 van 17 december 1992 van het Arbitragehof (Belgisch Staatsblad van 19 januari 1993). Het verwierp de beroepen tot gedeeltelijke vernietiging van het decreet van 12 juni 1991 betreffende de universiteiten in de Vlaamse Gemeenschap, ingesteld door het Vlaams Artsensyndicaat, de Vlaamse Dierenartsenvereniging en het Verbond der Belgische Beroepsverenigingen van geneesheren-specialisten.

Deze verenigingen vochten de bepaling aan dat voortaan de academische graad van "doctor" voorbehouden wordt aan degenen die een speciale doctoraatsopleiding hebben gevolgd en een proefschrift in het openbaar hebben verdedigd en zij voerden aan dat de bestreden bepaling een verschil in behandeling zou invoeren tussen enerzijds degenen die in Vlaanderen afstuderen en anderzijds degenen die in Wallonië afstuderen. Zoals gezegd verwierp het Arbitragehof de beroepen tot gedeeltelijke vernietiging van het decreet.

4. Door de formele wijziging kunnen er ook geen misverstanden ontstaan tussen een diploma van de tweede cyclus (een "echt" licentiaatsdiploma) en een diploma van een voortgezette opleiding (= derde cyclus). Het decreet zorgde met de nieuwe benamingen enkel voor meer duidelijkheid en dat kan m.i. alleen maar een voordeel zijn. Ik ben dus geenszins van plan opnieuw een "licentie (of bijzondere licentie) in het Europees recht" in te voeren.

Vraag nr. 60
van 18 januari 1994
van de heer J. ANSOMS

Ministerieel besluit van 25 mei 1932 over bouw en inrichting van gemeentescholen — Huidige toepassing

Het ministerieel besluit van 25 mei 1932 tot vaststelling van de regelen in acht te nemen voor de bouw, de schikking en de bemeubeling der schoollokalen gebruikt door lager, bewaarschool- en middelbaar onderwijs, gaf aan hoe gemeentebesturen scholen dienden te bouwen op basis van de wetten betreffende de gesubsidieerde scholenbouw door gemeenten die golden vanaf 1874.

Graag vernam ik van de minister of de gemeentebesturen nog steeds gehouden zijn door dit besluit en dienen zij bijvoorbeeld nog steeds een zogenaamd "schoolhuis" ter beschikking te stellen van de directeurs van de gemeentelijke basisscholen ?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag deel ik het lid mee dat het ministerieel besluit van 25 mei 1932 (Belgisch Staatsblad 3 september 1932) tot vaststelling van de regelen in acht te nemen voor de bouw, de schikking en de bemeubeling der schoollokalen gebruikt door lager, bewaarschool- en middelbaar onderwijs niet langer van toepassing is.

Vooreerst omdat hiervoor noch in de gecoördineerde wetten op het lager onderwijs (koninklijk besluit van 20 augustus 1957), noch in de gecoördineerde wetten op het middelbaar onderwijs (koninklijk besluit van 30 april 1957) enige rechtsgrond te vinden is. De wetgeving waarnaar in het overwegende gedeelte van dit ministerieel besluit wordt verwezen werd gecoördineerd in beide koninklijke besluiten.

Het koninklijk besluit van 25 november 1874 betreffende de bouw en de bemeubeling van de schoolhuizen waarnaar eveneens in het overwegende gedeelte wordt verwezen werd eveneens, minstens impliciet, opgeheven.

Daarenboven is dit ministerieel besluit waarbij op gedetailleerde wijze de voorwaarden worden omschreven waaraan een schoolgebouw moet voldoen in strijd met de huidige subsidiëeringsvoorwaarden inzake scholenbouw, inzonderheid artikel 13, 1 a. en b. van de wet van 29 mei 1959 tot wijziging van sommige bepalingen van de onderwijswetgeving, zoals gewijzigd en het besluit van de Vlaamse Executieve van 27 februari 1992 houdende vaststelling van de regels die de behoefte aan nieuwbouw of uitbreiding bepalen en van de fysieke en financiële normen voor de schoolgebouwen, internaten en PMS-centra.

Het is overigens duidelijk dat bij ministerieel besluit geen subsidiëeringsvoorwaarden kunnen worden opgelegd.

In het kader van de hiervoor vermelde wetgeving en de reglementering komt de bouw van een schoolhuis voor de directeur niet in aanmerking voor subsidiëring.

J. SAUWENS

VLAAMSE MINISTER VAN VERKEER, BUITENLANDSE HANDEL EN STAATSHERVORMING

Vraag nr. 38
van 5 januari 1994
van mevrouw M. AELVOET

De Lijn-Brabant en de NMBS — Logisch aansluitingsplan

Onlangs werd per Vlaamse provincie een regionale commissie geïnstalleerd om de coördinatie tussen bus- en treindiensten te verbeteren. Ondanks het feit dat het IC/IR-systeem reeds jaren een feit is blijkt dagelijks dat aan een dergelijke commissie jammer genoeg effectief nood bestaat.

Daar het gebrek aan coördinatie niet alleen te wijten is aan occasionele vertragingen maar vaak ook het gevolg van slordigheden en nalatigheden wens ik de aandacht van de minister te trekken op volgende anomalie. Het bushoekje van De Lijn-Brabant vermeldt reeds jaren de IC/IR-aansluiting in Leuven voor bussen uit de richting Brussel (lijn NL en 358) met treinen naar Brussel ; in omgekeerde richting geldt hetzelfde : treinen uit Brussel geven aansluiting op bussen die naar Brussel gaan. De logica hiervan ontgaat me volkomen ; een beperkte navraag bij reizigers van de lijn NL bevestigt mijn verhaal. Dit betekent dus dat mensen die in Leuven een aansluiting wensen maar al te vaak bus of trein voor de neus zien vertrekken.

Dat het ook anders kan ervaren reizigers uit de omgeving Landen, die hogergenoemd traject dagelijks afleggen ; in Landen verlopen de aansluitingen met de Waalse openbare vervoersmaatschappij TEC voorbeeldig.

Kan de minister mij de verzekering geven dat binnen afzienbare tijd een logischer aansluitingsplan tussen hogergenoemde lijn NL respectievelijk lijn 358 met de NMBS zal worden uitgewerkt ?

Antwoord

Een groot deel van de beroepsbevolking van Leuven en grote omgeving is voor zijn werkverplaatsing afgestemd op het Brusselse.

Daarom geven de streeklijnen die Leuven bedienen, aansluiting met de treinen in relatie met Brussel. Niettegenstaande de inwoners langsheen de lijnen 358 (Brussel-Kortenberg-Leuven) en 586 (Brussel-Vossem-Leuven) een rechtstreekse verbinding hebben met Brussel, werd bewust gekozen om in Leuven aansluiting te nemen en te geven met de trein in relatie met Brussel om de volgende redenen :

1. De lijnen 358 (Brussel-Kortenberg-Leuven) en NL (Brussel-Vossem-Leuven) kunnen voor de reizigers die respectievelijk wonen op het traject Veltem-Leuven en Bertem-Leuven beschouwd worden als stadlijnen. De vraag voor een aansluiting met de trein naar Brussel is hier groter dan eender welke andere bestemming.

2. De reistijd met de trein van Leuven naar Brussel Noord bedraagt 18 minuten tegenover 65 minuten voor lijn 358 en 80 minuten voor lijn NL.

De busreizigers van de lijnen 358 en NL die in Leuven de trein naar Brussel nemen, hebben ook de mogelijkheid rechtstreeks het centrum van Brussel te bereiken, wat met de lijnen 358 en NL niet mogelijk is zonder overstap op het Brusselse metro-net.

Door de spreiding van de aankomsten en de vertrekken van de treinen in Leuven in relatie met Hasselt, Luik, Brussel, Mechelen en Ottignies werd geopteerd om slechts één trein-busaansluiting in optimale omstandigheden te verzekeren, met name Brussel.

Anderzijds is de overstaptijd bus-trein aanvaardbaar om andere bestemmingen dan Brussel te bereiken, gelet op de behoorlijke frequentie van de lijnen 358 en NL. Louter informatief zullen deze aansluitingen vermeld worden bij de volgende herdruk van de bushoekjes.

Vraag nr. 45
van 12 januari 1994
van de heer W. SEEUWS

Ring rond Gent – Snelheidsbeperking

Sinds enkele jaren is het binnenbaanvak van de R 4 langs de Ringvaart rond Gent in gebruik.

Steeds meer auto's en vrachtwagens maken van deze grote ring gebruik om de binnenstad te ontwijken.

Ter hoogte van een aantal in- en uitvalswegen, zoals aan de Watersportbaan, staat een onoverzichtelijk bos van verkeersborden, maar nergens staan snelheidsborden.

Nu eindelijk, weze het tergend traag en met jaren vertraging, de realisatie van de buitenring in het vooruitzicht wordt gesteld, gaan terecht stemmen op om een snelheidsbeperking op te leggen om geluidsoverlast voor de omwonenden ter hoogte van Drongen te beperken.

Over de toegelaten snelheid is er trouwens al jaren een controverse. Sommigen zeggen dat de snelheid beperkt is tot 90 km/uur, anderen zeggen dat men tot 120 km/uur mag rijden.

Het gevolg is echter dat deze grote ring rond Gent nu door al te velen als een "race-baan voor Formule 1" zonder snelheidsbeperking wordt aanzien.

Gevaarlijk dus, en storend voor mens, dier en natuur. Vandaar volgende vragen

1. Waarom werden tot op heden geen snelheidsborden geplaatst ?
2. Welk is de huidige toegelaten snelheid ?
3. Is het niet te overwegen om deze prachtige en nuttige baan en haar omgeving te beschermen door de toegelaten snelheid tot 100 km/uur te beperken ?

Antwoord

Deze vraag heeft betrekking op een aangelegenheid die behoort tot de bevoegdheid van de heer T. Kelchtermans, Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden.

L. DETIEGE

VLAAMSE MINISTER VAN TEWERKSTELLING
EN SOCIALE AANGELEGENHEDEN

Vraag nr. 7
van 30 december 1993
van de heer K. VAN OVERMEIRE

VFIK-projecten – Evaluatie

Binnenkort zouden een aantal projecten inzake kansarmoedebeleid in VFIK-gemeenten worden geëvalueerd. De indruk bestaat dat de evaluatie zal gebeuren door dezelfde personen die het project hebben opgestart en dit aan de hand van criteria die ze zelf betalen.

1. Is deze indruk correct ? Zo ja, vindt u dit een ernstige manier van werken ?
2. Zo neen, door wie gebeurt de evaluatie van de projecten en op basis van welke criteria ?

Antwoord

In het Vlaams regeerakkoord van 29 januari 1992 werd reeds aangekondigd dat „de procedure en de criteria van het huidige Vlaams Fonds voor de Integratie van Kansarmen zullen geëvalueerd worden teneinde het kansarmoedebeleid beter aan der lokale noden aan te passen en efficiënter te maken”.

In uitvoering van dit engagement werden door mij verschillende initiatieven genomen met betrekking tot de evaluatie van het VFIK.

1. Evaluatie en bijsturing van de procedure.

In overleg met collega Demeester, de administratieve cel Armoedebestrijding en het werkveld werd een nieuwe omzendbrief voorbereid die de administratieve procedure en de interpretatie van de huidige wetgeving moet verduidelijken.

De indiening van projectenplannen en de administratieve afhandeling ervan werd inmiddels gevoelig versneld in vergelijking met 1992. In overleg met de administratie wordt een afhandelingsperiode van 2 maanden vastgelegd tussen indiening en ondertekening van het ministerieel besluit.

2. Evaluatie van de criteria.

Aan de algemene planningsdienst van de Vlaamse administratie werd de opdracht gegeven om op basis van bestaande onderzoeken en rapporten voorstellen te formuleren inzake :

1. criteria en normen die zinvol zijn om de gemeenten aan te wijzen die in hoge mate af te rekenen hebben met problemen inzake kansarmoede
2. maatstaven tot verdeling van de middelen over de geselecteerde gemeenten.

De doelstellingen die ten grondslag lagen aan het decreet alsmede de huidige optie van concentratie van de middelen dienen daarbij te worden gerespecteerd. De continuïteit van het beleid dient eveneens in ogenschouw te worden genomen.

Aan de algemene planningsdienst werd gevraagd een aantal scenario's hieromtrent uit te werken tegen eind 1993.

3. Evaluatie van de werking

3.1. Administratieve evaluatie

Naar aanleiding van de advisering van de jaarlijkse projectenplannen wordt de werking in de diverse lopende projecten door de administratie geëvalueerd. Deze evaluatie geschiedt op basis van :

- werkbezoeken van de administratie aan de projecten en hun uitvoerders ;
- door participatie aan projectstuurgroepen ;
- door onderlinge vergelijking van de door de projecten opgemaakte werkingsverslagen ;
- de jaarlijkse financiële evaluatieverslagen opgesteld door de projecten met hieraan gekoppeld een verantwoording van de werking volgens geijkte formulieren ;
- contacten met inspectiediensten van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap.

3.2. Wetenschappelijke evaluatie op initiatief van de lokale besturen

Sommige lokale besturen hebben in het kader van een optimale besteding van hun VFIK-aandeel zelf een evaluatie-opdracht toevertrouwd aan een wetenschappelijke instelling. Deze evaluaties zijn bedoeld om het intern functioneren van de projecten bij te sturen. Het feit dat lokale besturen deze evaluatie-opdrachten op eigen initiatief ten laste nemen, getuigt mijns inziens van een gezonde mentaliteit van goed beheer van de VFIK-middelen en van een bezorgdheid om een efficiënte besteding van deze middelen.

3.3. Evaluatie-onderzoek in samenwerking met de Koning Boudewijnstichting

Aan de Koning Boudewijnstichting werd in het kader van een onderzoekopdracht gevraagd om de werking en de uitvoering van het VFIK te evalueren.

Het evaluatiemodel is gebaseerd op een doenbaarheidstudie die de KBS liet uitvoeren door Lucas, o.l.v. Prof Herman Baert, rond de mo-

gelijkheden van evaluatie van lokaal kansarmoedebeleid. Deze doenbaarheidstudie heeft aangetoond dat op dit ogenblik geen meetinstrument voor effectmeting van lokaal kansarmoedebeleid voorhanden is. Nochtans is een degelijke output-analyse essentieel voor het beleid inzake kansarmoede. Daarom werd beslist een voorafgaande methodologische fase te voorzien waarin de evaluatie-methodologie en criteria op punt worden gesteld. In de input-analyse wordt eveneens ruimte voorzien voor dataverzameling noodzakelijk voor een grondige output-analyse.

Het onderzoeksvoorstel dat in samenwerking en op basis van gedeelde financiering met de KBS werd uitgewerkt, loopt over 24 maanden en voorziet in twee onderzoeksluiken (input-analyse en output-analyse). Het evaluatie-onderzoek zal worden uitgevoerd in een beperkt aantal VFIK-gemeenten en met medewerking van 4 onderzoeksinstanties.

Een eerste onderzoeksluik loopt van december 1993 tot november 1994 en voorziet in een input-analyse die bestaat uit 3 deelonderzoeken :

1. doelstellingenanalyse (Prof. Dr. H. Baert, Lucas)
2. participatie van de doelgroep (Prof. Dr. M. Bouverne-De Bie, RUG)
3. lokale beleidsnetwerken (Dr. F. De Rynck en Prof. Dr. R. Maes, KUL/Bestuurswetenschappen)

Een tweede luik loopt in twee fasen van december 1993 tot november 1994 en van december 1994 tot november 1995 en behelst een output-analyse. De output-analyse wordt uitgewerkt door Dr. G. Bouckaert en Prof. Dr. R. Depre VCOB.

fase 1 : ontwikkeling van een conceptueel model voor effectiviteitsmeting

fase 2 : input-output-effect-analyse

De Stichting en de Vlaamse Gemeenschap brengen elk 3 miljoen frank in ter realisatie van het evaluatie-onderzoek. Het aandeel van de Vlaamse Gemeenschap wordt ten laste genomen van het programma 41.8, basisallocatie 01.04.

Het is op basis van deze grondige wetenschappelijke evaluatie, die wordt uitgevoerd door externe en ervaren onderzoeksequipes dat het kansarmoedebeleid van de Vlaamse Gemeenschap zal worden bijgestuurd. Men kan dan ook bezwaarlijk stellen dat de evaluatie gebeurt door dezelfde personen die het project hebben opgestart, of aan de hand van criteria die ze zelf bepalen.

Vraag nr. 9
van 7 januari 1994
van de heer L. BARBE

Kwikvervuiling in Lokeren – Maatregelen

Op verschillende plaatsen in Lokeren is de bodem zwaar tot zeer zwaar verontreinigd met kwik, afkomstig van de vroegere viltnijverheid. Drie plaatsen werden reeds onderzocht (rapport van NV R.D.C., september 1993). De resultaten zijn verbijsterend :

- in het grondwater werden concentraties kwik gemeten tot 1.750 keer de Nederlandse C-waarde (saneringsonderzoek noodzakelijk) ;
- de kwikverontreiniging in het grondwater heeft zich reeds verspreid buiten de grenzen van de onderzochte terreinen zodat grondwaterputten in de buurt verontreinigd kunnen zijn ;
- de kwikverontreiniging in de bodem bedraagt tot 800 keer de C-norm ; tot 5 meter diep werd aanzienlijke kwikverontreiniging vastgesteld ;
- tot nu toe zijn in de literatuur geen verontreinigingsgevallen ontdekt waar over zulke concentraties gesproken wordt.

De besluiten in het rapport zijn even sterk :

- “het aanwenden van grondwater voor huishoudelijk gebruik of voor het begieten van moestuinen moet worden verboden” ;
- „rekening houdend met de teratogene en mutagene effecten en de verhoogde gevoeligheid van de foetus, is het huishoudelijk gebruik van drinkwater in de omgeving van het terrein SCL uiterst gevaarlijk”.

Het stadsbestuur van Lokeren heeft al enkele maatregelen genomen (informatie over kwik in putwater), maar het lijkt me toch aangewezen dat dit in overleg met de gezondheidsinspectie gebeurt, gezien de omvang van het probleem.

1. Werden alle bewoners van de stedelijke kern van Lokeren al gewezen op de grote gevaren van putwater voor de volksgezondheid ?
2. Zou het niet aangewezen zijn om het terrein Jourdes dat nog nagenoeg vrij toegankelijk is, te doen afsluiten ?
3. Deelt de minister mijn mening dat er een epidemiologisch onderzoek is aangewezen om uit te maken in welke mate er al negatieve gevolgen voor de bevolking zijn door deze plaatsing toch zeer sterk verhoogde kwikblootstelling ?

Antwoord

1. De bewoners van de stedelijke kern van Lokeren werden door de bevoegde stadsdiensten reeds gewezen op de gevaren voor de gezondheid van het gebruik van putwater als drinkwater. De omwonenden werden persoonlijk aangeschreven over deze zaak. Voorts is er ook een waarschuwing in de pers ver-

schenen. Er is eveneens een folder in voorbereiding over de kwaliteit van het grondwater in het algemeen, die onder de bevolking zal worden verspreid. De schepen van leefmilieu wijst er ook op dat de hele stad op leidingwater is aangesloten.

2. Het terrein Jourdes is thans volledig omheind en de toegang voor het publiek is er verboden. De eigenaar werd daarbij door het stadsbestuur aangeschreven de ontoegankelijkheid van het terrein nog te verhogen.
3. Het sterk lokale karakter van de vervuiling sluit het gezondheidsrisico uit voor het geheel van de Lokerse bevolking en een grootschalig bevolkingsonderzoek is dan ook niet aangewezen.

Ik heb opdracht gegeven aan de gezondheidsinspecteur van Oost-Vlaanderen de geneesheren van Lokeren aan te schrijven om hen te vragen bijzonder alert te zijn en eventuele kwikintoxicaties bij hun patiënten te melden. Als blijkt dat er inderdaad gevallen van kwikintoxicaties worden gemeld, kan worden gedacht aan een meer systematisch onderzoek.

Vraag nr. 12
van 17 januari 1994
van de heer J. VALKENIERS

Bescherming van werkwilligen op stakingsdagen – Verantwoordelijkheid van de Vlaamse regering

Omdat een gedeelte van het vakbondsfront niet in staat was het sociaal pact met de federale regering door overleg te beïnvloeden, is men overgegaan tot een nationale staking die ook in het Vlaams Gewest haar invloed heeft doen gelden eind november van vorig jaar. Hiervan uitgaande had ik van de minister graag het antwoord op enkele vragen.

1. Is het de minister bekend dat veel werkwillig personeel op dergelijke stakingsdagen door stakingspiketten belet wordt te arbeiden en aldus buiten zijn wil loonverlies moet lijden of een vakantiedag verkwanselen ?
2. Zou de minister ermee akkoord gaan dat stakingspiketten geen post mogen vatten voor bedrijven waar een meerderheid van de werknemers zich werkwillig heeft verklaard ?
3. Is het de minister bekend dat werkwillig personeel dat op stakingsdagen toch in de arbeidsplaats geraakt, in de uitoefening van zijn werk wordt belemmerd door stakingspiketten, zodat de patroons arbeidsuren moeten betalen die in feite niet konden worden gepresteerd ?
4. Vindt de minister het normaal dat het arbeidsvolume dat niet kon worden gepresteerd op stakingsdagen, nadien (of voordien) moet worden opgehaald door supplementaire arbeidsuren met een hogere kost ?
5. Vindt de minister dat de Vlaamse regering op dit vlak geen eigen verantwoordelijkheid moet nemen, en lijdzaam het gedrag van de federale regering

moet volgen ? Of vindt zij dat in Vlaanderen de ethiek van de werknemer zo fundamenteel verschilt van die van werknemers in het andere landsgedeelte, dat men de werkwillige op stakingsdagen beter kan beschermen dan in Wallonië en Brussel ?

Antwoord

In antwoord op de vraag van het lid moet ik meedelen dat de door hem gestelde problematiek behoort tot de integrale bevoegdheid van de federale overheid. Het betreft immers een arbeidsrechtelijke aangelegenheid.

Ik moet de vraagsteller dan ook verwijzen naar mijn federale collega, mevrouw M. Smet, Minister van Werkstelling en Arbeid.

W. DEMEESTER-DE MEYER

VLAAMSE MINISTER VAN FINANCIËN EN BEGROTING, GEZONDHEIDSINSTELLINGEN, WELZIJN EN GEZIN

Vraag nr. 30
van 30 december 1993
van de heer L. VAN NIEUWENHUYSEN

Wachtdienst van apothekers in Voeren — Samenwerking met apothekers uit Nederlands Limburg

Uit het antwoord dat ik ontving op een vraag aan de federale minister van Volksgezondheid blijkt dat de inwoners van de Limburgse (deel)gemeenten Gelmen, Heers en Bovelingen geregeld geneesmiddelen moeten halen bij apothekers van wacht in Wallonië. De wachtdienst voor apothekers wordt wat Voeren betreft zelfs georganiseerd door de Association Pharmaceutique de la Province de Liège. Zodoende moeten de Voerenaars vijf keer op zes naar apothekers in het Luikse wanneer zij zich in geval van nood moeten bevoorraden. Het lijkt mij zeer twijfelachtig dat zij daar in het Nederlands terecht kunnen. Acht de minister dergelijke toestand toelaatbaar ? Zou het wat Voeren betreft bijvoorbeeld niet meer aangewezen zijn wachtdiensten op te zetten in samenwerking met apothekers uit de aangrenzende gemeenten van Nederlands Limburg ? Welke initiatieven onderneemt de minister om deze toestanden uit de wereld te helpen ?

Antwoord

In antwoord op zijn vragen in verband met de wachtdienst van apothekers in Voeren, verwijs ik het lid met zijn vragen naar de federale minister van Volksgezondheid, de heer Jacques Santkin.

Het toezicht op de organisatie en de werking van de wachtdiensten van de apothekers is een bevoegdheid van de federale overheid. Het is via de provinciale geneeskundige commissies die in elke provincie zijn opgericht dat dit toezicht wordt uitgeoefend.

Vraag nr. 32
van 5 januari 1994
van de heer B. VANDENDRIESSCHE

Erkenning van medische diensten — Moratorium

In het protocol dat op 28 juli 1993 werd afgesloten tussen de federale regering en de in de artikelen 59bis, 59ter en 108ter van de grondwet bedoelde overheden inzake het te voeren gezondheidsbeleid, is vermeld dat :

1. de hierna volgende medische diensten zullen worden beperkt tot het aantal diensten dat bestaand en erkend is op de datum van publikatie van het moratoriumbesluit in het Belgisch Staatsblad :
— ziekenhuisafdeling voor diagnose van wiegedood
— diensten voor chronische hemodialyse in een ziekenhuis
2. de hartcatheterisatiediensten worden geblokkeerd op het aantal diensten dat bestaand en erkend is op de datum van publikatie in het Belgisch Staatsblad van het moratoriumbesluit. De hartchirurgiecentra worden beperkt tot de centra die in 1992 zware hartchirurgische ingrepen hebben verricht en gefacultueerd aan de ziekteverzekering.

Worden sedert 28 juli 1993 en de datum van publikatie van het moratoriumbesluit op 26 augustus 1993 nog ziekenhuisafdelingen voor diagnose van wiegedood, diensten voor chronische hemodialyse in een ziekenhuis of collectieve autodialyse buiten een ziekenhuis en hartcatheterisatiediensten erkend ? Zo ja, welke ?

Antwoord

Op zijn eerste vraag kan ik het lid het volgende meedelen.

Krachtens artikel 1 van het koninklijk besluit van 7/9/1993 houdende blokkering van het aantal ziekenhuisafdelingen voor diagnose van wiegedood, wordt het aantal afdelingen voor diagnose van wiegedood beperkt tot het aantal dat op de datum van bekendmaking van dit besluit is erkend.

Dit besluit werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 16 oktober 1993. Sinds die datum werden geen erkenningen meer verleend voor nieuwe afdelingen voor diagnose van wiegedood.

Wat de diensten voor chronische hemodialyse betreft werd het koninklijk besluit van 8 juli 1993 houdende blokkering van het aantal dialysecentra voor de behandeling van chronische nierinsufficiëntie, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 26 augustus 1993.

Krachtens artikel 1 van hogergenoemd koninklijk besluit wordt het aantal diensten voor chronische hemodialyse in een ziekenhuis en de diensten voor collectieve dialyse die zich situeren buiten de campus van het ziekenhuis waar de voogddienst zich bevindt, beperkt tot het aantal dat op datum van bekendmaking van dit besluit erkend is.

Na datum van 26 augustus 1993 werden geen erkenningen meer verleend voor nieuwe diensten voor chronische hemodialyse in het ziekenhuis en voor diensten

voor collectieve dialyse buiten de campus van het ziekenhuis.

In verband met zijn tweede vraag verwijs ik naar het koninklijk besluit van 8 juli 1993 houdende blokkering van het aantal hartcatheterisatiediensten werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 26 augustus 1993.

Het aantal hartcatheterisatiediensten wordt beprekt tot het aantal dat op 26 augustus 1993, datum van publicatie, is erkend.

Na hogervermelde datum werden geen nieuwe hartcatheterisatiediensten meer erkend.

Vraag nr. 34
van 7 januari 1994
van de heer P. VAN GREMBERGEN

Zie :
Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden
Vraag nr. 92
van 7 januari 1994
van de heer P. Van Grembergen
blz. 331

Antwoord

Ik verwijs met betrekking tot deze vragen naar de antwoorden van mijn collega, de heer T. Kelchtermans, Vlaams minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden.

Wat de vragen 2 en 3 betreft, kan daar voor de OCMW's het volgende aan worden toegevoegd :

2. Voor de OCMW's met specifieke diensten en instellingen als rusthuizen, rust- en verzorgingsinstellingen en ziekenhuizen is de juiste berekening van de financiële weerslag van het nieuwe personeelsbeleid en de algemene weddeschaalherziening nog niet mogelijk. Voorts wacht ik op het antwoord van de federale minister van Sociale Zaken aan wie ik gevraagd heb welke de maximale baremaherziening is die via het federale budget van de ziekenhuizen zal worden gesubsidieerd, rekening houdend met het protocol van akkoord dat op 22 november 1991 gesloten werd met de syndicale organisaties die de openbare verzorgingsinstellingen vertegenwoordigen.
3. In de schoot van de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten, bestaat een vormingscentrum voor OCMW's waartoe de openbare centra voor maatschappelijk welzijn zich kunnen richten.

Vraag nr. 36
van 7 januari 1994
van de heer H. MARSOUL

Vlaams Fonds – Inschrijving jongeren en kinderen met leer- en gedragsproblemen

In antwoord op vraag nr. 19 van 19 januari 1993 (Vragen en Antwoorden, Vlaamse Raad, 1992-1993, nr. 9

van 8 maart 1993, blz. 450) deelde de minister mee dat hij maatregelen voorbereidde om tegemoet te komen aan het probleem van de inschrijving van jongeren die wel konden gebruik maken van de voorzieningen van het Fonds '81, doch niet meer behoorden tot de doelgroep in het kader van de evaluatie binnen het Vlaams Fonds.

Volgens zijn antwoord zouden de genomen maatregelen van beperkte duur zijn, in afwachting van een structurele oplossing. Bij vele ouders en instellingen leeft nu de vraag wat er zal gebeuren op het einde van het schooljaar 1993-1994, wanneer de huidige maatregelen aflopen.

Kan de minister mij meedelen welke concrete maatregelen voor hogergenoemde doelgroep in het vooruitzicht worden gesteld tegen 1 september 1994 ?

Welke stappen werden of worden genomen in het kader van de door de minister aangekondigde structurele oplossing ?

Antwoord

De maatregelen waar in mijn antwoord van 8 maart 1993 naar verwezen werd, kwamen tot stand door het besluit van de Vlaamse Executieve van 28 april 1993, dat voor het schooljaar 1992-1993 bepaalde dat de opname van jongeren in zorgvoorzieningen door het Vlaams Fonds onder bepaalde voorwaarden kon worden ten laste genomen, ondanks een ongunstige beslissing tot inschrijving.

Vervolgens werd met het besluit van de Vlaamse regering van 23 juli 1993 een versnelde procedure gecreëerd, die vanaf 1 september 1993 (en voorlopig tot 31 augustus 1994) aan een aantal categorieën van personen de mogelijkheid biedt de inschrijving bij het Vlaams Fonds en de toekenning van bijstand op een vereenvoudigde manier te bekomen. De beslissingen tot inschrijving en zorgtoewijzing die op grond van deze procedure worden genomen blijven echter geldig na 31 augustus 1994, d.w.z. dat de termijnbeperking van het besluit van 23 juli 1993 geen impact heeft op de situatie van de betrokken personen zelf.

Het Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap verricht momenteel een onderzoek naar de effecten van deze afwijkende procedure, meer bepaald door de beslissingen tot inschrijving te toetsen aan de bepaling inzake handicap in artikel 2 van het decreet van 27 juni 1990. Ook worden de zorgtoewijzingen, de rol van de multidisciplinaire teams en de kwalitatieve en kwantitatieve impact op de voorzieningenpopulatie nader geëvalueerd. Op basis van deze evaluatie zal de Vlaamse regering te geleger tijd een beslissing nemen omtrent het al dan niet continueren van deze afwijkende procedure, onder een al dan niet gewijzigde vorm, vanaf 1 september 1994.

Vraag nr. 42
van 14 januari 1994
van de heer J. DEMEULENAERE

Arrondissement Oostende-Veurne-Diksmuide – Prijzen in bejaardenrusthuizen

Een recente studie wijst uit dat voor het arrondisse-

ment Oostende-Veurne-Diksmuide de prijzen voor een eenpersoonskamer in een bejaardenhuis variëren tussen 24.475 frank en 74.167 frank per maand.

Inzake reducties voor afwezigheid wegens bijvoorbeeld opname in een ziekenhuis werden op 24 instellingen niet minder dan 20 verschillende systemen vastgesteld.

1. Is de minister op de hoogte van deze voor bejaarden weinig geruimtelijke studie ?
2. Voorziet de minister maatregelen om tot een zekere uniformiteit inzake prijsbepalingen te komen ?

Antwoord

De recente studie waar het lid naar verwijst is mij niet bekend, het zou me genoeg doen indien het lid mij hiervan een exemplaar kan bezorgen.

Uit het jaarverslag 1992 van de gemengde commissie Rusthuizen-RVT, blijkt dat de gemiddelde dagprijs voor een eenpersoonskamer 1.177 fr. (35.310 fr./maand) bedraagt. Dit betekent een stijging van 100 fr. per dag in vergelijking met 1991. Als bodemprijs werd 810 fr. per dag (24.300 frank per maand) genoteerd en als plafondprijs 1.800 frank (54.000 frank/maand).

Het gaat hier om openbare en v.z.w.-rusthuizen die over een RVT-afdeling beschikken. Deze dagprijzen worden zowel aangerekend aan RVT-gerechtigden als aan gewone rusthuisresidenten.

Naast deze dagprijzen worden er nog supplementen aangerekend. Dokterskosten en geneesmiddelen vallen meestal, d.w.z. bijna altijd, buiten de dagprijzen. Voor TV op de kamer wordt een vergoeding gevraagd die kan variëren tussen de 100 en 500 frank per maand. Voor een koelkast betaalt men tussen de 150 en 300 frank en voor telefoonaansluiting ongeveer 200 frank per maand. Daarbovenop kan nog een tussenkomst gevraagd worden voor het gebruik van incontinentiemateriaal en de persoonlijke was.

De goedkeuring van de dagprijs behoort tot de bevoegdheden van het ministerie van Economische Zaken, Prijzendienst. Het ministerieel besluit van 20 april 1993 houdende bijzondere bepalingen inzake prijzen regelt deze aangelegenheid (Belgisch Staatsblad van 28 april 1993).

Als algemeen principe geldt voor de rusthuizen de "all-in" prijs. Dit wordt ook duidelijk gesteld in de normen inzake de erkenning van de rusthuizen. "De in de overeenkomst aangeduide dagprijs bevat alle kosten voor het verblijf, de huisvesting en de verzorging, behalve voor de diensten en leveringen waarvoor in dezelfde overeenkomst uitdrukkelijk een extravergoeding wordt voorzien (norm 1.10).

In de overeenkomst worden ook de terugbetalingstarieven opgenomen voor niet gebruikte leveringen en diensten. (norm 1.9)"

Deze aangelegenheid wordt geregeld in het besluit van de Vlaamse Executieve van 17 juli 1985 tot vaststelling van de normen waaraan serviceflatgebouwen, woningcomplexen met dienstverlening en rusthuizen moeten voldoen om voor erkenning in aanmerking te komen,

in het bijzonder in bijlage B. De regelgeving laat dus toe dat de resident, of zijn familie, en het rusthuis een overeenkomst afsluiten waarin bepaalde extra vergoedingen worden opgenomen. Er wordt dus een zekere contractuele vrijheid getolereerd.

Om mogelijke misbruiken in te dijken is bovendien de verplichting ingelast om het reglement van orde en de overeenkomst en elke latere wijziging te laten goedkeuren door de toezichthoudende overheid. Deze documenten moeten ter beschikking gehouden worden van de ambtenaren, belast met het toezicht.

Ik ben blij dat het lid deze aangelegenheid ten berge brengt. Toch zijn mij geen flagrante misbruiken bekend. Dat er "op het terrein" verschillende modaliteiten inzake terugbetaling gelden, is mij bekend. Op zich hoeft dit geen probleem te vormen als de resident of zijn familie bij voorbaat duidelijk weet welke regeling er getroffen wordt. Er kunnen desgevallend bij de opname andere modaliteiten in de verblijfsovereenkomst bedongen worden.

Indien er onregelmatigheden vermoed worden, kan een beroep gedaan worden op de bevoegde diensten bij de administratie voor Gezin en Maatschappelijk Welzijn.

B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn (Regl. art. 76, 5)

T. KELCHTERMANS

VLAAMSE MINISTER VAN OPENBARE WERKEN, RUIMTELIJKE ORDENING EN BINNENLANDSE AANGELEGENHEDEN

Vraag nr. 390
van 16 september 1993
van de heer E. VAN VAERENBERGH

Wegenprojecten Vlaams-Brabant – Budget ring rond Brussel

Al jarenlang wordt er gehamerd op het feit dat de provincie Vlaams-Brabant het kleinste overheidsbudget toebedeeld krijgt wat de wegenprojecten betreft. Recent heeft de Gewestelijke Ontwikkelingsmaatschappij voor Vlaams-Brabant daar opnieuw op gewezen.

De oorzaak hiervan is onder meer gelegen in het feit dat het budget voor Vlaams-Brabant opgeslorpt dreigt te worden door de werken aan de ring rond Brussel. Het is duidelijk dat die werken niet alleen een plaatselijke en regionale, maar vooral een internationale verkeersfunctie hebben en eigenlijk moeten worden ingeschreven op een afzonderlijk budget binnen een inter-regionale begroting.

Meent de minister niet dat overleg met zijn Brusselse en Waalse collega's noodzakelijk is om tot een oplossing te komen voor dit nijpende probleem ?

Antwoord

Ik stel samen met het lid ook vast dat sommige wegen een bovenregionale verkeersfunctie vervullen. Precies ook om deze reden hebben, of vergen, deze wegen dan ook een overeenkomstige infrastructuurle uitbouw, die voor bepaalde projecten omvangrijke budgetten opsloppen. Behalve de Ring om Brussel komen hiervoor onder andere ook nog in aanmerking : de afwerking van de A 18, de renovatiewerken aan de E 313, de omvorming tot autosnelweg van de N 49 : Antwerpen-Zelzate-Kust en de A 12 autosnelweg Brussel-Antwerpen. Dergelijke grote werken kunnen de echte provinciale projecten inderdaad hypothekeren omwille van de gestelde prioriteiten. Daarom heb ik beslist, bij het opstellen van een volgend 3-jarenprogramma 1995-1997, deze wegen met belangrijke bovenregionale en internationale verkeersfunctie, apart en buiten de tot nu toe gehanteerde provinciale enveloppes te houden.

Dit 3-jarenprogramma zal in de loop van 1994 worden opgesteld en dit na intermediair overleg met GOM's en SERV.

Vraag nr. 16
van 28 oktober 1993
van de heer E. VAN VAERENBERGH

Wegeninfrastructuur in Vlaams-Brabant – Beperkte middelen

Wat de wegeninfrastructuur betreft is in de begroting 1994 voor de provincie Vlaams-Brabant een bedrag van 1 miljard 323 miljoen frank uitgetrokken, inbegrepen 225 miljoen voor de ring rond Brussel.

Vastgesteld wordt dat het fysisch programma voor de andere provincies royaler uitvalt en dat de werken aan de ring rond Brussel, ten bedrage van 225 miljoen, eens te meer aan Vlaams-Brabant alleen worden aangerekend.

Rekening houdende met het feit dat men iedere ochtend wordt geconfronteerd met fileproblemen, voornamelijk in de provincie Brabant, rijst de vraag of de inspanningen voor Vlaams-Brabant niet groter moeten zijn ?

Kan de minister een aanwijsbare, objectieve reden aangeven waarom het fysisch programma voor Vlaams-Brabant veel lager uitvalt dan dat voor de andere provincies ?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het lid meedelen dat tot nu toe de jaarlijkse kredieten verdeeld werden over de provinciegrenzen heen, rekening houdend met de door de administratie opgegeven objectieve parameters, namelijk de lengte plus oppervlakte van het wegennet, het bruggenbestand, de verkeersintensiteit, de ongevallengegevens en de provinciale bijdragen in het BNP.

Ik ben mij echter bewust dat een dergelijke globale verdeling tussen de provincies niet steeds optimaal

beantwoordt aan een aantal prioriteiten tussen de verschillende rubrieken van het programma. In dit kader dient mijn initiatief te worden gezien tot oprichting van een wegecommissie die multidisciplinair wordt samengesteld. Deze zal functioneren binnen de SERV en heeft 2 adviesopdrachten : enerzijds over het rollend driejarenprogramma en anderzijds over belangrijke nieuwe wegenprojecten.

Tenslotte wijs ik erop dat het fileprobleem (onder andere voor Vlaams-Brabant en Antwerpen) niet alleen kan worden opgelost door kredietverhogingen door te voeren. Zoals reeds voor Antwerpen en Vlaams-Brabant zal ook voor de andere provincies de mobiliteitsproblematiek op multimodale wijze worden aangepakt, wat een ondersteuning zal betekenen voor de maatregelen die later zullen moeten worden genomen voor het fileprobleem.

Vraag nr. 23
van 5 november 1993
van de heer J. EEMAN

Autosnelwegen – Niet onderhouden stootbanden

Op onze autosnelwegen zijn de stootbanden vaak niet onderhouden. Vele gedeelten zijn aan vernieuwing toe, andere moeten dringend worden opgefrist.

Graag vernam ik welke wijzigingen de minister plant.

Antwoord

De wijzigingen aan de veiligheidsstootbanden zijn opgenomen in de onderhoudsprogramma's en investeringsprogramma's voor de wegeninfrastructuur.

De onderhoudsprogramma's voorzien in :

- de regelmatige herstellingswerken aan de veiligheidsstootbanden. Indien de verkeersveiligheid niet meer verzekerd is gebeuren de herstellingen onmiddellijk ;
- het reinigen van de voorzijde van de horizontale balken en het vervangen van de geroeste horizontale balken ;
- het geel-wit schilderen van de voorzijde van de horizontale balken in de bochten.

De investeringsprogramma's voor 1993 en voor 1994 voorzien respectievelijk 209 en 162 miljoen frank voor het vervangen of het aanbrengen van veiligheidsstootbanden.

Behalve voormelde specifieke aannemingen voor onderhoud of aanleg van stootbanden, worden ook nog dergelijke werken opgenomen in algemene aannemingen voor wegenis.

Vraag nr. 24
van 9 november 1993
van de heer L. VAN NIEUWENHUYSEN

Luchthaven van Zaventem – Beter aansluiting van de passagiersterminal met het internationaal wegennet

De luchthaven van Zaventem vormt een ware tewerk-

stellingspool in Vlaams-Brabant. De GOM pleit in dat verband voor een aantal maatregelen die de leefbaarheid van de luchthaven ten goede moet komen. Concreet zou een betere ontsluiting van de passagiersterminal moeten worden nagestreefd door een betere aansluiting op het internationale wegennet. Hiertoe zou het kruispunt van de Leopold III-laan met de Vilvoordelaan moeten worden aangepast.

Kan de minister mij meedelen of er ter zake reeds beslissingen werden getroffen en of er desgevallend al sprake is van enige planning ?

Antwoord

De herinrichting van het kruispunt van de A 201 Brussel-Zaventem met de Vilvoordelaan, zijnde het laatste kruispunt voor het betreden van het domein van de luchthaven, werd voorzien op het fysisch programma 1993 van de administratie Wegeninfrastructuur en Verkeer.

Hiervoor werd een viaduct ontworpen in het tracé van de A 201, waardoor de weggebruikers vanaf de ROB-Ring om Brussel zonder oponthoud de passagiersterminal van de luchthaven zullen kunnen bereiken. Dezelfde directe verbinding wordt ook gerealiseerd in de andere richting.

Gezien de directe betrokkenheid in dit project van de Regie der Luchtwegen, wordt dit project gerealiseerd in co-financiering met BATC. De aanbesteding voor deze werken had plaats op 22 november 1993 voor een gezamenlijk bedrag van 151.614.215 frank waarvan 61.729.860 frank ten laste van het Gewest en 89.884.355 frank ten laste van BATC. Het aanbestedingsdossier kan toegewezen worden van zodra BATC de kredieten ten hare laste ter beschikking heeft gesteld. Aldus mag de uitvoering van de werken worden verwacht in de loop van 1994.

Vraag nr. 32 van 19 november 1993 van de heer R. VAN HOOLAND

Vlaamse rivieren – Investerings

Op vele binnenwateren in Vlaanderen wordt schade aangebracht aan de niet versterkte oevers, onder andere door snelvaarders.

1. Hoeveel is de jongste 3 jaar jaarlijks geïnvesteerd in versterking en/of onderhoud van oevers van binnenwateren in Vlaanderen, en voor welke doeleinden (bijvoorbeeld onderhoud, versterking, verfraaiing) ?
2. Wat is de grootste oorzaak van beschadiging van de natuurlijke al of niet elementair versterkte oevers van rivieren en binnenwateren in Vlaanderen ?

Antwoord

De jongste drie jaar is circa 1.200 miljoen frank besteed aan de versterking en/of het onderhoud van oevers van binnenwateren in het Vlaamse Gewest. Deze uitgaven

zijn besteed voor instandhouding van dit zeer omvangrijk onderdeel van ons patrimonium. Het handelt hier zowel om zuivere onderhoudsuitgaven als uitgaven voor het herstellen van schade.

De grootste oorzaak van beschadiging is te vinden in de belasting van de oevers door de natuurelementen, inzonderheid de tijwerking en de wassen. De aantasting door de beroepsscheepvaart is in zijn globaliteit genomen van ondergeschikt belang. De aantasting door snelvaart is marginaal.

Vraag nr. 37 van 23 november 1993 van de heer H. VAN DIENDEREN

Pierstraat in Aartselaar en Rumst – Leefbaarheid en verkeersveiligheid

Als de bewegwijzering op de E 19 naar Boom zou worden verwijderd, zou dit de leefbaarheid en verkeersveiligheid van de Pierstraat sterk verbeteren.

Zijn er plannen, en is er een timing om deze wegwijzers weg te nemen ? Zijn er andere plannen om in de Pierstraat de snelheid van het verkeer af te remmen en om er de leefbaarheid voor de bewoners te vergroten ?

Antwoord

De verkeersonleefbaarheid in de Pierstraat is mij inderdaad bekend. Deze verkeerssituatie wordt vooral veroorzaakt door de verkeersrelatie tussen de E 19 (afrit Kontich) en de A 12-grondgebied Aartselaar-Rumst.

Behalve het stuk van de expressweg N 171, dat reeds is aangelegd, zijn de betrokken wegen allemaal gemeentewegen. Het is dus evident dat ingrijpende verkeersregulerende maatregelen op het gewestwegennet slechts in akkoord en overleg kunnen genomen worden met de betrokken gemeentebesturen die zelf bevoegd zijn voor de verkeersmaatregelen op hun wegennet.

Om tot een aanvaardbare oplossing te komen had op 24 januari 1994 een overlegvergadering plaats op mijn kabinet met de gemeentebesturen van Aartselaar, Rumst en Kontich alsook met de Wegenadministratie – buitendienst Antwerpen. Hierop werd beslist maatregelen te nemen om het ongewenst doorgaand verkeer te weren tussen enerzijds de E 19-A 12 en anderzijds de E 19 en de N 1 in Kontich.

De signalisatie op de E 19-N 171 en de A 12 zou in die zin worden aangepast. Door de respectievelijke gemeentebesturen zullen daarbij passende voorstellen worden uitgewerkt ieder voor zijn betrokken wegenis, die door de Wegenadministratie zullen worden gecoördineerd en op elkaar afgestemd.

Deze procedure zou zijn afgerond eind februari. Nadien zullen de te nemen maatregelen op het terrein worden genomen.

Vraag nr. 42
van 24 november 1993
van de heer E. VAN VAERENBERGH

E 40 in Essene — Gevaarlijke verkeerssituatie

De verkeersinfrastructuur aan de E 40 in Essene (Affligem) is op twee vlakken heel gevaarlijk.

Eenzijds moet de automobilist die de E 40 verlaat, mede door de bult in het brugwegdek, zich met de neus van zijn wagen tot op het brugrijvak wagen wil hij een zicht krijgen op de verkeerssituatie. Het soms aanstormende verkeer moet telkens over reflexen beschikken om een aanrijding te vermijden.

Anderzijds is er de uitrit van de carpoolparking. Ook hier moeten dagelijks ontelbare uitwijkmanoeuvres gebeuren. Vooral 's avonds en 's nachts is de verkeerssituatie aan de carpoolparking haast onoverzichtelijk.

1. Hoeveel verkeersongevallen deden er zich voor op het open afrittencomplex in Affligem sinds de openstelling van dit complex ?
2. Bestaat er een mogelijkheid om de bult in het brugwegdek weg te werken, zodat de automobilist die de E 40 verlaat een beter zicht krijgt op de verkeerssituatie ?
3. Welke maatregelen zal de minister nemen om de onoverzichtelijke verkeerssituatie aan de carpoolparking (Molenstraat) te verbeteren ?
4. Vooral 's avonds en 's nachts is de verkeerssituatie aan de carpoolparking haast onoverzichtelijk. Kan de plaatsing van verlichting hier een oplossing zijn ?

Antwoord

1. Mijn diensten beschikken op heden nog niet over het aantal voorgekomen ongevallen. Deze gegevens zijn wel beschikbaar bij rijkswacht en politie. Aangezien de vermelde problematiek op de semesteriële contacten met de rijkswacht nog niet naar voren werd geschoven, werden deze gegevens echter nog niet opgevraagd.
2. De bult waarvan sprake is de normale parabool van het lengteprofiel van het brugdek en kan dus niet worden weggewerkt.
3. Op de beherende buitendienst is men niet op de hoogte van een onoverzichtelijke verkeerssituatie aan de carpoolparking. Deze werd aangelegd tussen de autosnelweg en de Molenstraat. Bij de aanleg werd geopteerd voor een centrale toegang van 5 m breedte en werd deze ingeplant op een plaats waar de zichtbaarheid in alle richtingen optimaal is.
4. Het aanbrengen van een wegverlichting in de Molenstraat is natuurlijk een mogelijkheid. Aangezien deze straat een gemeenteweg is dient ze door de gemeente verlicht te worden.

Vraag nr. 54
van 8 december 1993
van de heer H. SUYKERBUYK

Wijnegem — Heraanleg van de Turnhoutsebaan en de Krijgsbaan

Is het zo dat er plannen bestaan om de Turnhoutsebaan en de gehele Krijgsbaan in Wijnegem te heraanleggen, met onder meer een brug of tunnel onder de Turnhoutsebaan, wegens de verkeerslast die het gevolg is van de vestiging van een groots en megalomaan winkelcentrum ter plaatse ? Het Sociaal-Economisch Comité zou aan haar gunstig advies de voorwaarde van de bouw van een tunnel of een brug hebben verbonden.

Iemand zal die voorwaarde toch moeten realiseren.

Wie betaalt, bij uitvoering, deze werken ?

De eigenaars van dit reuzecomplex hebben die enorme verkeersoverlast geschapen en moeten voor de daaruit voortvloeiende — inderdaad belangrijke — onkosten instaan. Tenzij een andere regeling is voorzien.

Wil de minister de nodige verduidelijkingen geven ?

Antwoord

Voorafgaand aan de openstelling van het winkelcentrum in Wijnegem in het voorjaar van 1993, werden in de omgeving hiervan en ten behoeve van een optimale verkeersregeling ingevolge de gewijzigde situatie en de bereikbaarheid van zowel de Makro als het winkelcentrum, verschillende kruispunten langs de Krijgsbaan en de Turnhoutsebaan opnieuw ingericht. De kosten hiervoor werden verdeeld in gemeen overleg tussen de Makro en de eigenaars van het winkelcentrum. De werken werden uitgevoerd onder toezicht van mijn administratie.

De herinrichting van het kruispunt Turnhoutsebaan-Krijgsbaan (N 12/R II/N 112) werd gefinancierd door het Vlaamse Gewest. Deze werken op dit voorheen reeds zeer drukke kruispunt waren gepland onafhankelijk van de openstelling van bedoeld winkelcentrum.

Van de bouw van een ondertunneling van dit kruispunt of enige voorwaarde hieromtrent, gesteld door het sociaal-economisch comité, is mijn administratie niet op de hoogte. Indien dit noodzakelijk zou blijken ingevolge verkeersoverlast veroorzaakt door genoemde bedrijven, lijkt het mij logisch dat deze werken worden uitgevoerd op voorwaarde dat een belangrijke financiële inbreng wordt gedaan door deze instanties.

Vraag nr. 57
van 9 december 1993
van de heer H. SUYKERBUYK

Weekendverblijven — Bijhouden van de gemeentelijke bevolkingsregisters

De problematiek van de weekendverblijven is u bekend.

Is het juist dat het Nationaal Comité Weekendverblijven een dossier met knelpunten heeft overgemaakt, waarop het antwoord tot heden uitbleef ?

Indien ja, zou een rondetafelgesprek waarbij de betrokken gemeentebesturen worden ingeschakeld, niet noodzakelijk zijn? Des te meer, omdat de problematiek van de tweede verblijven de laatste jaren niet alleen een stedenbouwkundig aspect heeft, maar meer en meer een probleem wordt van permanente bewoning en vaste huisvesting.

Ter zake is de federale minister die instaat voor de bevolkingsregisters destijds een gesprek begonnen met de gewestministers om aan deze problemen een oplossing te geven. Het ging vooral over de vraag of gemeentebesturen al dan niet tot inschrijvingen in het bevolkingsregister kunnen worden verplicht, als het gaat om bouwsels, waar permanente bewoning volgens het decreet op de ruimtelijke ordening niet is toegelaten.

Hoever staat dit gesprek en zijn er resultaten?

Zo neen, zal de minister zich gewoon neerleggen bij de dag aan dag groter wordende feitelijkheid, waarbij weekendzones bosdorpen worden?

Antwoord

Ik kan het lid meedelen dat de problematiek van de inschrijving in het bevolkingsregister en de desbetreffende initiatieven die ter zake genomen zijn tot de bevoegdheid behoren van de federale minister van Binnenlandse Zaken, Vreemdelingenzaken en Ambtenarenzaken.

Voor zover mij bekend is, werd het door het lid bedoelde overleg gehouden tijdens de legislatuur van de vorige regering. Het wettelijk kader werd geschapen door de wet van 19 juli 1991 en het koninklijk besluit van 16 juli 1992 betreffende de bevolkingsregisters.

Anderzijds heeft het nationaal comité Weekendverblijven een dossier met knelpunten ingediend, dat momenteel nog bestudeerd wordt.

Vraag nr. 58 van 10 december 1993 van de heer M. BARTHOLOMEEUSSEN

Turnhoutsebaan in Schilde — Slechte straatverlichting

Op zondag 4 december laatstleden werd omstreeks 17.45 uur op de Turnhoutsebaan in Schilde een bejaard echtpaar gegrepen door een personenwagen. De vrouw overleed tijdens haar overbrenging naar het ziekenhuis.

Uit zowat alle getuigenissen blijkt de zeer slechte toestand van de verlichting op deze plaats zodat een uiterst gevaarlijke verkeerssituatie bestaat.

Uit mijn informatie blijkt dat het gemeentebestuur meerdere malen de bevoegde diensten heeft gewezen op deze toestand. Blijkbaar bleven deze oproepen zonder gevolg.

Er schijnt desbetreffende een contract over het onderhoud van de verlichting reeds maanden aan te slepen.

1. Bestaat er inderdaad een contract?
2. Waarom werd dit contract nog niet uitgevoerd?

3. Welke initiatieven zal de minister nemen om verder onheil op deze plaats te vermijden?

Antwoord

In het ambtsgebied (provincies Antwerpen, Limburg en Vlaams-Brabant) van de buitendiensten Antwerpen van het bestuur Elektronica, Elektriciteit en Mechanica van mijn departement werden tot 30 september 1993 de defecten aan de wegverlichting hersteld in het kader van het onderhoudscontract dat op de vermelde datum eindigde.

Een nieuw onderhoudscontract werd na openbare aanbesteding toegewezen aan de n.v. Ceulebroeck uit Groot-Bijgaarden. Dit contract nam een aanvang op 1 oktober 1993. Gelet op de minimum inlooperperiode van het nieuwe contract werd voor de herstelling van de wegverlichting voorrang gegeven aan het vervangen van de lampen op kruispunten en op gevaarlijke plaatsen.

Ondertussen werden de defecte lampen op de plaats van het ongeval vervangen. Alle defecte lampen op de weg Antwerpen-Turnhout zullen daarenboven vervangen zijn op 15 januari 1994.

In de toekomst worden de volgende procedures gevolgd voor het herstellen van de defecten van de openbare verlichting die eigendom is van het Vlaamse Gewest.

1. De defecte lampen van de wegverlichting worden cyclisch vervangen:
 - a. Op de gewestwegen en de verkeerswisselaars van autosnelwegen:
 - tijdens de periode oktober-maart (winterregime): om de maand;
 - tijdens de periode april-september (zomerregime): om de 2 maanden.
 - b. Op de doorlopende wegsectie van de autosnelwegen:
 - om de 3 maanden.
2. Buiten de cyclische vervanging worden punctuele defecten van de openbare verlichting, vastgesteld door eigen diensten of aan hen meegedeeld, en die gelokaliseerd zijn op kruispunten en gevaarlijke plaatsen, hersteld tijdens de eerste werkdag volgend op de oproep van de onderhoudsaannemer door de permanente wachtdienst.

Vraag nr. 69 van 16 december 1993 van de heer F. VERMEIREN

Bouwvergunningen — Mededeling en inzage

Een vereniging die de belangen verdedigt van de consumenten wenst een onderzoek in te stellen naar de ervaring van consumenten die bouwden met een bouwonderneming. Hiervoor vraagt deze vereniging mededeling of inzage van de bouwvergunningen verleend tijdens een bepaalde periode (twee jaar).

Kan, gelet op de nagestreefde doeleinden, bedoelde vereniging beschouwd worden als een "belanghebbende derde", zoals door de minister gedefinieerd in zijn antwoorden ter zake op de schriftelijke vragen nrs. 14 van 1 juni 1993 en 15 van 14 juni 1993, en is een dergelijke mededeling of inzage al dan niet in strijd met de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer.

Antwoord

Tussen het onderzoek van een vereniging voor consumentenbelangen naar de ervaringen van haar consumenten met één of andere bouwonderneming, en het bestaan van bouwvergunningen kan een eventueel verband bestaan.

Het is theoretisch mogelijk dat een bepaalde bouwonderneming de bouwvergunning niet respecteert of werkzaamheden verricht waar de bouwvergunning niet in orde is.

Indien de consumentenorganisatie als doel heeft de bescherming van de belangen van de individuele gebruiker, kan de bouwvergunning een nuttig element zijn in een bouwdoos of contentieux.

Uit de ervaring van de consumentenorganisaties blijkt immers dat 75 procent van de vragen van de gebruiker betrekking hebben op bouwdoos.

De vereniging kan op basis van artikel 9 van het decreet inzake de openbaarheid van bestuursdocumenten inzage krijgen in een bouwvergunningdossier dat zich situeert op het vlak van de Vlaamse regering.

Anderzijds kan zij ook als belanghebbende derde worden beschouwd in de zin van artikel 63 van de stedenbouwwetgeving op voorwaarde dat haar statuten en maatschappelijk doel haar toelaten op te treden voor de individuele belanghebbende derde.

Vraag nr. 70 van 16 december 1993 van de heer S. DE CLERCK

Afschaffing van de opvulregel — Ontbreken van overgangsbepalingen

Door de decreten van 23 juni 1993 (respectievelijk gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 12 augustus 1993 en 14 augustus 1993) werd de zogenaamde opvulregel in landelijke gebieden afgeschaft en de mogelijkheid tot vernieuwbouw van zonevremde constructies drastisch ingeperkt.

In beginsel kan uiteraard de onderliggende doelstelling, met name de maximale vrijwaring van de nog resterende open ruimte, worden onderschreven.

Zulks belet echter niet dat de overheid bezwaarlijk de ogen kan (blijven) sluiten voor een bijzonder ernstige problematiek die hierdoor is ontstaan en die alles te maken heeft met het ontbreken van overgangsbepalingen in de nieuwe wetgeving.

Men overdrijft inderdaad niet door te stellen dat talrijke burgers recent in een zonder meer tragische situatie

zijn terechtgekomen, waar zij eerder te goeder trouw en niet zelden met hun spaarcenten, potentiële bouwgrond of een reeds bebouwd pand hebben aangekocht, die thans niet meer blijken gevaloriseerd te kunnen worden.

Van overheidswege kan daarbij allerminst worden voorgehouden, dat betrokkenen roekeloos zouden hebben gehandeld. Integendeel, de toen geldende wetgeving was alom bekend en er werden dan ook verwachtingen geschapen die naderhand en redelijkerwijze moesten kunnen worden ingelost.

Daarenboven werden door de ter zake bevoegde autoriteiten veelal uitdrukkelijke toezeggingen gedaan en formeel bekrachtigd, in de vorm van principiële beslissingen en stedenbouwkundige attesten.

Men mag aannemen dat de hogere overheid ondertussen bekend is met deze problematiek, zoals blijkt uit de recent aangekondigde versoepeling ten aanzien van gemeentelijke aanlegplannen die van het gewestplan kunnen afwijken en als zodanig bepaalde uitzonderingsgevallen moeten kunnen ondervangen.

Het is echter thans reeds duidelijk dat een dergelijke, overigens omslachtige procedure, voor talloze individuele probleemgevallen geen uitkomst biedt, al was het maar omdat het vaak om kleinschalige percelen of gebouwencomplexen gaat met een volstrekt onbeduidende ruimtelijke impact en die door hun versnipperde ligging, niet binnen een globaal ordeningsproces kunnen worden opgevat zonder daarbij ook voornoemd planinstrumentarium zelf op een oneigenlijke wijze te moeten aanwenden.

Een en ander dwingt dan ook tot de volgende tweeledige probleemstelling.

1. Overweegt de minister enig bijkomend wetgevend initiatief, desnoods zelfs op decretaal niveau, om alsnog in een overgangsreglementering te voorzien die aan de vele individuele probleemdoosiers een redelijke oplossing kan bieden en dit minstens in deze gevallen waar bijvoorbeeld tijdens de laatste drie jaar een voorontwerp van een bouw- of verkavelingsproject reeds principieel werd goedgekeurd?
2. Een bijzonder en vaak voorkomend geval vormt daarbij uiteraard dat van de zogenaamde (positieve) principesbeslissing.

Het is immers bekend dat de rechtsgevolgen wegens het abrupt in werking treden van de decreten van 23 juni 1993, door de minister tot dusver enkel werden gemilderd voor deze doosiers waar eerder een niet vervallen stedenbouwkundig attest was afgeleverd.

Feit is evenwel dat sinds tientallen jaren bij vele gemeentebesturen en overigens in samenspraak en akkoord met de centrale administratie voor Ruimtelijke Ordening, evenzeer de principesaanvraag ingang heeft gevonden die echter als procedure niet in de stedenbouwwet werd voorzien.

Inhoudelijk is deze nochtans volkomen identiek met de vraag om een stedenbouwkundig attest nr. II en verschilt er enkel van doordat hier geen gebruik wordt gemaakt van de bij het attest voorgeschreven formulieren.

Ter zake kan niet worden betwist, dat de overheid aldus jarenlang ondubbelzinnige principiële toezeggingen heeft gedaan en als zodanig met een officieel schrijven heeft laten bekrachtigen, net alsof het een stedenbouwkundig attest betrof.

Eminente juristen zijn het er in die optiek over eens, dat de vergunningverlenende overheid de specifieke rechtsgevolgen van soortgelijke principiële beslissingen, naderhand niet op louter vormelijke gronden kan gaan miskennen, zonder haar burgerrechtelijke aansprakelijkheid (cf. artikel 1382 van het burgerlijk wetboek) op gang te brengen.

Lijkt het de minister dan ook niet geraden, mede met respect voor het redelijkheids- en het gelijkheidsbeginsel, uiteindelijk dezelfde rechtskracht toe te kennen aan een formeel betekende principesbeslissing zoals aan een stedenbouwkundig attest, daar waar de overheid zulks zelf trouwens sinds meer dan 20 jaar nimmer blijkt te hebben betwist ?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag wil ik het lid in eerste instantie verwijzen naar de antwoorden op vragen nr. 328, van 30 juni 1993 van de heer L. Martens, nr. 1, van 19 oktober 1993 van de heer H. De Croo en nr. 38, van 23 november 1993 van de heer D. Van Der Maelen.

Inzake de principesaanvragen werd op 29 november 1993 aan het bestuur ruimtelijke ordening meegedeeld dat de voor de inwerkingsperiode van de decreten van 23 juni 1993 aan de particulieren afgeleverde adviezen inzake principesaanvragen dezelfde vastgestelde rechten creëren als deze die aan de stedenbouwkundige attesten worden voorbehouden.

Vraag nr. 72 van 22 december 1993 van de heer J. DE MOL

N 417 Zuidlaan in Wetteren - Aanpassingswerken

1. Is het reduceren van het aantal rijstroken met markeringen fietspaden en beperkte fysieke aanpassing van de N 417 Zuidlaan in Wetteren opgenomen in het definitief programma 1993 ?
2. Werden deze werken reeds aanbesteed ? Wat is de precieze datum van uitvoering van de werken ?
3. Welk bedrag is voor de uitvoering van deze werken uitgetrokken ?
4. Wordt in de werken de aanleg van verhoogde fietspaden voorzien ?

Antwoord

1. Het reduceren van het aantal rijstroken met markeringen en beperkte fysieke aanpassingen werd opgenomen op het programma 1993.
2. De werken werden aanbesteed op 30 november 1993 en nog vastgelegd op het programma 1993. De uitvoering is gepland voor de eerste helft van 1994.

3. Het aanbestedingsbedrag is 6.273.750 frank.
4. Er worden geen verhoogde fietspaden voorzien. Tussen de rijstroken en het fietspad wordt er een veiligheidszone van 80 cm gearceerd.

Vraag nr. 76 van 22 december 1993 van de heer L. PIERCO

Elastiekspringen - Veiligheidsnormen

Op mijn vraag betreffende het elastiekspringen antwoordt de federale minister van Binnenlandse Zaken dat het tot de bevoegdheid van de gemeenschappen behoort om de veiligheidsnormen van het elastiekspringen vast te leggen. De Vlaamse Gemeenschap zou voorlopig geen initiatieven wensen te nemen om een reglementering rond het elastiekspringen uit te werken omdat voor haar de activiteit niet als een sportactiviteit maar eerder als een attractie dient beschouwd te worden (Kamer van Volksvertegenwoordigers, bulletin van Vragen en Antwoorden, vraag nr. 457 van 14 mei 1993).

1. Waarom worden vanuit de Vlaamse Gemeenschap geen initiatieven genomen om de beveiliging van het elastiekspringen te reglementeren ?
2. Wordt een dergelijke reglementering voorbereid ?
3. De federale minister van Binnenlandse Zaken handhaaft nog steeds zijn standpunt tegenover de burgemeesters waarbij hij het elastiekspringen op het grondgebied van hun gemeente afraadt omdat het een te gevaarlijke activiteit is. Deelt de minister dit standpunt ?

Antwoord

Ik wil er de aandacht van het lid op vestigen dat het door hem geciteerde antwoord van de federale minister van Binnenlandse Zaken werd opgemaakt in overleg met mijn achtbare collega bevoegd voor Cultuur en met Bloso, die het elastiekspringen niet als een sportactiviteit beschouwen, maar louter als stuntwerk.

Vanuit mijn bevoegdheid Binnenlandse Aangelegenheden ben ik niet bevoegd om terzake reglementerend op te treden door specifieke veiligheidsnormen op te leggen. Ik onderzoek in overleg met mijn collega bevoegd voor Cultuur of het aangewezen is om aan de gemeentebesturen richtlijnen te geven inzake de beveiliging van het elastiekspringen. Intussen kunnen de gemeenten autonoom die activiteit op hun grondgebied reglementeren in het kader van hun politiebevoegdheid.

Vraag nr. 91 van 7 januari 1994 van de heer L. BARBE

Gebruik van pesticiden door gemeentebesturen - Stand van zaken

Drie van de vier grote drinkwatermaatschappijen in Vlaanderen hebben problemen met de concentraties

van bepaalde pesticiden in het drinkwater. Op de eerste plaats gaat het om atrazine en simazine, maar de laatste 2 jaar worden ook de wettelijke normen inzake diuron en isoproturon overschreden. Het gevolg is dat er een toegenomen risico is voor de volksgezondheid en dat er vele honderden miljoenen geïnvesteerd moeten worden in zuiveringsinstallaties om deze pesticiden te verwijderen. Uiteraard wordt er ook schade aan het ecosysteem aangericht.

Ook al is er een verbod op het gebruik van atrazine als totaalonkruidverdelger, toch zouden nog veel gemeentebesturen het gebruiken. Dat zou verklaren waarom de concentratie atrazine in oppervlakte- en grondwater ondanks het verbod niet daalt. Het lijkt me dan ook aangewezen via een omzendbrief bijvoorbeeld de gemeenten te wijzen op dit verbod. Anderzijds lijkt het me ook aangewezen, in afwachting van een verbod van het gebruik van simazine en diuron als totaalonkruidverdelger, de gemeenten aan te bevelen deze pesticiden niet meer te gebruiken.

1. Deelt de minister mijn mening dat het aangewezen is dat de gemeenten de pesticiden diuron en simazine niet meer gebruiken? Heeft de minister dit ook aan de gemeenten bekend gemaakt?
2. Op welke manier heeft de minister de gemeenten erop gewezen dat atrazine niet meer als totaalonkruidverdelger mag worden gebruikt?

Antwoord

De vraag van het lid behoort tot de bevoegdheid van de federale minister van Landbouw wat het vaststellen betreft van de lijst van produkten die al dan niet als totaalonkruidverdelgers mogen gebruikt worden.

Voor zover de vraag betrekking heeft op de bescherming van het leefmilieu (o.m. van het oppervlakte- en grondwater) of op het natuurbehoud (o.m. de toepassing van het zogenaamde bermbesluit van de Vlaamse regering van 27 juni 1984) ben ik van oordeel dat ze behoort tot de bevoegdheid van mijn collega de heer N. De Batselier, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting.

Vraag nr. 94
van 7 januari 1994
van de heer J. TIMMERMANS

N 28 in Meerbeke — Bochtverbetering

Op 2 september 1993 had de aanbesteding plaats van de bochtverbetering op de N 28, vak Halle-Ninove, ter hoogte van het kruispunt met de gemeentewegen Hemelrijk en Nieuwstraat in Meerbeke.

Kan de minister mij meedelen wanneer de aannemer deze dringend noodzakelijke werken inzake verkeersveiligheid gaat uitvoeren?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het lid meedelen dat de aanvangsdatum van de bedoelde werken is vastgesteld op 11 april 1994.

De geplande uitvoeringstermijn bedraagt 80 werkdagen.

H. WECKX

VLAAMSE MINISTER VAN CULTUUR EN
 BRUSSELSE AANGELEGENHEDEN

Vraag nr. 26
van 26 november 1993
van de heer F. VAN DEN EYNDE

BR TN- TV 1 — Videoclips die niet passen bij kinderprogramma's

Op donderdag 11 november 1993 bracht de BRTN op TV 1 een specifiek programma voor kinderen, namelijk de aankomst van Sint-Niklaas in Antwerpen.

Net voor dit programma van start ging kwam er op hetzelfde scherm een erotisch getinte videoclip.

Is de minister van mening dat zo iets kan?

Welke maatregelen werden er getroffen?

Antwoord

Op donderdag 11 november 1993 werd voor het programma De blijde intrede van Sinterklaas als vulling een videoclip uitgezonden. Deze clip was in die week de Tip van de Week van de TV1 Top 30, nl. Janet Jackson met Again. Inhoudelijk gaat dit liedje over liefde en relaties.

Deze clip bevat continu een erotische spanning, opgebouwd volgens de tekst van het liedje.

De keuze van de programmaregisseur om met dergelijke clip voor een jeugdprogramma een "gat" op te vullen, is inderdaad ongelukkig en had vervangen kunnen worden door clips voor de jeugd (Kinderen voor Kinderen, Samson, Isabelle A enzovoort). Er zijn passende instructies gegeven om dergelijke voorvallen in de toekomst te vermijden.

Vraag nr. 27
van 26 november 1993
van de heer R. VAN WALLEGHEM

BRTN-Radio 1 — Publiciteit voor De Brug

Op maandag 22 november te 12.03 uur maakte de omroepster van Radio 1 reclame voor het programma De Brug van dinsdag 23 november, waarin blijkbaar de onverdraagzaamheid, multicult en Objectief 479.917 aan de orde was.

Zij had het ook over 24 november 1991, dat zij bestempelde als een zwarte zondag.

Is het de taak van een BRTN-medewerkster om een democratische verkiezingsuitslag te interpreteren?

Heeft de minister maatregelen genomen tegen de BRTN die steeds haar steun verleent aan Objectief

479.917 dat niets anders is dan een dekmantel van de PVDA (het voormalig Amada) die, ondanks jarenlange verkiezingsdeelname op geen enkele wijze, en voor geen enkel bestuursniveau door de kiezer werd geman-dateerd ?

Antwoord

Het is correct dat op 22 november een medewerker van een Radio 1 programma 24 november 1991 als zwarte zondag bestempelde.

Een dergelijke uitspraak hoort niet thuis in een programma van de openbare omroep. De passende maatregelen werden getroffen.

Vraag nr. 28 van 6 december 1993 van de heer P. BREYNE

Vlaamse TV-zenders — Minimale gedragscode

Steeds meer ouders (en niet alleen ouders) ergeren zich aan het feit dat ook onze Vlaamse openbare en private TV-zenders zich meer en meer in hun programma bezondigen aan een uitdrukkelijke of impliciete banalisering en ophemeling van geweld, sex, macht en geld.

Dit lijkt vele Vlamingen, van diverse ideologische en filosofische overtuigingen, bijzonder nefast voor de opvoeding van onze jeugd in de richting van waarden als verdraagzaamheid, solidariteit, soberheid, verantwoordelijkheid, gemeenschapszin en schoonmenselijkheid.

Mijns inziens kan de overheid in deze niet onverschillig blijven, vermits het in wezen gaat om de opbouw van de Vlaamse maatschappij in de komende decennia.

Is het niet nodig ter zake op korte termijn een initiatief te nemen tot het vaststellen van een strikte gedragscode, die door alle audio-visuele media, inzonderheid ook de privaatrechtelijke, dient te worden gerespecteerd ?

Antwoord

1. In tegenstelling tot wat het lid in zijn vraag stelt blijkt de programmering van geweld- en andere programma's zowel op de openbare omroep als op de niet-openbare televisie-omroeporganisatie de laatste jaren eerder af dan toe te nemen.

Programmering-onderdelen met geweld in 1989

BRTN :	2,9 percent
VTM :	33,8 percent

Programmering-onderdelen met geweld nu

BRTN :	1,3 percent
VTM :	14,4 percent

(gegevens uit VUB-studie door Lieve Nolmans)

2. Bij de stelling dat het kijken naar dergelijke uitzendingen nefast zou zijn voor een gezonde geestelijke ontwikkeling van onze jeugd kunnen volgende bedenkingen worden geformuleerd :

- binnen de groep jeugd moet een onderscheid worden gemaakt tussen de categorie kinderen, onderverdeeld naar hun verschillende ontwikkelingsstadia, en de categorie jong-volwassenen, vanaf ca. 16 jaar.
- de term geweld werd, in dit verband, nergens sluitend gedefinieerd. De meeste traditionele kindersprookjes, bijvoorbeeld Klein Duimpje, Sneeuwwitje enzovoort, zijn veel gruwelijker dan de doorsnee hedendaagse, op kinderen gerichte, teken- of andere film.

Verwijzend naar de ter zake door Bruno Bettelheim gevoerde studies moet hierbij worden opgemerkt dat de confrontatie met een zekere mate van geweld in verhalen onontbeerlijk lijkt te zijn voor de gezonde psychische ontwikkeling van een kind in de fase 0-6 jaar. (Bruno Bettelheim, Wenen 1903 hoogleraar psychologie en psychiatrie zie o.m. Het Nut van Sprookjes / De Bezige Bij / 1980). Ook bij de BRTN-jeugddienst lijkt men van mening dat men kinderen niet moet laten opgroeien in een fantasiewereld maar hen moet toelaten zich te relateren aan de bestaande ons omringende werkelijkheid, waar geweld nu eenmaal deel van uitmaakt. Men moet er daarbij wel op letten dat dit geweld geen gegeven an sich wordt maar geïntegreerd deel uitmaakt van een bestaande situatie. Geweld mag ook nooit als een evidente probleemoplossing worden beschouwd én de gevolgen ervan moeten worden getoond. (Gegevens uit de VUB-studie door Lieve Nolmans)

Wanneer onze aandacht gericht wordt op de jongvolwassenen moeten we constateren dat het kijkgedrag van deze categorie zich in toenemende mate richt op voor volwassenen bedoelde programma's.

Dit laatste roept de vraag op of men ook in deze programma's kan en mag censureren.

3. Wat het juridische aspect betreft werd deze problematiek reeds langer erkend :

- De wet van 8 april 1965 betreffende de jeugdbescherming, titel 1, artikel 2, stelt dat het jeugdbeschermingscomité onder meer tot taak heeft : „... de feiten die op de lichamelijke gezondheid of de zedelijkheid van de jeugd nadelig kunnen inwerken ter kennis van de bevoegde overheden te brengen” Volgens Prof. Dr. C. Eliaerts, docent jeugdrecht aan de VUB, dient dit te worden geïnterpreteerd als : „... het melden aan de overheden van voor de jeugd schadelijke factoren en het oprichten van werkgroepen om de problemen te bespreken ; het betreft bijvoorbeeld ... geweld in films en TV-uitzendingen en sommige publikaties bestemd voor kinderen ...” (zie C. Eliaerts Inleiding tot het Jeugdwerk / Story Scientia / 1984).

- In uitvoering van de Europese TV-richtlijn van 3 oktober 1989 wordt een ontwerp van decreet betreffende de kabelnetten en de vergunning voor het aanleggen en exploiteren ervan en betreffende het bevorderen van de verspreiding en de productie van televisieprogramma's opgesteld. In dit ontwerp is met betrekking tot de

bescherming van minderjarigen volgende tekst opgenomen : „De omroeporganisaties mogen geen programma's uitzenden die de lichamelijke, geestelijke of zedelijke ontwikkeling van minderheden ernstig zouden kunnen aantasten inzonderheid programma's met pornografische scènes of met nodeloos geweld. Deze bepaling geldt ook voor programma's waarop het voorgaande niet van toepassing is, maar die toch schade kunnen toebrengen aan de fysieke, mentale of zedelijke ontwikkeling van minderjarigen, tenzij door het keuzen van het tijdstip van uitzending of door technische maatregelen gewaarborgd wordt dat minderjarigen in het zendgebied de uitzendingen normaliter niet kunnen zien of beluisteren”.

Bedoeld ontwerp wordt op dit ogenblik besproken in de bevoegde commissie van de Vlaamse Raad.

Het naleven van de regelgeving in bedoeld decreet zou ruimschoots voldoende moeten zijn om aan de door het lid gesignaleerde problemen het hoofd te bieden. Het opleggen van een nieuwe, bijkomende gedragscode kan bijgevolg niet echt opportuun worden geacht. Blijft nog het gegeven dat vele kinderen en jongeren blijkbaar kijken naar niet voor hen bedoelde uitzendingen. Dit lijkt echter eerder een opvoedkundig probleem, waar eventueel via een sensibiliseringscampagne naar ouders toe kan aan gewerkt worden, dan een materie voor de wet- of decreetgever.

Vraag nr. 33
van 8 december 1993
van de heer F. VAN DEN EYNDE

Objectief 479.917-avond Heist-op-den-Berg – Advertenties in de plaatselijke pers

Op 19 november jl. vond in Heist-op-den-Berg een avond plaats die op het getouw gezet werd door de organisatie Objectief 479.917. En dit o.m. in samenwerking met de Rode Jeugd, de jongerenbeweging van de Partij van de Arbeid, die o.m. het Ceausescu-regime verdedigde en de slachtpartij op het Plein van de Hemelse Vrede goedkeurde.

Sandra Naelaerts, van de TV 2-uitzending Couleur Locale, en Ng Sauw Tjhoi van het Radio 1-programma De Brug verleenden hun medewerking aan deze avond. In de advertenties die hieromtrent in de plaatselijke pers verschenen werd niet alleen hun naam vermeld maar werd er ook nominatim naar TV 2 en radio 1 verwezen.

Indien het deze BRTN-medewerkers vrij staat voor hun mening op te komen neem ik aan dat zij dit niet mogen doen met verwijzing naar hun functie bij de openbare omroep en met een openlijke verwijzing naar deze laatste.

Deelt de minister deze mening ?

Zo ja welke maatregelen werden er getroffen ?

Antwoord

Ik kan het lid meedelen dat de betrokkenen erop werden gewezen dat zij bij een publiek optreden buiten BRTN-verband niet mogen verwijzen naar hun hoedanigheid bij de omroep.

Vraag nr. 38
van 15 december 1993
van de heer H. SUYKERBUYK

Europese Commissie — Subsidies aan culturele instellingen

Kan de minister een volledig overzicht geven van alle subsidies die de Europese Commissie in 1991 en 1992 aan culturele instellingen in Vlaanderen heeft toegekend, met vermelding van het bedrag.

Heeft de Vlaamse regering een stem in verband met de toekenning van deze subsidies ? Dit lijkt nodig, als subsidiariteit geen ijdel woord is. Kan, in bevestigend geval, door de minister worden megedeeld of de toegekende subsidies de toets van het subsidiariteitsbeginsel kunnen doorstaan ?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag deel ik het lid het volgende mee :

Wat de eerste vraag betreft :

1. Noch het bestuur Volksontwikkeling en Openbaar Bibliotheekwerk, noch het bestuur Muziek, Letteren en Podiumkunsten, noch het bestuur Beeldende Kunst en Musea beschikt over de nodige gegevens om op zijn vraag een antwoord te kunnen geven. Subsidieaanvragen worden immers rechtstreeks door de belanghebbenden naar de afdeling Culturele Actie (DGX) van de EG opgestuurd. Uitzonderlijk stuurt de aanvrager een kopie van zijn aanvraagdossier naar de administratie.

2. Het bestuur Media deelt mee dat in het kader van het mediaprogramma van de EG — operationeel sinds 1991 — financiële steun verleend wordt aan zowel individuen als instellingen of structuren. Met betrekking tot deze laatste categorie kunnen volgende gegevens worden verstrekt :

a. Filmfestivals :

- Internationaal Filmfestival van Vlaanderen - Gent (vanaf 1993) 20.000 ECU 800.000 frank (1991) via babel
- Internationaal Filmfestival Brussel (vanaf 1993) 30.000 ECU
- Festival van de Fantastische Film - Brussel (vanaf 1993) 15.000 ECU

b. Bioskoopprogrammering :

- Gent Studioskoop (vanaf 1993) 30.000 ECU via Europa Cinemas
- Antwerpen Cartoon's

en

- Kortrijk limelight (vanaf 1993) beide via Media Salles - bedragen onbekend

c. Musea :

- Filmmuseum Brussel (vanaf 1992) via Projet Lumière - bedrag onbekend
- Recent ontvangt de V.Z.W. flanders image (operationeel vanaf 1 augustus 1993) voor de werking van media desk 50.000 ECU (= 50 percent van de kosten op jaarbasis).

3. Het bestuur Jeugdwerk heeft enkel zicht op :

- a. Het Jeugd voor Europa Programma : Een overzicht van de subsidies (in ECU) wordt aan het lid persoonlijk bezorgd.
- b. Petra-objecten : Er bestaat een Petra-Comité dat een advies voorbereidt in verband met de subsidiëring ten aanzien van de Europese Commissie.

Dit comité ressorteert onder de bevoegdheid van het departement Onderwijs.

Wat de tweede vraag betreft :

1. Met betrekking tot het Jeugd voor Europa Programma heeft de Vlaamse regering een stem-in de verdeling van de subsidies en geldt het subsidiariteitsbeginsel.
2. Zetelen in de verschillende jury's maakt het mogelijk de verdeling van de subsidies te beïnvloeden. Dat is onder meer het geval voor de Europese literaire en vertaalprijs, het modelproject vertaling, caleidoscoop. Een continue inbreng van Vlaamse zijde is niet gegarandeerd wegens het hanteren van een beurtrol met de andere gemeenschappen – de EG erkent slechts lidstaten – en wegens het feit dat niet altijd elk land deel uitmaakt van een jury.
3. Inzake het toekennen van subsidies aan instellingen of structuren in het kader van het mediaprogramma van de EG heeft de Vlaamse Gemeenschap geen stem bij het toekennen van de subsidies. De beslissingen ter zake worden genomen door experts binnen de projecten.

Wat de individuele aanvragen betreft bij de projecten van het mediaprogramma is de Vlaamse Gemeenschap slechts in 2 van de 19 projecten (met name script fund en media business school) aanwezig. Bij alle andere projecten zetelt een professioneel uit de Franse Gemeenschap voor België.

Vraag nr. 39
van 21 december 1993
van de heer K. VAN OVERMEIRE

BRTN- Weerbericht op TV – Verouderde kaart van Europa

Door de Duitse hereniging en de ontbinding van de Sovjet-Unie, Joegoslavië en Tsjecho-Slovakije werd de kaart van Europa grondig hertekend. Alle kranten en zowat alle buitenlandse televisiezenders duiden de nieuwe staatsgrenzen aan op de weerkaart. Alleen bij

het BRTN-weerbericht verschijnt nog steeds een kaart met de politieke grenzen van vóór 1991.

1. Wat is de kostprijs om deze kaart te veranderen ?
2. Hoe komt het dat staten waarvan de onafhankelijkheid sinds ruim twee jaar door België is erkend, toch niet weergegeven staan op de weerkaart ?

Antwoord

Navraag bij het KMI leert dat de kaarten met de oude grenzen afkomstig zijn van de weercomputer in Duitsland.

Het KMI krijgt die zo binnen en de BRTN betreft de kaarten uit Ukkel via een computerlijn. Noch het KMI, noch de BRTN kunnen er dus iets aan veranderen.

In Duitsland wordt er wel aan gewerkt zodat eerlang kaarten met de correcte grenzen zullen te zien zijn.

Vraag nr. 42
van 22 december 1993
van de heer W. VERREYCKEN

ATV – Naleving van de decretale bepalingen inzake politieke onpartijdigheid

Het decreet van 28 januari 1987 regelde de erkenning van niet-openbare televisie, waardoor het mogelijk werd om op 29 juni 1988 de V.Z.W. Antwerpse Televisie te erkennen. Deze V.Z.W. is mijns inziens volledig onderworpen aan het decreet van 23 oktober 1991 houdende organisatie en erkenning van niet-openbare regionale televisieverenigingen. In dit laatste decreet wordt duidelijk gestipuleerd in artikel 4 paragraaf 5 dat de niet-openbare regionale televisieverenigingen onafhankelijk dienen te zijn van een politieke partij, een beroepsvereniging of een organisatie met een commercieel doel. Tegelijk wordt in datzelfde decreet een artikel opgenomen dat in de raden van beheer de politici beperkt tot hooguit 115 der leden. Ook wordt in artikel 11 de oprichting van een adviesraad opgelegd. Deze adviesraad zou zodanig moeten zijn samengesteld dat hij representatief is op politiek, sociaal, cultureel, levensbeschouwelijk, etnisch en geografisch vlak.

Hierbij vraag ik mij af of ATV, zijnde een produkt van de n.v. Antwerpse Televisiemaatschappij, ontegensprekelijk een commercieel bedrijf, wel beantwoordt aan de normen van dit decreet. ATV zal immers binnen enkele dagen via de kabelkanalen van Integan worden aangeboden. Integan wordt zelfs niet deels maar volledig gecontroleerd door politici van 2 partijen, met name de CVP en de SP. De V.Z.W. Antwerpse Televisie zelf wordt trouwens volledig gedomineerd door dezelfde twee partijen. Ook de lanceringsberichten van ATV wijzen op partijdigheid, vermits slechts vier partijen worden genoemd, als zijnde de beïnvloedende machten. Deze manifeste uitsluiting van de grootste Antwerpse politieke partij lijkt me niet enkel verwerpelijk, maar ook strijdig met de letter en de geest van de decreten.

1. Hoe wordt hierbij de onpartijdigheid gewaarborgd ? Ook inzake de samenstelling van de bij decreet opgelegde adviesraad werd alvast de partij die ik ver-

tegenwoordig niet gevraagd aan de werking ervan deel te nemen. Waardoor alleszins het vermoeden van eenzijdigheid wordt versterkt.

2. Werden sinds 1988 de voorgeschreven jaarlijkse verslagen ingediend ?
3. Zal de minister de V.Z.W. ATV wijzen op de decretale verplichtingen, meer specifiek wat de samenstelling betreft van de raad van beheer en van de adviesraad ?
4. Zal de minister gebruik maken van sanctiemogelijkheden indien ATV weigert de decreten na te leven ?

Antwoord

De V.Z.W. Antwerpse Televisie werd initieel erkend bij besluit van de Vlaamse Executieve van 29 juni 1988.

Deze erkenning gebeurde in uitvoering van het decreet van 28 december 1987 betreffende het overbrengen van klank- en televisieprogramma's in de radiodistributie- en teledistributienetten en betreffende de erkenning van niet-openbare televisieverenigingen. De erkenningsvoorwaarden waren vrij beperkt. Met betrekking tot de samenstelling van de V.Z.W. bepaalde artikel 3 van het Executievebesluit van 11 mei 1988 betreffende de voorwaarden tot erkenning van niet-openbare televisieverenigingen : „indien zij als V.Z.W. zijn opgericht, mogen andere niet-openbare televisieverenigingen, natuurlijke of rechtspersonen die actief zijn in de audiovisuele sector of natuurlijke en rechtspersonen die niet gevestigd zijn in het Nederlandse taalgebied of in het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad, niet meer dan 1/5 van het aantal effectieve leden uitmaken.”

Het decreet van 23 oktober 1991 houdende organisatie en erkenning van niet-openbare regionale televisieverenigingen, dat de hoger geciteerde regelgeving verving, bevatte een overgangsbepaling ten opzichte van de reeds erkende niet-openbare televisieverenigingen zich richtend tot een regionale en/of lokale gemeenschap.

Zij konden hun erkenning behouden en werden verplicht om zich binnen de 6 maanden na de inwerking-treding van het decreet te conformeren aan de bepalingen van het decreet. Het nieuwe decreet bevat zowel ten opzichte van de algemene vergadering, de raad van beheer als de adviesraad een aantal normen met betrekking tot de representativiteit.

Op basis van het door de V.Z.W. ATV ingediende conformeringsdossier en na een gunstige beoordeling van de Vlaamse Mediaraad waarbij ten aanzien van de algemene vergadering enkel werd opgemerkt dat de regionale vertegenwoordiging van de leden voor verbetering vatbaar was, heb ik op 30 juli 1992 een ministerieel besluit goedgekeurde betreffende het behoud van de erkenning van de V.Z.W. ATV als niet-openbare regionale televisieverenigingen en de machtiging om streekgebonden reclame uit te zenden en streekgebonden sponsoring aan te wenden.

ATV had mij op voorhand meegedeeld dat de regionale vertegenwoordiging van de algemene vergadering zou worden aangepast, wat ook effectief gebeurde.

Uit het conformeringsdossier citeer ik dat in de algemene vergadering, de raad van beheer en de adviesraad de volgende politieke strekkingen aanwezig zijn : christen-democratische, socialistische, liberale, Vlaams-nationale en de groene (plus de marxistische voor de adviesraad).

Aan de administratie werden voor de werkjaren 1990-1991 en 1992 de vereiste werkingsverslagen ingestuurd. Deze zijn uiteraard beperkt omdat met de eigenlijke uitzendingen pas eind 1993 werd gestart.

L. VAN DEN BOSSCHE

VLAAMSE MINISTER VAN ONDERWIJS EN AMBTENARENZAKEN

Vraag nr. 1 van 20 oktober 1993 van de heer A. DENYS

Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap – Organisatieontwikkelingsproject

Momenteel loopt in het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap een groot organisatieontwikkelingsproject. Aan dit project dat uitgevoerd wordt door Arthur Andersen en dat onder meer een doelstellingsanalyse, een informaticaplan en een plan voor een nieuwe organisatiestructuur zou omvatten, zou een prijskaartje met een bedrag van ergens tussen de 100 en de 200 miljoen hangen.

1. Kan de minister mij inlichten omtrent de juiste kostprijs van het project ?
2. De Vlaamse regering investeert zwaar in haar ambtelijk apparaat. Dit dure herstructureringsproject, het nieuwe statuut met de daaraan gekoppelde barmaherzieningen en de niet aflatende stroom wervingen zijn daar een voorbeeld van. Ondertussen verandert er voor de burger in zijn relatie tot de Vlaamse overheid concreet weinig of niets. Wanneer en op welke wijze zal de Vlaamse burger concreet het resultaat van deze omvangrijke investeringen voelen ?
3. De Vlaamse regering heeft een groot stuk van haar bevoegdheden – bijvoorbeeld inzake leefmilieu – ondergebracht in allerlei openbare instellingen en zelfs privaatrechtelijke constructies. In welke mate heeft een reorganisatieproject van een dergelijke omvang en aan een dergelijke kostprijs zin wanneer niet het geheel van de Vlaamse overheidsdiensten in de operatie betrokken wordt ?
4. Ik ben ervan overtuigd dat de overheid, en zeker ook de Vlaamse overheid, een aantal activiteiten verricht, die niet tot haar essentiële opdracht behoren. Zal het project, wat het bepalen van de doelstellingen betreft, uitgaan van een onbevooroordeelde definitie van deze activiteiten en dus van een toetsing ervan aan de essentiële opdrachten van een overheid, of zal er veeleer worden gewerkt vanuit bestaande structuren en met personen uit deze structuren om aldus als het ware voor elke bestaande activiteit een legitimatie te zoeken ?

5. Arthur Andersen is de medearchitect van de huidige structuur van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap evenals van onder meer de opeenvolgende RITA-plannen. Is het deontologisch verantwoord, maar ook functioneel wenselijk, dat dezelfde firma nu in feite in één mastodontproject het geheel van de structuur, en dus ook eigen vroegere realisaties, moet evalueren ?
6. De Boerenbond stelt bepaalde eisen met betrekking tot de plaats en de organisatie van een toekomstige landbouwadministratie binnen het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap. Zal de externe consultant door deze premisse van de Boerenbond gebonden zijn of mag hij van de minister los van alle politieke standpunten een objectieve oefening maken ?
7. Rekening houdend met de vooropgestelde reductie van het aantal diensten en met het verdwijnen van het niveau bestuur zullen er belangrijke overtallen aan directeurs en inspecteurs-generaal ontstaan. In de pers spreekt de minister van een uitstapregeling voor deze personeelsleden.

Is het in deze omstandigheden niet onzinnig om verder in een blijkbaar niet aflatend tempo ambtenaren in deze rangen te bevorderen, vooral omdat uiteindelijk toch de gemeenschap de kostprijs van een uitstapregeling zal moeten dragen ?

Antwoord

1. De kostprijs van het project dat loopt van 1 augustus 1993 tot 31 december 1995 bedraagt voor de eerste fase 85,5 miljoen frank en voor de tweede fase 73,3 miljoen frank. De bedragen zijn exclusief BTW. Na de eerste fase zal de regering het project evalueren.
2. De nieuwe rechtspositieregeling voor het personeel van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap treedt in werking op 1 januari 1994. Het organisatieontwikkelingsproject is aangevat in augustus jl. en loopt over 2 jaar. Een grondige informatisering van de administratie is een zeer dure aangelegenheid. Een dergelijke operatie dient dus goed te worden overwogen en met de nodige omzichtigheid doorgevoerd.

Het organisatieontwikkelingsproject is één luik van de globale veranderingsprocessen die momenteel lopen in het ministerie. Een belangrijke doelstelling van deze processen is een cultuurverandering op gang te krijgen zowel op het ambtelijke als op het politieke niveau. Uit onderzoek over dergelijke projecten in andere Europese landen blijkt dat een diepgaande cultuurverandering niet op korte termijn kan worden gerealiseerd en dus de nodige tijd en energie moet worden geïnvesteerd om tot goede resultaten te komen.

In het organisatieontwikkelingsproject worden de klanten van de diverse diensten systematisch aangevraagd en bevestigd.

3. Hoe grootschaliger het project wordt opgevat hoe stroever het hele proces verloopt. De regering heeft er uitdrukkelijk voor geopteerd het project te beperken tot het ministerie, vooral omdat het zoals eerder

reeds vermeld, een onderdeel is van het globale veranderingsproces dat specifiek is opgebouwd voor het ministerie. Zo zou evengoed kunnen worden gesteld dat om het imago van de overheidsdienst te kunnen verbeteren eigenlijk alle openbare diensten bij het project moeten betrokken worden. De modale burger maakt blijkbaar geen onderscheid tussen een federale belastingdienst en een Vlaamse dienst voor bouwpremies.

4. In het organisatieontwikkelingsproject wordt de bestaansreden van alle ministeries onderzocht en geformuleerd. Het is niet de bedoeling het ministerie volledig te herstructureren. Wel kan de organisatiestructuur worden bijgestuurd. De hoofdbedoeling is de organisatie efficiënter en effectiever te laten functioneren.
5. Het feit dat Andersen Consulting de organisatiestructuur goed kent is juist als een voordeel ervaren en als argument om met deze firma, overigens met grote internationale faam, verder te werken.
6. Het is mij niet bekend dat de Boerenbond bepaalde eisen zou stellen naar de structuur van een toekomstige landbouwadministratie. Naar de externe consultant toe zijn in elk geval in dit verband geen afwijkende opdrachten gegeven.
7. De regering heeft op 17 november 1993 beslist geen betrekkingen van rang 13 en 15 meer vacant te verklaren. Dit betekent dat 21 betrekkingen van rang 13, 2 betrekkingen van rang 14 en 8 betrekkingen van rang 15 niet vacant zullen worden verklaard.

J. SAUWENS

VLAAMSE MINISTER VAN VERKEER, BUITENLANDSE HANDEL EN STAATSERVORMING

Vraag nr. 14 van 6 december 1993 van de heer M. CAPOEN

De Lijn – Representativiteit vakbonden

Op de recente algemene stakingsdag kon worden vastgesteld dat ook de bus- en tramdiensten van De Lijn lamgelegd werden door een actie van de vakbonden.

Kan de minister de representativiteit meedelen van de onderscheiden vakbonden in het geheel van het personeelsbestand van De Lijn.

Wanneer vonden de laatste syndicale verkiezingen plaats ? Wanneer vinden de eerstkomende syndicale verkiezingen plaats ?

Antwoord

Ik kan het lid meedelen dat de Vlaamse Vervoermaatschappij één juridische entiteit vormt en onderverdeeld is in zes technische bedrijfseenheden. In deze eenheden werden op 12 juni 1991 verkiezingen georganiseerd voor de ondernemingsraad en het comité voor Veiligheid, Gezondheid en Verfraaiing.

Aan de verkiezingen werd deelgenomen door volgende syndicale organisaties :

- de Algemene Centrale der Openbare Diensten (ACOD)
- de Christelijke Centrale der Openbare Diensten (CCOD)
- de Algemene Centrale der Liberale Vakbonden van België (ACLVB)

Deze verkiezing leverde volgende zetelverdeling op :

Bedrijfs- eenheid	Ondernemings- raad			KVG		
	CCOD	ACOD	ACLVB	CCOD	ACOD	AGLVB
Antwerpen	8	8	—	8	7	—
Oost-Vlaanderen	5	10	—	6	9	—
Brabant	4	3	1	4	3	1
Limburg	3	5	—	4	4	—
West-Vlaanderen	2	6	—	3	5	—
Centrale Diensten	4	3	—	4	2	—
Totaal	26	35	1	29	30	1

De volgende sociale verkiezingen zullen doorgaan in de loop van 1995.

**Vraag nr. 17
van 8 december 1993
van de heer M. CAPOEN**

Lichtschip Westhinder — Bestemming

Sinds woensdagavond 17 november 1993 is het lichtschip Westhinder, na 130 jaar dienst, niet langer de veilige baken voor de duizenden schepen die op de Noordzee hun weg zoeken tussen de Vlaamse Banken. Op die avond werd voor het eerst immers het oriënterend licht geboden door het onbemande en geautomatiseerde Westhinderplatform, dat voortaan de Westhinder vervangt. Meteen is er weer een bladzijde zee-mansgeschiedenis omgedraaid.

De Westhinder blijft wel nog een tijdje ter plaatse, minstens zolang aan de doeltreffendheid van het nieuwe Westhinderplatform niet meer mag getwijfeld worden.

Meteen rijst de vraag wat de nieuwe bestemming van de Westhinder zal zijn. Het ligt uiteraard voor de hand om het schip, dat zo nauw verbonden is met de Vlaamse scheepvaart en de visserij, een betekenisvolle plaats te geven in een Vlaamse haven. Wellicht kan van het schip een museum gemaakt worden, passend in de toeristische optiek van de Gewestelijke Ontwikkelingsmaatschappij om aan de kust zinvolle bijkomende alleweersvoorzieningen aan te bieden.

Luidens persberichten zijn zowel Zeebrugge als Oostende kandidaat om het schip een nieuwe thuis te bieden. Zeebrugge wil in de oude vismijn immers een zeevaartmuseum uitbouwen, terwijl Oostende daarentegen het schip ambieert nabij het zeeaquarium, als symbool van het Oostends toerisme.

1. Wanneer wordt de Westhinder definitief uit de vaart genomen ?
2. Wat wordt de nieuwe ligplaats en bestemming van de Westhinder ? Met welke geïnteresseerde partners heeft de minister daarover al onderhandeld ? Wat is het resultaat van die besprekingen ?
3. Wanneer wordt de definitieve beslissing genomen ?
4. Hoe zal een nieuw bestemmingsproject worden gefinancierd ? Wat is de raming der kosten ?

Antwoord

1. Een van de twee lichtscheperen is reeds uit de vaart genomen en het andere is bezig aan zijn laatste veertiendaagse opdracht.
2. De administratie onderzoekt op dit ogenblik welke bestemming aan beide schepen kan worden gegeven : verkoop of een of andere vorm van terbeschikkingstelling. Er werd tot op heden hierover niet onderhandeld met de verschillende gegadigden.
3. De beslissing zal worden genomen na onderzoek door de administratie van de verschillende ontvangen herbestemmingsprojecten.
4. Rekening houdend met wat voorafgaat is het onmogelijk te antwoorden op dit punt. Voor het Vlaamse Gewest zullen er in elk geval geen kosten zijn, aangezien de overheid zelf geen nieuwe bestemmingsprojecten heeft voor deze schepen.

**Vraag nr. 20
van 13 december 1993
van de heer R. BOSMAN**

Mechelse stadsschouwburg — Restauratie

Het restauratiedossier van de Mechelse stadsschouwburg is reeds meermaals herzien en aangepast. Bij een werkbezoek aan onze stad in oktober 1992, heeft de minister een tussenkomst vanuit de Vlaamse Gemeenschap van 17 miljoen frank in het vooruitzicht gesteld.

Doordat de stad Mechelen niet over voldoende middelen beschikt om de rest van de restauratiekosten te dragen (in totaal zouden die om en bij de 100 miljoen frank bedragen) komt er geen schot in de zaak.

De reeds 15 jaar lange verkrotting van één van de mooie historische gebouwen van onze stad vraagt echter dringend om een oplossing.

1. Zijn er sinds de toezegging in oktober 1992 door het stadsbestuur initiatieven genomen naar de Vlaamse regering toe om tot een mogelijke oplossing te komen ?
2. Zijn de mondeling beloofde 17 miljoen frank na het bezoek van de minister ook schriftelijk aan het stadsbestuur bevestigd ? Zo ja, op welke datum ?
3. Welke voorwaarden of modaliteiten zijn er aan deze subsidie verbonden en welke stappen moet de stad Mechelen ondernemen ?

4. Is het genoemde bedrag van 17 miljoen frank onveranderd gebleven ?
5. Kan de minister zijn medewerking verlenen tot het op gang brengen van nieuwe gesprekken tussen alle belanghebbenden (Vlaamse Gemeenschap, Provinciebestuur, Stadsbestuur, Monumenten en Landschappen enzovoort ?

Antwoord

1. Op 23 augustus 1993 werd, in het kader van het besluit van 2 februari 1993 tot vaststelling van een restauratiepremie voor werken ondernomen door openbare besturen, een overlegvergadering gehouden waarbij het restauratiedossier van de Mechelse stadsschouwburg opnieuw ter sprake is gekomen.

Door het college van burgemeester en schepenen van Mechelen werd aan de stadsdiensten opdracht gegeven een minimaal dossier uit te werken waarbij enkel de dakdichting en de noodzakelijke zwambestrijding zouden worden uitgevoerd om het gebouw veilig te stellen tegen verder verval.

Door het bestuur Monumenten en Landschappen werd er bij deze overlegvergadering op aangedrongen dit dossier in de loop van de maand september in te dienen teneinde dit nog te kunnen vastleggen op de restauratiekredieten 1993 voor de openbare sector. Tot op heden is echter geen dossier overge maakt.

2. De tijdens het werkbezoek beloofde 17 miljoen frank werden niet schriftelijk aan het stadsbestuur bevestigd. Er werd gewacht op een initiatief van het stadsbestuur met betrekking tot de gestelde voorwaarden.
3. Er werd gesteld dat de oude bestemming als stadsschouwburg opnieuw diende ingevuld en dat het beheer ervan best werd toevertrouwd aan een publiekgericht, professioneel toneelgezelschap om de continuïteit als toneelcentrum te verzekeren.
4. Het vermeld bedrag kan in het programma 1994 worden opgenomen op voorwaarde dat het stadsbestuur een dossier indient en een beheersplan voorlegt. Dit bedrag kan in eerste instantie worden besteed aan de dakdichting en zwambestrijding om het oprukkende verval in te dijken.
5. De administratie, met name het bestuur monumenten en Landschappen, zal graag de nodige medewerking verlenen maar het is aan het stadsbestuur om het dossier bij de diverse diensten in te leiden.

Vraag nr. 26 van 16 december 1993 van mevrouw M. AELVOET

Senioren dag van De Lijn in Leuven — Nodeloos leeftijds onderscheid

Vrijdag 19 november organiseerde het Leuvens stadsbestuur in samenwerking met bejaardenorganisaties en De Lijn een senioren dag. Via dit initiatief konden

vrouwen boven de 55 en mannen boven de 60 een dag gratis bussen binnen de stadszone. Dit nodeloze leeftijds onderscheid zorgt voor nogal wat wrevel. Wellicht heeft het onderscheid te maken met het verschil in pensioengerechtigde leeftijd (vervroegd pensioen) zoals dit van kracht is in de privé-sector. Voor een groot aantal werknemers uit de openbare sector geldt dit leeftijdsverschil echter niet. Ik meen dan ook dat hier sprake is van een psychologische blunder. Ik kan onmogelijk aannemen dat zelfs De Lijn er van uitgaat dat een vervoermiddel als een autobus vooral bestemd is voor vrouwen, mannen nemen wel de auto. In elk geval acht ik deze ondoordachte handelwijze beledigend voor zowel mannen als vrouwen.

1. Meent de minister niet dat dit initiatief een discriminatie inhoudt en dus in de huidige vorm niet voor herhaling vatbaar is ?
2. Waarop baseerden het Leuvens stadsbestuur en De Lijn zich om deze leeftijdsregel te hanteren ?
3. In welke mate dragen het stadsbestuur en De Lijn in dit initiatief financiële verantwoordelijkheid ?

Antwoord

1. Het gratis vervoer tijdens de promotie-actie Seniorendag werd enkel aangeboden aan 60-plussers. Er werd geen onderscheid in leeftijd gemaakt tussen mannen en vrouwen. Zo is ook het bestaande 60+ abonnement van De Lijn enkel leeftijds- en niet pensioengebonden. Tijdens de persconferentie ter gelegenheid van de Seniorendag werd benadrukt dat de actie enkel de leeftijdscategorie van de 60-plussers betrof. Wel werd achteraf vastgesteld dat sommige journalisten dit niet zo begrepen hadden.
2. De Lijn verleende haar medewerking aan de Leuvense senioren dag ter promotie van het openbaar vervoergebruik tijdens de daluren. Een belangrijke doelgroep hier zijn de 60-plussers, leeftijdscategorie waarvoor De Lijn ten andere de hierboven vermelde 60+ abonnementen tegen verminderd tarief ter beschikking stelt. Deze medewerking van De Lijn kadert tevens in de strategie van het Leuvens stadsbestuur om het stadscentrum verkeersarm te maken, een streven waarbij voor het openbaar vervoer een belangrijke rol is weggelegd. Bovendien was de promotie-actie senioren dag een onderdeel van een overeenkomst met de Leuvense Bejaardenraad, waarvoor De Lijn op 16 september 1993 tegen betaling speciaal vervoer verzekerde.
3. De senioren dag werd ingericht door de stad Leuven. De Lijn werkte aan de actie mee door aan de senioren op 19 november 1993 gratis openbaar vervoer aan te bieden. De promotiekosten voor de actie werden gedragen door het stadsbestuur. Voor De Lijn werd geen financiële compensatie voorzien om het ontvangstenverlies te dekken.

Vraag nr. 30 van 21 december 1993 van de mevrouw M. AELVOET

De Lijn — Gunstabonnement voor Leuvense senioren

In de stadszone Leuven kunnen bejaarde Leuvenaars

bij de openbare vervoermaatschappij De Lijn genieten van een zogenaamd verlaagd abonnement voor senioren. De kostprijs hiervan bedraagt 740 frank per maand, 2.070 frank voor drie maanden en 7.400 frank voor een jaar. Tot op heden maken slechts 85 Leuvenaars van dit abonnement gebruik. Men mag dus veronderstellen dat dit initiatief erg weinig bekendheid geniet. Er zou naar verluidt vooral campagne worden gevoerd via bestaande verenigingen. Ten aanzien van de belangrijke en groeiende groep van actieve-niet georganiseerde-gepensioneerden en jonggepensioneerden lijkt mij dit niet de juiste strategie. De tarieven lijken mij in tegenspraak met de maatschappelijke opdracht van een publieke instelling: het abonnement geldig voor drie maanden kosten de geabonneerde slechts 690 frank per maand, dat geldig voor een jaar zelfs maar 617 frank. Dat betekent dus dat gepensioneerden die van een minimumuitkering moeten rondkomen hiervoor door De Lijn nog eens extra gestraft worden. Uiteraard gelden dezelfde beperkingen voor andere bevolkingsgroepen met minimumuitkeringen. Deze kunnen daarenboven niet eens aanspraak maken op een verlaagd tarief.

1. Hoe verklaart de minister de geringe bekendheid van een op zich uiterst waardevol initiatief? Welke stappen zal hij ondernemen om hieraan ruimere bekendheid buiten de bestaande organisaties te geven?
2. Welke stappen zal de minister doen om aan de boven beschreven sociale ongelijkheid voor gepensioneerden en steuntrekkers een einde te stellen?

Antwoord

1. Het 60+ abonnement werd bij De Lijn ingevoerd vanaf 1 juli 1991. Heden zijn er meer dan 7.200 abonnementen in Vlaanderen per maand voor personen boven de 60 jaar. Zij vertegenwoordigen daarmee bijna 25 percent van het totale aantal stadsabonnementen. In Leuven bedraagt het aantal 60+ abonnementen gemiddeld 206 per maand. Uit deze cijfers blijkt voldoende dat het 60+ abonnement van De Lijn bekendheid geniet.
2. De Lijn biedt zoals alle andere maatschappijen voor openbaar vervoer een korting aan de abonnementen met een langere looptijd. Deze korting is gebaseerd op het commerciële principe dat bij de aankoop van een grotere hoeveelheid ook een lagere eenheidsprijs wordt aangerekend. Een principe dat ook bij handelstransacties wordt toegepast.

Indien geen korting zou worden gegeven, zouden ook geen abonnementen meer voor 3 maand of voor 1 jaar worden verkocht. Het telkens opnieuw opmaken van enkel maandabonnementen zou voor De Lijn hogere kosten en meer administratief werk met zich brengen. Deze besparingen aan administratiekosten komen o.m. door de gunstige prijsverhouding van abonnementen van lange duur ten goede aan de klant.

Tot slot speelt ook de klantenbinding een rol bij de prijsbepaling van een abonnement. De klant verbindt

er zich immers toe bij de aankoop van een vervoerbewijs voor een langere periode het openbaar vervoer te gebruiken.

W. DEMEESTER-DE MEYER

VLAAMSE MINISTER VAN FINANCIËN EN BEGROTING,
GEZONDHEIDSINSTELLINGEN,
WELZIJN EN GEZIN

Vraag nr. 14
van 6 december 1993
van de heer G. ANTHUENIS

Rusthuizen – Mishandeling van bejaarden

Uit onderzoek is gebleken dat in 1 op 4 rusthuizen in Vlaanderen bejaarden mishandeld worden, d.w.z. in 184 op 736 rusthuizen. Deze mishandelingen variëren van onvriendelijkheid in de omgang tot vernederingen, lichamelijke mishandeling, psychische mishandeling en misbruik van vertrouwen in financiële aangelegenheden. Zwaar hulpbehoevende bejaarden, zouden het vaakst slachtoffer zijn van deze mishandelingen. Daarna komen de bejaarden die geen familie hebben. Opvallend is dat het probleem opmerkelijk meer voorkomt in de stad dan op het platteland omdat op het platteland de sociale controle veel hoger is.

Verontrustend is tenslotte dat zowel familieleden als bejaarden angst hebben hun klachten te uiten uit vrees voor represailles.

Graag had ik vernomen welke acties de minister voorstelt om aan deze problematiek een oplossing te bieden? Kan het integreren van dagopvang voor bejaarden in de bejaardentehuizen geen oplossing bieden omdat dan de sociale controle veel groter wordt?

Welke sancties worden opgelegd aan het personeel dat zich schuldig maakt aan deze misbruiken?

Recentelijk werd ook vastgesteld dat bejaarden in OCMW-instellingen financieel op verschillende wijzen worden benadeeld. Graag vernam ik het standpunt van de minister hierover?

Antwoord

Het lid verwijst naar een proefschrift dat ongeveer een jaar geleden verschenen is. De daarin uitgevoerde analyses werden uitvoerig becommentarieerd in het antwoord op een vroeger interpellatieverzoek van de heer Jan Caudron hieromtrent.

Ik heb toen gesteld dat de definitie die door de auteurs aan de term "mishandeling" verbonden wordt in dit verband heel belangrijk is. Met mishandeling wordt bedoeld "illtreatment d.i. foutief, verkeerd handelen, behandelen". Bejaardenmishandeling in de intra-murale bejaardenzorg, zo wordt gesteld "is een afwijking van de sociaal aanvaardbare normen van de kwaliteitszorg en van de omgang met interpersoonlijke relatieprocessen en dit met de intentie de bewoner nadeel te berokkenen."

De stelling als zouden in 1 op 4 rusthuizen ouderen worden mishandeld moet in die zin begrepen worden en dus niet zoals in het dagelijkse taalgebruik het geval is. Het beeld dat de term mishandeling gewoonlijk oproept, nl. dat van een ernstige fysieke of psychische aantasting, moet dus wel genuanceerd worden. Dit geldt ook wanneer men begrippen hanteert zoals bedreiging, vernedering of belediging. Met het oog op de wetenschappelijke objectiviteit van het onderzoek is het trouwens aangewezen in de vraagstelling te werken met duidelijke geoperationaliseerde begrippen, die een betekenis hebben binnen een nauwkeurig afgeleerd interpretatiekader.

Ik heb vroeger reeds gesteld dat ik mij vragen stel bij de wetenschappelijke basis van dit onderzoek. Er werd nl. geen onderzoek gedaan bij de rusthuizen zelf. Residenten, familieleden, personeelsleden of directies werden niet bevestigd. Er werd enkel een schriftelijke enquête gehouden onder maatschappelijke werkers van de OCMW's en ziekenhuizen. Klachten over de eigen instellingen zullen de sociale dienst misschien gemakkelijker bereiken hebben dan die in verband met rusthuizen die beheerd worden door een V.Z.W. of een particulier initiatief. Bij het beoordelen van de resultaten dient hiermee rekening gehouden. Ik wil evenwel niet ontkennen dat in bepaalde rusthuizen de kwaliteit van de zorg voor verbetering vatbaar is.

Onze Vlaamse erkenningsnormen bevatten hiertoe reeds een aantal instrumenten. De wijze waarop van deze instrumenten gebruik wordt gemaakt, is de verantwoordelijkheid van de instelling.

In uitvoering van het decreet van 5 maart 1985, gecoördineerd op 18 december 1991, werden een aantal erkenningsnormen opgelegd die de behartiging van de materiële en immateriële belangen van de residenten beogen.

Ik vermeld hier enkel deze die betrekking hebben op de optimalisering van de rechtspositie van de oudere in een rusthuis en de klachtenbehandeling.

Elke inrichting is verplicht een reglement van orde op te stellen waarin o.m. het juridisch statuut van het rusthuis wordt bepaald, de categorie van ouderen voor wie het rusthuis bestemd is, de bijzondere opnemingsvoorwaarden, de omstandigheden die kunnen aanleiding geven tot ontslag, de opzeggingstermijn, de opzeggingsvergoeding, de wijze waarop de bewonersraad is samengesteld, de wijze waarop suggesties en bemerkingen kunnen worden ingediend en de wijze waarop ze worden behandeld, de wederzijdse rechten en plichten van de ouderen in de inrichting.

Het reglement van orde dient uit te gaan van het grootst mogelijke respect voor de vrijheid van de bewoners. Volledige filosofische, godsdienstige en politieke vrijheid dient te worden gewaarborgd. Er is vrijheid van geneesheer. Het staat de bewoners vrij bezoek te ontvangen. Beperkingen kunnen door het rusthuis alleen om organisatorische redenen worden opgelegd en dienen uitdrukkelijk in het reglement van orde te worden vermeld. De bepalingen van dit reglement en ook de latere wijzigingen dienen door de bevoegde minister te worden goedgekeurd.

In ieder rusthuis moet een bewonersraad worden samengesteld die ten minste eenmaal per trimester verga-

dert. De raad brengt advies uit over alle aangelegenheden die de algemene werking van het rusthuis betreffen.

Suggesties, bemerkingen of klachten kunnen door de residenten of door de bewonersraad in een daartoe bestemd register worden geacteerd. Aan de indiener moet het gevolg dat aan zijn klacht wordt gegeven, worden meegegeeld.

Het toezicht op de bejaardenvoorzieningen wordt georganiseerd door de aangewezen ambtenaren van de administratie Gezin en Maatschappelijk Welzijn. Zij hebben het recht de inrichting te bezoeken en kennis te nemen van alle stukken en bescheiden die noodzakelijk zijn in de uitoefening van hun ambt. Zij stellen de overtredingen vast in processen-verbaal die bewijskracht hebben tot het tegenbewijs.

Uit wat voorafgaat kan worden besloten dat de decreetgever zeer opmerkelijk geweest is voor de vrijwaring van de rechten van de resident. Dit betekent niet dat er niet voort moet worden gezocht om de rechtspositie van de ouderen in de praktijk beter te laten functioneren. Het gaat hier immers vaak om de toepassing van immateriële (de privacy, het onthaal, de animatie, . . .) en dus vrij moeilijk te controleren normen. Inspectie en controle moeten aangevuld worden met andere methodieken en maatregelen.

Ik wens een aantal mogelijkheden te schetsen die in de toekomst in richtlijnen of normen zullen worden omgezet.

1. Het bevorderen van de interne en externe inspraak door het organiseren van bewoners- en familieraaden. Er wordt vastgesteld dat de gewone bewonersraad vaak onvoldoende belangstelling kent om behoorlijk te kunnen functioneren. Formules waarbij deze raad verruimd wordt tot een bewoners- én familieraad zouden meer succes kennen.

Enkel als de gezondheidstoestand van de oudere het niet toelaat om zichzelf te vertegenwoordigen kan, mits toestemming vanwege de administratie, worden gedacht aan de oprichting van een familieraad. Deze heeft dezelfde rol als van de bewonersraad.

3. De openheid van het rusthuis. Een rusthuis moet meer naar buiten treden, de deuren opengooien en zich aan het publiek kenbaar maken. Het is niet alleen nodig dat de familie van de residenten bij het rusthuisleven betrokken wordt, hetzelfde kan worden gezegd over de buurt, in het bijzonder de ouderen die in de omgeving van het rusthuis leven. Ook het plaatselijke verenigingsleven en daarmee bedoel ik niet alleen de gepensioneerdenbonden maar ook de jeugdbewegingen en volwassenengroeperingen moeten kunnen participeren aan een stuk rusthuisleven. Ik geloof dat er een rechtstreeks verband is tussen openheid en kwaliteit. Hoe opener, hoe meer gericht op de buitenwereld hoe optimaler de kwaliteit in het rusthuis.

3. Het versterken van de rechtspositie van de resident. Dit kan door het effectueren van het reglement van orde en van de overeenkomst als contractuele verbintenissen tussen de resident en de beheersinstantie waarbij op een evenwichtige wijze rechten en plichten afgebakend en gerespecteerd worden.

Het klachtenrecht van de bewoners of hun vertegenwoordiger moet worden onderzocht en maatregelen moeten worden voorzien tegen de rusthuisverantwoordelijke die de erkenningsnormen niet naleeft zonder dat de overheid hiervoor steeds een beroep moet doen op de intrekking van de erkenning of de sluiting, en evenmin het voortbestaan van de inrichting, dus ook van de huisvesting van de ouderen, in het gedrang moet worden gebracht.

4. De klachtenbehandeling. Onafgezien van de gegrondheid van de klachten van residenten of familieleden bestaat er een duidelijke lacune in verband met het deponeren ervan. Betrokkenen weten vaak niet waarheen met hun probleem en dit leidt tot wreveld en frustratie.

Op ondubbelzinnige wijze moet kenbaar en zichtbaar worden gemaakt waar belanghebbenden een klacht of opmerkingen kwijt kunnen. In eerste instantie zal dat bij de directie van het rusthuis zelf zijn, of bij de bewoners- of familieraad, of bij een toezichthoudende dienst zoals die nu reeds bestaan, home info's of klachtencommissies en natuurlijk bij de administratie van de Vlaamse Gemeenschap.

Het toezicht dat aldus georganiseerd wordt vormt verschillende invalshoeken die een vollediger beeld geven van de werkelijkheid binnen een rusthuis.

5. Naast de regelgeving, de controle en de financiële tussenkomsten is er nog een vierde pijler die de leefkwaliteit in de voorzieningen voor ouderen kan ondersteunen. De ervaring leert dat het belang van de bijscholing en de permanente vorming van het personeel moeilijk overschat kan worden. Niet alleen worden hoge eisen gesteld op het vlak van de technische deskundigheid, ook de sociale en communicatieve vaardigheden zullen steeds meer aan belang winnen.

In dit verband geloof ik meer in de impact van vorming en sensibilisering dan in het opleggen van nog meer imperatieven aan de voorzieningen. Dit zal me evenwel niet beletten, indien zou blijken dat dit noodzakelijk is, initiatieven op dit vlak te nemen.

Ik verheer niet dat in bepaalde rusthuizen, een kleine minderheid, de kwaliteit van de zorg en dienstverlening voor verbetering vatbaar is. Het zou echter zeer jammer zijn als de senioren door zeldzame individuele probleemgevallen hun vertrouwen in de bestaande voorzieningen zouden verliezen.

De laatste vraag van het lid betreft een recent proefschrift van de heren Van Velthoven en Boeckxstaens. Is de ene bejaarde gelijkjer dan de andere ?

De ongelijkheid in behandeling door OCMW's is inherent aan het systeem van autonome besturen, die de OCMW's zijn : zij oefenen in grote mate zelfstandig hun bij wet opgedragen bevoegdheid uit, nl. het verzekeren van de maatschappelijke dienstverlening. Het gevolg van de lokale autonomie is dan ook een zekere verscheidenheid in benadering, aansluitend bij de specifieke toestand. Er worden echter strenge normen op-

gelegd t.a.v. o.m. de voeding, hygiëne, veiligheid, het aantal en de kwalificatie van de personen werkzaam in de inrichting, inspraak en onderzoek van suggesties en klachten van de bewoners (het decreet van 5 mei 1985 en zijn uitvoeringsbesluiten).

Wat de aangehaalde ongelijkheid op financieel vlak betreft, heb ik ten eerste als Vlaamse minister geen rechtstreeks zicht op de bijdrage die de instellingen aan de bejaarden vragen. De ligdagprijs wordt immers goedgekeurd door het ministerie van Economische Zaken. In ieder gaval heb ik een onderzoek ingesteld naar de bijdrageverschillen van bejaarden in rusthuizen, RVT en service-flats (plus onderscheid privé/openbaar) ; verklarende factoren en effect van overheidssubsidiëring in de prijsbepaling.

Ten tweede zijn er de verschillen in het zakgeld. Hiertoe onderzoek ik momenteel in hoeverre de Vlaamse Gemeenschap hiervoor een (minimum) bedrag kan vaststellen, gebruik makend van haar bevoegdheid om aanvullende en bijkomende rechten toe te kennen.

Ik ben ervan overtuigd dat het de taak van de samenleving is ervoor te zorgen dat de zorgverlening optimaal kan georganiseerd worden en hierbij moet rekening worden gehouden met een stijgende zorgvraag. De nodige middelen moeten dus ter beschikking worden gesteld zoniet is een kwaliteitsvolle opvang en een bestaanszekere positie voor ouderen niet langer realiseerbaar.

II. Vragen waarop niet werd geantwoord binnen de reglementaire termijn (Regl. art. 76, 5)

L. VAN DEN BRANDE

MINISTER-PRESIDENT VAN DE VLAAMSE REGERING
VLAAMSE MINISTER VAN ECONOMIE, KMO, WETENSCHAPSBELEID, ENERGIE EN EXTERNE BETREKKINGEN

Vraag nr. 25
van 30 december 1993
van de heer K. VAN OVERMEIRE

Tijdschrift Flanders – Foto's op bladzijden 14 en 15

In nr. 20 van het tijdschrift Flanders prijkt op bladzijde 14-15 een foto van minister Detiège naast een afbeelding van betogers die borden dragen van de Socialistische Jonge Wacht.

Deze SJW vindt men ook terug op de lijst van de staatsgevaarlijke en subversieve organisaties.

Denkt de minister niet dat het imago van Vlaanderen in het buitenland schade wordt berokkend door de Vlaamse regering op dergelijke wijze te associëren met een extreem-linkse en door de staatsveiligheid gevolgde organisatie ?

Vraag nr. 29
van 7 januari 1994
van de heer L. VAN NIEUWENHUYSEN

Gesprek met Sabena-voorzitter – Stand van zaken

De afgelopen maand december kondigde de minister aan, naar aanleiding van het schrappen uit het tijdschrift van Sabena van een advertentie van de Vlaamse regering, dat hij de Sabena-voorzitter zou ontbieden.

1. Kan de minister mij meedelen of dit gesprek inmiddels heeft plaatsgehad ?
2. Kan hij uitleg verstrekken over de inhoud ervan ?
3. Werden door de Sabena-voorzitter concrete verbin-tenissen aangegaan met betrekking tot het taalgebruik bij de luchtvaartmaatschappij en de houding ten opzichte van Vlaanderen in het algemeen ?

T. KELCHTERMANS

VLAAMSE MINISTER VAN OPENBARE
 WERKEN, RUIMTELIJKE ORDENING EN BIN-
 NENLANDSE AANGELEGENHEDEN

Vraag nr. 86
van 5 januari 1994
van de heer J. DE BREMAEKER

**Wommelgemse wijk De Tip – Noodzakelijke aanpas-
 sings werken**

In zijn antwoord op vraag nr. 351 van 20 juli 1993 (Vragen en Antwoorden, Vlaamse Raad, 1992-1993, nr. 22 van 18 oktober 1993, blz. 1173) legt de minister, terecht, de nadruk op de beveiliging van de fietsers en de voetgangers en verwijst eveneens naar het advies van de gemeente Wommelgem (met betrekking tot het Verkeers- en Vervoersplan Vlaanderen) dat onder andere handelt over de aanleg van fietspaden. Voorts stelt hij desbetreffend werken in het vooruitzicht langs- heen de R 11 (Autolei) tussen Mortsel en Wommelgem.

Waar inderdaad reeds in Wijnegem gelijkaardige werken werden uitgevoerd – ook ter hoogte van niet-bebouwde perceelstroken, en verder voorbij het zoge- naamd Rond Punt in Wommelgem, komen die voor 1994 geplande werken niet tegemoet aan mijn bekom- mernis voor de Wommelgemse wijk De Tip. Inder- daad, juist die wijk (tussen het bedoeld Rond Punt in Wommelgem en de grens met Wijnegem) bleef of blijft alzo verstoken van enig behoorlijk fiets- annex voet- pad, thans in erbarmelijke toestand.

Evenmin is de door de minister bedoelde beveiligde oversteek een element van desisolatie van de wijk.

Kan vooralsnog worden gedokterd aan het programma 94 van het Vlaams Infrastructuurfonds desaan- gaande zodat de werken, die mijns inziens niet eens onoverko- melijk groot zijn, ter hoogte van bedoelde wijk kunnen worden ingepast ?

Waar de in het antwoord aangehaalde ondertunneling van de R 11 in Borsbeek als eerder ongelukkig wordt bestempeld qua inplanting, wordt voor de Wommel- gemse wijk De Tip dan wel een gepaste oplossing voor overgang naar de andere bewoonde wereld gezocht ?

Vraag nr. 87
van 5 januari 1994
van de heer J. DE MOL

Stedebouwkundig attest – Rechtskracht

Op vraag nr. 328 van 30 juni 1993 van de heer L. Martens (Vragen en Antwoorden, Vlaamse Raad, 1992-1993, nr. 19 van 23 augustus 1993, blz. 984) ant- woordde de minister dat een stedebouwkundig attest nr. 2 werd afgeleverd voor het van kracht worden van de decreten en dat daarmee niet in overeenstemming is, zijn rechtskracht blijft behouden, tenzij de rechten die het heeft doen ontstaan ondertussen vervallen zou- den zijn. Op 27 augustus 1993 werd de administratie dit antwoord als richtlijn meegegeven. Een tweede richtlijn van 21 oktober 1993 stelt dat zowel een stede- bouwkundig attest nr. 1 als nr. 2 zijn rechtskracht be- houdt. Een derde richtlijn van november 1993 breidt de rechtskracht van de stedebouwkundige attesten uit tot de aan particulieren afgeleverde adviezen inzake principiësaanvragen. Volgens de minister creëren ze de- zelfde vastgestelde rechten als deze die aan de stede- bouwkundige attesten worden voorbehouden. De mi- nister blijkt in deze richtlijnen moedwillig nagelaten te hebben enige juridische basis te geven voor die onwet- tige toelichting. Het is volgens de constante recht- spraak en volgens alle geconsulteerde juristen duidelijk dat een stedebouwkundig attest niet vermag dat er op die basis nog een vergunning wordt afgeleverd over- eenkomstig een procedure die decretair afgeschaft is. Gezien er in de decreten van 23 juni 1993 geen over- gangsbepalingen opgenomen zijn, is de rechtskracht van die stedebouwkundige attesten beperkt tot het eventueel verkrijgen van schadevergoeding en/of plan- schade. Die attesten kunnen niet meer gehonoreerd worden met een toepassing van een wettelijke procedu- re die niet meer bestaat. De bestemming die in het attest vermeld staat blijft gedurende één jaar van kracht. Een attest heeft niet die rechtskracht dat het de bepalingen van de afgeschafte wets- en decreetsar- tikelen gedurende één jaar van kracht doet blijven. Nieuwe decreetsbepalingen staan hiërarchisch hoe dan ook boven de afgeschafte. Een stedebouwkundig attest is een individueel toegekende titel die niet kan prime- ren op decretaire bepalingen.

Op het voorgeschreven formulier II B van een stede- bouwkundig attest nr. 2 (koninklijk besluit van 22 ok- tober 1971) staat onder punt 1 van de opmerkingen : “De bovenstaande adviezen worden louter ter inlich- ting gegeven. Ze gelden zolang de voorschriften inzake ruimtelijke ordening niet worden gewijzigd.. . .”

A fortiori moet hieraan logisch worden toegevoegd dat die adviezen die attesten maar gelden zolang de wetge- ving inzake de ruimtelijke ordening niet wordt gewij- zigd. Het is evident dat decretaire bepalingen de hoog- ste vorm zijn van voorschriften inzake ruimtelijke orde- ning. Hieruit dient te worden besloten dat questieuze attesten door het van kracht worden van de decreten

van 23 juni 1993 niet meer op een wettige wijze kunnen worden gehonoreerd met een bouw- of verkavelingsvergunning.

1. Welke is de juridische basis van de drie richtlijnen ? Kan de minister mij rechtspraak meedelen die stelt dat afgeschafte wets- en decreetsbepalingen nog kunnen worden toegepast als er geen overgangsbepalingen zijn ?
2. Een stedenbouwkundig attest kan niet worden aangevochten bij de Raad van State. Hoe kan er aldus dezelfde rechtskracht aan worden gegeven als aan een bouwvergunning ?
3. Op welke juridische basis stelt de minister een stedenbouwkundig attest gelijk met een aan particulieren verstrekt advies inzake principiële aanvragen ? Welke waarde hebben nog de formeel voorgeschreven formulieren voor een stedenbouwkundig attest volgens het koninklijk besluit van 22 oktober 1971 ?
4. Een stedenbouwkundig attest nr. 1 geeft alleen een bestemming aan. Uit het blijven bestaan van die bestemming laat de minister rechten putten op een vergunning. Kan daaruit worden besloten dat elke bouwzonebestemming op het gewestplan recht geeft op een vergunning ?
5. In het duinendecreet wordt klaar en duidelijk gesteld dat de nieuwe bepalingen zelfs de afgeleverde bouwvergunningen hun rechtskracht ontnemen. Kan worden geconcludeerd dat, op basis van de stelling van de minister over de rechtskracht van de stedenbouwkundige attesten, ook in de duinen nog stedenbouwkundige attesten mogen worden gehonoreerd met een vergunning, aangezien ze één jaar hun rechtskracht behouden ?
6. Volgens de wet van 29 juli 1991 moeten alle beslissingen gemotiveerd zijn. Wat is de motivatie voor de drie richtlijnen ?
7. Er werd reeds elders duidelijk aangetoond dat de minister zijn administratie toelaat met een maximale soepelheid die decreten toe te passen. Vandaar het uitblijven van strikte en duidelijke richtlijnen en onder andere het uitblijven van publicatie van de uitvoeringsbesluiten in het Belgisch Staatsblad. Hoe verklaart de minister dan de continue haast met de richtlijnen over de attesten ?
8. Is het juist dat verbouwingen met lichte oppervlakte- en volume-uitbreidingen kunnen worden toegelaten in strijd met het decreet indien de nuttige woonruimte binnenin niet vergroot ? Zijn er momenteel nog andere vormen van maximale interpretatie van het nieuwe mini-decreet mogelijk ?
9. Worden de onwettige richtlijnen ingetrokken ?

Vraag nr. 88
van 5 januari 1994
van de heer R. VAN HOOLAND

E 40 en R 4 in Merelbeke – Aanpassingswerken

De nu bestaande toegang van de E 40-R 4 is eng, gevaarlijk en chaotisch. Dit is vooral te wijten aan

bestaande en nog toenemende verkeersdrukte vanuit Merelbeke en aanpalende gemeenten.

Voor een betere en veiligere verkeerscirculatie is de aansluiting aangewezen van E 40 en R 4, gelegen op het grondgebied Merelbeke. Bovendien moet er, volgens sommigen, absoluut een brug worden gebouwd over de E 40, onder andere om de doorgaande verbinding te maken tussen de Heidestraat en de Salisburylaan.

Bij de afwerking van de diergeneeskundecampus zal het verkeer er heel druk worden door personeel (\pm 400) en studenten.

Naar verluidt bestaat er een voorontwerp uit 1986.

1. Hoever zijn de plannen gevorderd om bedoelde wegen aan te passen aan de huidige en vooral komende verkeersdrukte ?
2. Wanneer kan de aanvang van de werken worden verwacht ?
3. Op hoeveel worden de werken begroot, respectievelijk de wegenwerken, het plaatsen van een nieuwe brug, bijhorende rioleringswerken, gebeurlijke ont-eeningen enzovoort.
4. Wie zal dat financieren ?

Vraag nr. 89
van 5 januari 1994
van de heer R. VAN HOOLAND

Leiebekken – Infrastructuur voor sanering

De talrijke en belangrijke investeringen in het saneren van het Leiebekken beginnen, naar verluidt, resultaat op te leveren. Veel blijft er nog te doen en kennelijk dreigt grote vertraging bij de investeringen in het opvangen van het afvalwater, het collecteren en het zuiveren daarvan. Dat leidt tot onderbenutting van de bestaande capaciteit en investeringen, bijvoorbeeld in het Leiebekken.

1. Wat zijn de effectieve investeringen in het Leiebekken in 1993 ?
2. Wat zijn de geplande investeringen voor 1994 ?
3. Hoe ziet de totale planning eruit voor opvangen, collecteren en zuiveren van het afvalwater in het Leiebekken, inclusief de bouw van zuiveringsstations en het inwerkingstellen daarvan ?
4. Wie is bevoegd en verantwoordelijk voor de integrale planning bijvoorbeeld voor het Leiebekken, op politiek-bestuurlijk niveau en op administratief vlak ?
5. Wie is bevoegd en verantwoordelijk voor de bestendige evaluatie van het beleid, respectievelijk het beheer ter zake op administratief of dienstenniveau, specifiek in het Leiebekken ?
6. Waarom is het Leiebekken-comité, ondanks de planning, vandaag nog niet operationeel en wat zijn de huidige vooruitzichten ter zake ?

Vraag nr. 90
van 7 januari 1994
van de heer L. BARBE

Gebruik van pesticiden door openbare diensten — Stand van zaken

Drie van de vier grote drinkwatermaatschappijen in Vlaanderen hebben problemen met de concentraties van bepaalde pesticiden in het drinkwater. Op de eerste plaats gaat het om atrazine en simazine, maar de laatste 2 jaar worden ook de wettelijke normen inzake diuron en isoproturon overschreden. Het gevolg is dat er een toegenomen risico is voor de volksgezondheid en dat er vele honderden miljoenen geïnvesteerd moeten worden in zuiveringsinstallaties om deze pesticiden te verwijderen. Uiteraard wordt er ook schade aan het ecosysteem aangericht.

Mijn aandacht gaat hier naar simazine en diuron die als totaalonkruidverdelger mogen worden gebruikt. Nogal wat openbare diensten en dergelijke gebruiken deze pesticiden. Het lijkt me aangewezen het gebruik van deze pesticiden af te bouwen tot nul, in het belang van het leefmilieu en de volksgezondheid.

1. Gebruiken de diensten van de minister nog steeds de pesticiden simazine en diuron ?
2. Waarom stoppen deze diensten niet met het gebruik van deze pesticiden gezien de zware problemen inzake leefmilieu en volksgezondheid ?

H. WECKX

VLAAMSE MINISTER VAN CULTUUR EN
 BRUSSELSE AANGELEGENHEDEN

Vraag nr. 45
van 30 december 1993
van de heer L. VAN NIEUWENHUYSEN

Uitstel van de Gordel 1994 — Veiligheidsoverwegingen

Bloso verantwoordt het uitstel met twee weken van de Gordel met de overweging dat op de eerste zondag van september de 50e verjaardag van de bevrijding wordt herdacht. Hierdoor zou de veiligheid van de deelnemers aan de Gordel niet kunnen worden gewaarborgd. Kan de minister mij meedelen welke evenementen in het kader van de viering van de bevrijding tot gevolg hebben dat andere manifestaties omwille van veiligheidsoverwegingen niet kunnen plaatsvinden ?

Vraag nr. 46
van 5 januari 1994
van de heer F. VAN DEN EYNDE

BRTN-radioprogramma De Kleren van de Keizer — Politieke neutraliteit

Het radioprogramma De Kleren van de Keizer van de BRTN-radio van 6 november 1993 behandelde de houding van het VNV, REX en de nieuwe orde tegenover de vrouw en trok daarna ongegeneerd de lijn door naar het Vlaams Blok. Enkele uittreksels uit wat verder volgde :

BRTN-ondervrager : "Het ideeëngoed van extreem-rechts over het gezin is weinig veranderd. Al zijn er accentverschuivingen. Neem nu een kwestie als abortus. Het Vlaams Blok is voor een verbod. De nieuwe-ordebeweging van weleer pleitte voor de doodstraf voor wie abortus pleegde".

Hierop volgde een weinig objectieve bespreking van het gezinscongres van het Vlaams Blok door Jo De Leeuw. Zij trok ook enige parallellen met het VNV. Zij vond echter nergens een tekst van het Vlaams Blok waar de partij stelt dat vrouwen aan de haard zouden moeten blijven en zegt dan maar : "In het geheel van interviews en artikelen van mensen van extreem-rechts is het toch wel duidelijk dat het de bedoeling is de vrouw thuis te krijgen." Zomaar.

BRTN-ondervrager : "Volgens sociologe An Carton van de KUL zijn vrouwelijke kiezers van het Vlaams Blok meestal laaggeschoold, niet-katholiek. Ze hebben werk met een laag prestige. Ze stemmen vooral extreem-rechts omwille van hun migrantenstandpunt".

BRTN-ondervrager : "Wil dat dan zeggen dat vrouwen die voor extreem-rechts gekozen hebben, eigenlijk niet goed op de hoogte zijn van de gezinspolitiek ?"

An Carton : "Dat zou je er wel durven uit afleiden. Daarom ook eigenlijk het pleidooi dat men het Vlaams Blok niet altijd moet vastpinnen op een aantal punten waarop zij sterk de nadruk leggen, het anti-migrantensstandpunt, hun pro-Vlaamse houding, maar dat men ook die andere zaken moet gaan doorprieken. Dus met andere woorden ook heel duidelijk gaan stellen van het Vlaams Blok, die (sic) ziet de maatschappij op die manier, met die bepaalde rol voor de vrouw. Die is bijvoorbeeld ook tegen de vakbonden. Dus ook al die andere punten waar het Vlaams Blok voor staat of waarmee het naar buitenkomt, en die je ook kan terugvinden. Dat ook die dingen heel duidelijk moeten worden uitgelegd. En dat er eigenlijk ook een taak is weggelegd voor allerlei organisaties, onderwijs, vakbonden, allerlei verenigingen, om op die punten ook attent te maken (sic), zodanig dat zeker ook vrouwen weten waarvoor het Vlaams Blok staat. "

1. Had het Vlaams Blok zelf aan het woord moeten kunnen komen wanneer men zijn stellingnames analyseert, bijvoorbeeld de standpunten van zijn gezinscongres ? Is de BRTN tekort geschoten in zijn informatieopdracht door het standpunt van het Vlaams Blok niet te laten horen en enkel eenzijdige informatie te geven ?
2. Is stellen dat de vrouwen die voor het Vlaams Blok hebben gestemd eigenlijk zijn programma niet kennen, een partijdige politieke uitspraak ?
3. Heeft de BRTN, door het niet-weergeven van het standpunt van het Vlaams Blok, door partijdige stellingnames, door het verdraaien van Vlaams Blok-standpunten, door het Vlaams Blok-standpunten toe te dichten die het niet voorstaat en door een forum te geven aan mensen die willen uitleggen hoe men het Vlaams Blok het best kan bestrijden, de neutraliteit geschonden waaraan de openbare omroep zich dient te houden ?

Vraag nr. 48
van 6 januari 1994
van de heer F. DE MAN

Gordel 1994 – Wijken voor Bevrijdingsfeesten in rand rond Brussel

De jaarlijkse Gordel zou in 1994 niet, zoals traditioneel, op de eerste zondag van september plaatshebben. Als reden geeft Bloso dat de ordediensten niet kunnen instaan voor de veiligheid van meer dan 100.000 deelnemers. Diezelfde zondag zouden immers Bevrijdingsfeesten zijn gepland. Meer bepaald de gemeente Sint-Genesius-Rode zou haar medewerking hebben geweigerd.

Meent de minister dat Bloso de Franstalige meerderheid in Rode moet volgen in haar redenering ?

Is het zo dat de Bevrijdingsfeesten in de rand rond Brussel zoveel van de ordediensten vergen dat de traditionele Gordel moet wijken ?

J. SAUWENS

MINISTER VAN VERKEER, BUITENLANDSE
 HANDEL EN STAATSHERVORMING

Vraag nr. 37
van 30 december 1993
van mevrouw M. AELVOET

De Lijn in de Leuvense regio – Recente besparingsmaatregelen

Recente besparingsmaatregelen bij De Lijn Brabant hebben de Leuvense regio zwaar getroffen. Verschillende weekenddiensten werden fors ingekrompen of zelfs afgeschaft. Diverse gemeentebesturen – ik citeer onder meer Rotselaar en Oud-Heverlee – hebben reeds hierover hun ongenoegen geuit.

Uit een mededeling van De Lijn meen ik te kunnen afleiden dat men zich bij het nemen van de beslissing uitsluitend door budgettaire overwegingen heeft laten leiden. Dit roept uiteraard vragen op omtrent de sociale aspecten verbonden aan het openbaar vervoer. Het afschaffen van de weekenddiensten treft mijns inziens vooral die mensen die voor hun verplaatsingen op geen ander verplaatsingsmiddel een beroep kunnen doen. Herhaaldelijk heeft De Lijn reeds de intentie te kennen gegeven bereid te zijn tot forse investeringen om het stedelijk en voorstedelijk vervoer in en om Leuven op een behoorlijk peil te brengen. Bedragen van 100 à 110 miljoen frank werden hierbij naar voren geschoven.

Opvallend bij de recente besparingsmaatregelen is dat net gesnoeid wordt in een aantal belangrijke aanvoersassen naar Leuven toe ; ik citeer hier onder andere lijn 16 (Leuven-Lubbeek/Tienen), lijn 35A (Leuven-Aarschot/Haacht), Leuven Waver, lijn 17 (Leuven-Bierbeek/Meldert), lijn 14 (Leuven-Tielt/Diest). Hierdoor worden een aantal actuele en vooral veel potentiële reizigers definitief afgestoten. Het is mij niet duidelijk hoe het afstoten van een belangrijk reizigerspo-

tentieel kan worden gerijmd met de intentie om een hoogfrequent voorstadsnet uit te bouwen.

1. Meent de minister niet dat bij het uitbouwen van een hoogfrequent voorstadsnet zoals werd aangekondigd in Leuven zowel het stadsnet als de aanvoersassen voldoende aandacht moeten krijgen ? Hoe kan de minister de recent genomen beslissingen rijmen met de investeringsbelofte ?
2. Herhaaldelijk werd door De Lijn reeds een voorstel tot investering van ongeveer 100 miljoen frank naar voren geschoven voor het Leuvens stedelijk vervoer. Kan de minister mij uitsluitsel geven over de juistheid van deze bedragen ? Wanneer mag de Leuvense regio deze investeringen samen met een verbeterde dienstregeling verwachten ? Hoe concreet zijn deze plannen ?
3. Hogergenoemd investeringsprogramma werd in de optiek van De Lijn steeds gekoppeld aan het schrappen van een aantal parkeerplaatsen in de binnenstad. In hoeverre is het stadsbestuur reeds op deze vraag ingegaan ?
4. Door het afschaffen van de weekenddienst op lijn 16 (Leuven-Lubbeek/Tienen) blijft de kliniek St. - André in Lubbeek verstoken van enig openbaar vervoer. Nochtans richt dit ziekenhuis zich vooral tot de eigen en omliggende gemeenten. Acht de minister het verantwoord dat de dienstverlening net tijdens de typische bezochtdagen wordt afgeschaft ?
5. Lijn 35A (Leuven-Haacht/Aarschot) bedient de stations Rotselaar en Wezemaal. De sluiting van deze stations door de NMBS werd verantwoord door het inleggen van vervangingsbussen. Meent de minister niet dat door het afschaffen van deze lijn sprake is van woordbreuk ten aanzien van de reizigers ?
6. De lijn Leuven-Ottignies is het voorwerp van rationalisering door de NMBS. Zeer binnenkort zal het station van St.-Joris-Weert niet langer bediend worden tijdens de weekends. Ook De Lijn doet de gemeente (lijn Leuven-Waver) niet langer aan. Kan de minister mij aan de hand van dit voorbeeld de complementariteit tussen de verschillende vormen van openbaar vervoer duidelijk maken ?
7. Een zeventigtal gebruikers van lijn 17 protesteerden tegen de afschaffing van deze dienst en bezorgden een petitie bij De Lijn. Zal de minister rekening houden met deze petitie en De Lijn aanmanen om op haar stappen terug te keren ?
8. Hoe kan de minister verantwoorden dat vooral die mensen die over geen ander vervoermiddel beschikken door de maatregelen van De Lijn voor schut worden gezet ?

Vraag nr. 39
van 7 januari 1994
van de heer F. VERMEIREN

Bevoegdheid over taxidiensten – Stand van zaken besprekingen

Herhaaldelijk werd reeds het optreden aan de kaak

gesteld van de taxipiraten die hun activiteit uitoefenen aan het luchthavengebouw in Zaventem en de erkende taxidiensten ten zeerste hinderen. Vaak gaat het om personen die niet beschikken over een vergunning of wel enkel in het bezit zijn van een vergunning uitge-reikt door het Brussels Gewest.

Die laatste blijkt thans enigszins orde op zaken te willen stellen door middel van een ordonnantie, waarvan een voorontwerp aanhangig werd gemaakt bij de Raad van State.

Uit een kopie die mij werd bezorgd, blijkt dat het Brussels Gewest zich voorneemt zelf de één of meerdere perimeters te bepalen binnen dewelke de terugrit van de taxi naar zijn standplaats de klant niet wordt aangerekend. Aanleiding tot betwisting lijkt vooral het in artikel 14 van het voorontwerp van ordonnantie bepaalde : "De door de regering — het gaat om deze van het Brussels Gewest — vastgestelde grenzen van de perimeter mogen het grondgebied van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest overschrijden".

Men kan zich best voorstellen dat taxi's die klanten afzetten aan de luchthaven van Zaventem, zoveel mogelijk zullen trachten aldaar bij de terugreis uit het buitenland komende reizigers aan boort te nemen. In deze bepaling lijkt de kiem van verdere conflicten aanwezig te zijn. Door de grenzen van een perimeter te leggen buiten het grondgebied van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest betreedt de Brusselse regering meteen ook het gebied, waarover het bevoegdheid heeft.

In dat verband vernam ik graag hoe het staat met de besprekingen tussen de federale regering en de drie gewestregeringen inzake de kwestie van bevoegdheid over de taxidiensten. Werd op dit vlak reeds enige vooruitgang geboekt ? Blijft het Vlaams Gewest vasthouden aan de Beneluxconventie, die door de federale regering werd ondertekend en die aan de basis zou liggen van een Europese richtlijn ?

Vraag nr. 40
van 7 januari 1994
van de heer L. VAN NIEUWENHUYSEN

Naamverandering VDBH — Stand van zaken

In de loop van 1991 werd gezocht naar een nieuwe naam voor de Vlaamse Dienst voor de Buitenlandse Handel. VDBH deed teveel denken aan BDBH, luidde het toen.

Vandaag is van die zoektocht nog weinig te merken.

Kan de minister mij meedelen of de plannen voor een naamverandering definitief werden afgevoerd ?

Wordt een naamverandering desgevallend niet langer opportuur geacht ?

W. DEMEESTER-DE MEYER

VLAAMSE MINISTER VAN FINANCIËN EN BEGROTING, GEZONDHEIDSINSTELLINGEN, WELZIJN EN GEZIN

Vraag nr. 29
van 30 december 1993
van de heer F. WYMEERSCH

VFIK — Migranten

We ontvingen onlangs van de Algemene Planningsdienst van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, dienst Algemene Zaken en Financiën de uitgave Stativaria - nr. 3, handelend over VFIK-migranten anno 1993, cijfers voor het Vlaamse Gewest en de gemeenten.

Beschikt de minister ook over cijfers over de tot Belg genaturaliseerde vreemdelingen, tot voor hun naturalisatie behorende tot de VFIK-migranten ?

Kan hij deze cijfergegevens verstrekken gecentraliseerd voor heel Vlaanderen ?

Komen al de VFIK-migranten automatisch in aanmerking voor de VFIK-projecten of wordt hiervoor ook een inkomensstudie gemaakt ?

Beschikt de minister over gegevens aangaande het gedeelte van de autochtone bevolking welke voor VFIK-projecten in aanmerking komt ?

Kan de minister ons deze cijfers meedelen ?

Vraag nr. 31
van 5 januari 1994
van de heer M. VAN PEEL

Zie :
Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden
Vraag nr. 85
van 5 januari 1994
van de heer M. Van Peel
Blz. 330

Vraag nr. 33
van 7 januari 1994
van de heer F. VERMEIREN

VZWs — Financieringsovereenkomsten en erkenningen

In aansluiting op mijn vraag nr. 1 van 5 november 1993 (Vragen en Antwoorden, Vlaamse Raad, 1993-1994) en het door de minister verstrekte antwoord. ontving ik graag enkele aanvullende inlichtingen.

Welke zijn, nominatief, de VZW's waarvoor principiële toezeggingen werden verleend, waarvan de voorontwerpen en ontwerpen van financieringsovereenkomsten werden goedgekeurd, en die van een voorlopige erkenning hebben kunnen genieten ?

Meer bepaald vernam ik graag om welke organisaties het gaat, en in welke gemeenten deze VZW's hun activiteit uitoefenen ?

Vraag nr. 35
van 7 januari 1994
van de heer J. VANDEURZEN

Rustoorden en service-flats – Evenwichtige spreiding

Wat de rustoorden en de service-flats betreft is het

ongetwijfeld aangewezen een evenwichtige spreiding over het gehele Vlaamse land na te streven.

Is het mogelijk de spreiding van deze voorzieningen ook te illustreren aan de hand van de nodige cijfers ?

Hoeveel bedraagt de programmatienorm voor service-flats en rustoorden per provincie ?

Hoeveel is daarvan reeds ingevuld ?

Hoeveel principiële akkoorden werden reeds verleend ?

Voor hoeveel initiatieven per provincie werd reeds een definitieve toezegging gedaan, via de klassieke financieringsprocedure of via de alternatieve financieringswijze ?

REGISTER

Vraag nr.	Datum	Vraagsteller	Onderwerp	Blz.
L. VAN DEN BRANDE, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen				
24	30.12.1993	F. Wymeersch	<i>Landbouwconferentie — Organisatie</i>	313
25	0 30.12.1993	K. Van Overmeire	<i>Tijdschrift Flanders — Foto's op bladzijden 14 en 15</i>	363
26	06.01.1994	L. Barbé	<i>Landbouwprodukten en levensmiddelen — Geografische aanduiding en oorsprongsbenaming</i>	313
27	06.01.1994	M. Olivier	<i>Gebruik van onbegrijpelijke afkortingen en letterwoorden in documenten ten — Maatregelen</i>	314
28	07.01.1994	L. Barbé	<i>Afdeling Wetgeving Raad van State — Raadpleging</i>	314
29	0 07.01.1994	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Gesprek met Sabena-voorzitter — Stand van zaken</i>	364
30	17.01.1994	J. Geysels	<i>NV Daf-Oevel — Gewestwaarborg en investeringssteun</i>	315
32	20.01.1994	C. Lisabeth	<i>Vlaamse Dienst voor de Buitenlandse Handel — Artikel 25 van het decreet van 23 januari 1991</i>	315
N. DE BATSELIER, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting				
69	30.12.1993	J. De Roo	<i>Waterwingebied van Kluizen — Rechtsgeldigheid</i>	316
70	30.12.1993	F. Wymeersch	<i>Mestactieplan — Bepaling van de term gezinsbedrijf</i>	316
71	30.12.1993	F. Wymeersch	<i>Mestactieplan — Bedrijf in een kerngebied</i>	317
72	30.12.1993	F. Wymeersch	<i>Arendonk, Rijkevorsel, Weelde — Verbod van autocross</i>	317
73	05.01.1994	D. Van Mechele	<i>Uitvoering van een ruilverkavelingsactiviteit — Miskennen van onderlinge afspraken door de Vlaamse Landmaatschappij i.c. de ruilverkavelingscomités</i>	318
74	05.01.1994	M. Maertens	<i>Planning van een verbrandingsoven in Halluin (Frankrijk) — Niet-toepassen van de Europese verordeningen</i>	318
75	05.01.1994	M. Didden	<i>Milieuheffing — Berekening van de aanslag in speciale gevallen</i>	319
76	06.01.1994	F. Vermeiren	<i>Sociale huisvestingsmaatschappij — Samenstelling raad van bestuur</i>	320
77	06.01.1994	L. Barbé	<i>Zwartelijststoffen — Uitvoering dochterrichtlijnen</i>	320
78	06.01.1994	L. Barbé	<i>Ruim- en ontstoppingsdiensten — Wettelijke verplichtingen</i>	321
79	06.01.1994	L. Barbé	<i>Zuivering stedelijk afvalwater — Uitvoering richtlijn</i>	322
80	06.01.1994	L. Barbé	<i>Milieu-informatie — Openbaarheid</i>	322
81	06.01.1994	L. Barbé	<i>Verontreiniging aquatisch milieu Gemeenschap — Stand van zaken uitvoering richtlijn</i>	323
82	06.01.1994	L. Barbé	<i>Vervuiling Denderbekken — Realisatie kwaliteitsdoelstelling</i>	324

83	06.01.1994	L. Barbé	<i>Voorstel voor richtlijn inzake geïntegreerde preventie en bestrijding van verontreiniging — Stand van zaken</i>	325
84	06.01.1994	R. Wierinckx	<i>Industrieterrein Waver-noord — Maatregelen</i>	326
89	14.01.1994	A. Schellens	<i>Arrondissement Leuven — Leegstaande woningen</i>	327
90	14.01.1994	A. Schellens	<i>Arrondissement Leuven — Natuurreservaten</i>	327
92	14.01.1994	J. De Roo	<i>Groene Hoofdstructuur — Gegevens omtrent de richtnota</i>	328
94	14.01.1994	G. Annemans	<i>Mestbank — Gebrekkige werking</i>	328
95	14.01.1994	J. Van Hecke	<i>Milieuvergunning — Verstrijken van de termijn van ingebruikname</i>	329
98	18.01.1994	J. Valkeniers	<i>Stakingen en betogingen — Schade aan het leefmilieu</i>	329

T. KELCHTERMANS, Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden

390	16.09.1993	E. Van Vaerenbergh	<i>Wegenprojecten Vlaams-Brabant — Budget ring rond Brussel</i>	346	
16	28.10.1993	E. Van Vaerenbergh	<i>Wegeninfrastructuur in Vlaams-Brabant — Beperkte middelen</i>	347	
23	05.11.1993	J. Eeman	<i>Autosnelwegen — Niet onderhouden stootbanden</i>	347	
24	09.11.1993	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Luchthaven van Zaventem — Betere aansluiting van de passagiers-terminal met het internationaal wegennet</i>	347	
32	19.11.1993	R. Van Hooland	<i>Vlaamse rivieren — Investerings</i>	348	
37	23.11.1993	H. Van Dierden	<i>Pierstraat in Aartselaar en Rumst — Leefbaarheid en verkeersveiligheid</i>	348	
42	24.11.1993	E. Van Vaerenbergh	<i>E 40 in Essene — Gevaarlijke verkeerssituatie</i>	349	
54	08.12.1993	H. Suykerbuyk	<i>Wijnegem — Heraanleg van de Turnhoutsebaan en de Krijgsbaan</i>	349	
57	09.12.1993	H. Suykerbuyk	<i>Weekendverblijven — Bijhouden van de gemeentelijke bevolkingsregisters</i>	349	
58	10.12.1993	M. Bartholomeussen	<i>Turnhoutsebaan in Schilde — Slechte straatverlichting</i>	350	
69	16.12.1993	F. Vermeiren	<i>Bouwvergunningen — Mededeling en inzage</i>	350	
70	16.12.1993	S. De Clerck	<i>Afschaffing van de opvulregel — Ontbreken van overgangsbepalingen</i>	351	
72	22.12.1993	J. De Mol	<i>N 417 Zuidlaan in Wetteren — Aanpassingswerken</i>	352	
76	22.12.1993	L. Pierco	<i>Elastiekspringen — Veiligheidsnormen</i>	352	
83	30.12.1993	R. Van Hooland	<i>Wegennet in Vlaanderen — Gegevens</i>	330	
85	05.01.1994	M. Van Peel	<i>Vlaamse tussenkomst in de schuldenlast van de stad Antwerpen — Besparing op de begroting voor het stedelijk onderwijs en controversie rond de gestelde voorwaarden van de Vlaamse regering</i>	330	
86	0	05.01.1994	J. De Bremaeker	<i>Wommelgemse wijk De Tip — Noodzakelijke aanpassingswerken</i>	364
87	0	05.01.1994	J. De Mol	<i>Stedebouwkundig attest — Rechtskracht</i>	364

88	0	05.01.1994	R. Van Hooland	E 40 en R 4 in Merelbeke — Aanpassingswerken	365
89	o	05.01.1994	R. Van Hooland	Leiebekken — Infrastructuur voor sanering	365
90	0	07.01.1994	L. Barbé	Gebruik van pesticiden door openbare diensten — Stand van zaken	366
91		07.01.1994	L. Barbé	Gebruik van pesticiden door gemeentebesturen — Stand van zaken	352
92		07.01.1994	P. Van Grembergen	Gemeenten en OCMW's — Personeelsbeleid	331
94		07.01.1994	J. Timmermans	N 28 in Meerbeke — Bochtverbetering	353
96		12.01.1994	E. Beysen	Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen — Inspraak en definitieve versie	332
108		14.01.1994	J. De Mol	Bestuur Ruimtelijke Ordening — Personeelstekort	332
118		18.01.1994	J. Ansoms	Verkeersveiligheidsconvenanten met de gemeenten — Toepassing	333

H. WECKX, Vlaamse minister van Cultuur en Brusselse Aangelegenheden

26		26.11.1993	F. Van den Eynde	BRTN-TV1 — Videoclips die niet passen bij kinderprogramma's	353
27		26.11.1993	R. Van Wallegem	BRTN-Radio 1 — Publiciteit voor De Brug	353
28		06.12.1993	P. Breyne	Vlaamse TV-zenders — Minimale gedragscode	354
33		08.12.1993	F. Van den Eynde	Objectief 479.917-avond in Heist-op-den-Berg — Advertenties in de plaatselijke pers	955
38		15.12.1993	H. Suykerbuyk	Europese Commissie — Subsidies aan culturele instellingen	955
39		21.12.1993	K. Van Overmeire	BRTN-Weerbericht op TV — Verouderde kaart van Europa	356
42		22.12.1993	W. Verreycken	ATV — Naleving van de decretale bepalingen inzake politieke onpartijdigheid	356
45	0	30.12.1993	L. Van Nieuwenhuysen	Uitstel van de Gordel 1994 — Veiligheidsoverwegingen	366
46	0	05.01.1993	F. Van den Eynde	BRTN-radioprogramma De Kleren van de Keizer — Politieke neutraliteit	366
47		05.01.1994	R. Van Hooland	Minderjarige amateur-voetballers — Rechten	333
48	0	06.01.1994	F. De Man	Gordel 1994 — Wijken voor Bevrijdingsfeesten in rand rond Brussel	367
50		07.01.1994	H. Suykerbuyk	Wielervedstrijden — Maatregelen voor 15- tot 21-jarigen	334
61		20.01.1994	H. Van Dieren	Vlaamse Adviesraad voor Toerisme — Samenstelling	334

L. VAN DEN BOSSCHE, Vlaamse minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken

1		20.10.1993	A. Denys	Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap — Organisatieontwikkelingsproject	357
45		30.12.1993	L. Standaert	Examenperiode — Aanwezigheid van leerkrachten	335
47		05.01.1994	J. Eeman	Vlaamse Gemeenschap — Gericht werven	335

49	07.01.1994	L. Standaert	<i>Gemeenschapsonderwijs — Opsplitsing Lorgo nr. 295</i>	336
50	07.01.1994	F. Vermeiren	<i>Beëindiging lessen op 24 december om 12 uur — Gevolgen</i>	338
52	12.01.1994	E. Beysen	<i>Hernieuwing van het samenwerkingsproject met het Praags technisch- en beroepsonderwijs — Vlaamse deelname en resultaten</i>	338
53	12.01.1994	B. Vandendriesche	<i>Vlaamse academische graden — Gediplomeerde in het Europees recht</i>	339
60	18.01.1994	J. Ansoms	<i>Ministerieel besluit van 25 mei 1932 over bouw en inrichting van gemeentescholen — Huidige toepassing</i>	340

J. SAUWENS, Vlaamse minister van Verkeer, Buitenlandse Handel en Staatshervorming

14	06.12.1993	M. Capoen	<i>De Lijn — Representativiteit vakbonden</i>	358
17	08.12.1993	M. Capoen	<i>Lichtschip Westhinder — Bestemming</i>	359
20	13.12.1993	R. Bosman	<i>Mechelse stadsschouwburg — Restauratie</i>	359
26	16.12.1993	M. Aelvoet	<i>Senioredag van De Lijn in Leuven — Nodeloos leeftijdsonderscheid</i>	360
30	21.12.1993	M. Aelvoet	<i>De Lijn — Gunstabonnement voor Leuvense senioren</i>	360
37	0	30.12.1993	M. Aelvoet <i>De Lijn in de Leuvense regio — Recente besparingsmaatregelen</i>	367
38	05.01.1994	M. Aelvoet	<i>De Lijn-Brabant en de NMBS — Logisch aansluitingsplan</i>	340
39	0	07.01.1994	F. Vermeiren <i>Bevoegdheid over taxidienten — Stand van zaken besprekingen</i>	367
40	0	07.01.1994	L. Van Nieuwenhuysen <i>Naamverandering VDBH — Stand van zaken</i>	368
45	12.01.1994	W. Seeuws	<i>Ring rond Gent — Snelheidsbeperking</i>	341

L. DETIEGE, Vlaamse minister van Tewerkstelling en Sociale Aangelegenheden

7	30.12.1993	K. Van Overmeire	<i>VFIK-projecten — Evaluatie</i>	341
9	07.01.1994	L. Barbé	<i>Kwikvervuiling in Lokeren — Maatregelen</i>	343
12	17.01.1994	J. Valkeniers	<i>Bescherming van werkwilligen op stakingsdagen — Verantwoordelijkheid van de Vlaamse regering</i>	343

W. DEMEESTER-DE MEYER, Vlaamse minister van Financiën en Begroting, Gezondheidsinstellingen, Welzijn en Gezin

14	06.12.1993	G. Anthuenis	<i>Rusthuizen — Mishandeling van bejaarden</i>	361
29	o	30.12.1993	F. Wymeersch <i>VFIK — Migranten</i>	368
30	30.12.1993	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Wachtdienst van apothekers in Voeren — Samenwerking met apothekers uit Nederlands Limburg</i>	344
31	0	05.01.1994	M. Van Peel <i>Vlaamse tussenkomst in de schuldenlast van de stad Antwerpen — Besparing op de begroting voor het stedelijk onderwijs en controversie rond de gestelde voorwaarden van de Vlaamse regering</i>	368

32		05.01.1994	B. Vandendriesche	<i>Erkenning van medische diensten — Moratorium</i>	334
33	0	07.01.1994	F. Vermeiren	<i>VZW's — Financieringsovereenkomsten en erkenningen</i>	368
34		07.01.1994	P. Van Grembergen	<i>Gemeenten en OCMW's — Personeelsbeleid</i>	345
35	0	07.01.1994	J. Vandeurzen	<i>Rustoorden en serviceflats — Evenwichtige spreiding</i>	369
36		07.01.1994	H. Marsoul	<i>Vlaams Fonds — Inschrijving jongeren en kinderen met leer- en gedragsproblemen</i>	345
42		14.01.1994	J. Demeulenaere	<i>Arrondissement Oostende-Veurne-Diksmuide — Prijzen in bejaardenrusthuizen</i>	345